

Giới thiệu Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu

Thể loại: sắc hiệp, hiện đại trọng sinh...

Không cần phải giới thiệu dài dòng, chỉ một từ toàn bộ gom hết đã nói lên tất cả.

Nam chính là Vu Đồng nhưng hắn lại nản lòng thoái chí lựa chọn tự sát cũng bởi vì người thân cuối cùng qua đời, nhưng bất ngờ lại gặp phải một vị đại năng giả thời kỳ thượng cổ thu hắn làm đệ tử. Vị sư phụ có được của thánh nhân thực lực đã trợ giúp hắn quay về năm hắn hai tuổi. Bởi vì sư phụ hắn vốn là do khí tức thuận dương trong thiên địa biến thành nên làm cho hắn đối với phụ nữ có một sức hấp dẫn mạnh mẽ, điều này làm cho hắn sau khi sống lại rất phong lưu, vợ và người yêu nhiều đến không thể đếm được!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp hoàn cảnh kì lạ

Khi mà biết được tin tức mẹ hắn bị tai nạn xe cộ qua đời thì Vu Đồng còn đang chém gió nói chuyện phiếm cùng các đồng nghiệp. Vu Đồng để điện thoại xuống trong chốc lát không thể tin được sự thật này, trước giờ hắn hận nhất là bị người khác lừa, hắn cũng rất hy vọng cuộc gọi này chỉ là bệnh viện đang lừa hắn! Hắn đưa tay cầm lấy cuốn lịch trên bàn nhìn thật kĩ, nhưng mà dù nhìn thế nào thì phía trên ngày vẫn không đổi là ngày cá tháng tư ngày 1 tháng 4.

Vội vàng lấy xe chạy đến bệnh viện thành phố, Vu Đồng đứng ở bên trong nhà xác nhìn mặt mẹ hắn lần cuối. Mẹ hắn mới chưa được 50 tuổi nhưng trên đầu mái tóc đã lốm đốm bạc, khuôn mặt lúc trẻ xinh đẹp cực kì giờ đây đã hiện đầy nếp nhăn. Vu Đồng khóc lên thật to, hắn đã từng cho rằng mình rất kiên cường. 26 năm trước, bố của hắn đã sớm bỏ lại hắn cùng mẹ cũng là do bị tai nạn xe cộ chết tiệt, lúc đó Vu Đồng chỉ mới 2 tuổi cũng không biết cái gì là đau buồn. 26 năm qua đi, mẹ hắn vẫn luôn từ chối rất nhiều người theo đuổi, một mình nuôi hắn lớn lên. Từ nhỏ Vu Đồng đã thề rằng hắn sẽ cố hết sức để giúp cho mẹ sống những ngày tốt lành. Năm nay hắn đã 28 tuổi nhưng vẫn không có tâm tình tìm bạn gái làm cho mẹ hắn rất lo lắng. Hắn cũng không có nhiều bạn bè, khi còn đi học thì có không ít nhưng khi vừa bước vào xã hội thì tình bạn trong sáng ấy lập tức trở nên phức tạp, để cho hắn rất không thoải mái rồi dần dần trở nên bất hòa. Tuy nhiên hắn lại làm quen được vài người mạng trên bạn cũng không tệ, công việc tương đối tốt mà hắn đang làm cũng là nhờ một trong số đó tìm giúp hắn.

Người gây ra tai nạn cũng không thừa dịp chạy trốn, chính người đó đã đưa mẹ hắn đến bệnh viện nhưng lúc ấy người đã tắt thở, bệnh viện cũng không có khả năng làm được gì. Vu Đồng cũng không có làm khó người gây ra tai nạn, hắn chỉ thu một chút bồi thường cho cô.

Rất nhanh, tang lễ của mẹ hắn đã hoàn tất. Vu Đồng hiện cũng không có họ hàng thân thuộc gì cả, còn về tại sao, khi còn nhỏ hắn cũng đã từng hỏi nhưng mẹ hắn không nói gì đến sau khi lớn lên mẹ hắn cũng không nói, Vu Đồng cũng không có hỏi lại vì hắn tin tưởng rằng dựa vào đôi tay của mình nhất định có thể làm cho mẹ hắn có một cuộc sống khá giả. Nhưng sự thật không như là mơ, hắn tốt nghiệp đại học 5 năm cũng chưa thực hiện được nguyện vọng của mình, mà bây giờ khi mà hắn rốt cuộc có cơ hội thực hiện thì mẹ hắn đã bỏ hắn mà đi rồi.

Vu Đồng trầm tư ngồi bên rìa một sườn núi, nơi này cũng không phải là tuyến đường chính lên núi, là do hắn thừa dịp hướng dẫn viên du lịch không chú ý đã trốn ra đến mà bây giờ không phải là mùa du lịch phát triển nhất nên cũng không có ai phát hiện ra hắn.

Cũng không biết qua bao lâu, Vu Đồng đang ngồi bỗng đứng mạnh lên, hai tay bưng hủ đựng tro cốt lảo bảm nói: - Mẹ, con trai đã mang người tới Hoàng Sơn rồi, mẹ thấy phong cảnh nơi này có được chưa? Con trai trên đời này cũng không còn gì để lo lắng nữa, con vĩnh viễn ở chỗ này cùng người được không?

Nói xong, hắn nhắm thật chặt hai mắt bưng hộp tro cốt nhảy xuống sườn núi.

Có lẽ là một giây mà cũng có lẽ là một thế kỷ, Vu Đồng đang rơi xuống cảm thấy thân thể chấn động sau đó cái gì cũng không biết, lảo vào hôn mê. Sau khi tỉnh dậy, Vu Đồng đưa mắt nhìn xung quanh trong lòng thì cảm thấy kì quái bèn tự hỏi: - Trên đời này thật sự có âm phủ sao? Nơi này chính là âm phủ sao? Quang cảnh nơi đây cũng không đến nỗi tệ lắm, có phải mẹ cũng ở đây hay không? - Nghĩ tới đây, Vu Đồng vội vàng đứng dậy chạy thật nhanh về con đường nhỏ phía trước. Hắn nghe nói đến âm phủ sẽ được đưa đi đâu thai cho nên phải nhanh lên đuổi kịp mẹ hắn để cho người không được đi chuyển thế, mà coi như đầu thai cũng phải cùng một chỗ cùng một gia đình, anh em cũng được hoặc chị em cũng tốt chỉ cần hai người được ở cùng một chỗ.

Đường nhỏ này giống như là dài vô hạn, những cũng để Vu Đồng cảm thấy yên tâm vì nó không có xiềng xích như hắn tưởng tượng.

Hắn đâm đầu chạy về phía trước khoảng một ngày nhưng lại không thấy mệt mỏi, hắn đoán là sau khi thành quỷ thể chất cũng không như lúc trước. Đang chạy, Vu Đồng cũng thấy một chỗ khác biệt, phía trước hắn không xa có một ngôi đền nhỏ, có một ông lão ngồi đó đưa lưng về phía hắn.

Vu Đồng vội vàng chạy tới, chấp tay hỏi: - Chào ông, xin hỏi ông đã ngồi đây bao lâu rồi?

Ông lão vẫn không hề động, khẽ thở dài nói: - Ta cũng nhớ không rõ, chắc là hơn một trăm năm đi. - Nghe giọng nói vẫn rất trẻ tuổi.

- Dạ, xin hỏi ông có thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi đi ngang qua đây không, khoảng 4 ngày trước? - Vu Đồng có chút lo lắng hỏi.

- Ông lão kia nói: - Không có, hơn một trăm năm qua thì người là người duy nhất có duyên tới nơi này, cũng là người đầu tiên từ xưa đến nay từ bên ngoài đến chỗ này của ta.

- Người đầu tiên? - Vu Đồng đang định chạy về phía trước tiếp tục tìm thì nghe được câu nói của ông lão đứng lại: - Không thể nào? Mỗi ngày đều có rất nhiều người chết, sao mà ta là người thứ nhất tới được?

Ông lão thờ dài: - Người không phải cho rằng người chết đều có cơ hội đến chỗ này của ta đấy chứ?

Vu Đồng ngạc nhiên hỏi: - Nơi này không phải là âm phủ sao? Người chết đều không đến nơi này sao?

Ông lão bắt cười, nói: - Nơi này không phải là cái gì âm phủ mà là không gian riêng của ta, ngay cả người hầu của ta cũng không thể vào được. Thật không nghĩ tới người đánh bậy đánh bạ lại vào được đây, thôi thì gặp nhau là có duyên, chàng trai trẻ có hứng thú ngồi xuống nói chuyện với ta một lát hay không?

Vu Đồng vội vàng la lên: - Sao ta lại vào không gian của ông rồi, nhanh đưa ta ra ngoài ta muốn đi âm phủ tìm mẹ của ta!

Ông lão nói: - Dù ta có đưa ngươi đi ra ngoài thì ngươi cũng không đến được âm phủ bởi vì ngươi còn chưa chết. Hơn nữa dù ngươi có chết cũng vô dụng, con người sau khi chết linh hồn đến âm phủ sẽ lập tức bị mang đến nơi khác nên cho dù ngươi đến cũng sẽ không tìm được người!

Nghe xong, Vu Đồng đứng sững tại chỗ.

Ông lão tiếp tục nói: - Nào, chàng trai trẻ ngồi xuống trò chuyện cùng ta, đã mấy trăm năm nay không có người nói chuyện rồi. Ngươi cứ coi như ta là một người sắp chết, đem hết những điều ngươi không hài lòng nói cho ta nghe không chừng ta có thể giúp ngươi tìm được phương pháp xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Trò chuyện

Thờ dài, Vu Đồng cũng không cho là ông lão nói thật chỉ là bản thân cảm thấy hy vọng tìm mẹ đã thất bại. Hơn nữa, hần nhìn ông lão này cũng đáng thương, hơn một trăm năm không có người nói chuyện nên ngồi xuống, nói: - Được rồi!

Ông lão nghe hần đồng ý chậm rãi xoay người lại, Vu Đồng nhìn thấy gương mặt của hần liền giật mình, này giờ hần cho là một ông lão nhưng giờ nhìn lại thì người này chỉ sắp si tuổi của hần. Mặt như ngọc, đẹp trai mang theo một loại khí thế oai hùng. Tuy hần cũng được coi là đẹp trai nhưng so với người trước mặt thì thật không đáng để nhắc tới.

Vu Đồng không có ý tứ cười cười nói: - Thật xin lỗi, ta không nghĩ ngươi còn trẻ tuổi như thế mà ta vừa rồi gọi ngươi là ông lão, xin hỏi người anh em xưng hô như thế nào?

Người nọ khẽ mỉm cười nói: - Ngươi gọi ta là ông lão cũng không sai, ta năm nay cũng đã hơn một trăm vạn tuổi rồi, còn về tên gọi ngươi cứ gọi ta là Hoan Hi là được.

Nói xong đưa tay xoay người uống éo vòng eo, từ một thân thể có vẻ hơi gù trong nháy mắt trở nên cao ngất: - Hơn một trăm năm chưa hề động đậy thật là thoải mái, đứng rồi chàng trai trẻ tên của cậu là gì?

Vu Đồng ngây ngẩn cả người, không phải đang khoác lác đấy chứ? Hơn 10 vạn tuổi? Con người từ loài vượn tiến hóa đến giờ mới trải qua bao nhiêu năm?

Hoan Hi thấy Vu Đồng có vẻ không tin, cười nói: - Cậu không cần phải nghĩ lung tung, trò chuyện một lát cậu sẽ tin lời ta nói mà thôi. Hay là trước hết nói cho ta nghe tên của ngươi, còn nữa, tại sao lại một lòng tìm đường chết thật nhiều người muốn sống lâu còn không được.

Vu Đồng không hoài nghi nữa, đối với Hoan Hi nói: - Cũng tốt, tên của ta là Vu Đồng, còn về tại sao muốn tìm cái chết thì phải nói đến thất bại cả đời của ta. - Sau đó, Vu Đồng kể lại chuyện của mình cho Hoan Hi nghe.

Hoan Hi nghe xong gật đầu: - Xem ra cậu là không có hứng thú đối với việc tìm người yêu à. Chuyện này ngược lại là cùng ta có chút tương tự, chàng trai trẻ không biết có muốn nghe chuyện tình của ta hay không?

Vu Đồng gật đầu nói: - Mời nói!

Hoan Hi thờ dài một tiếng, có chút hơi cuối đầu xuống rơi vào trầm tư, một lát sau một âm thanh vang lên: - Ta cùng với một số người đã tồn tại từ trước

khi vũ trụ này được sinh ra rồi, chúng ta mỗi người đều có một lực lượng mạnh mẽ không gì sánh được cùng một chỗ thay đổi thế giới này, cùng nhau chung sống hòa bình. Nhưng về sau, mọi người chậm rãi nổi lên một ít tranh chấp rồi dần dần thành lập từng liên minh nhỏ không ngừng xảy ra mâu thuẫn, mà những mâu thuẫn này ngày càng nghiêm trọng. Cuối cùng, hơn mười vạn năm trước bọn họ đã xảy ra một cuộc chiến lớn, trận chiến ấy đã làm cho xa hội loài người thật vất vả xây dựng nên phải hủy không còn chút gì làm cho lịch sử thế giới lại trở về trạng thái ban đầu. Mà ta, vốn không muốn cùng bọn họ tranh chấp mà chỉ muốn sống hạnh phúc cùng với vợ con nên đã dẫn theo họ cùng với những người hầy rồi xa chiến trường. Không nghĩ tới, về sau bọn họ càng đánh càng cảm giác lực lượng của mình suy yếu lo sợ ta sẽ phát triển an toàn nên đem chiến trường chuyển đến phía ta. Vì bảo vệ cho gia đình ta không thể không đánh với bọn họ một trận, cuối cùng bản thân ta bị trọng thương lâm vào hôn mê sâu. Về sau những thần tộc nói cho ta biết, sau khi ta hôn mê, đám đại năng kia cũng không phân thắng bại đa số tan thành mây khói chỉ còn một số ít còn giữ lại một tia tàn hồn, mà sau ngày các người coi là thánh nhân. Mà ta hôn mê lần này đã hơn mười vạn năm, những ái thể của ta vì muốn cứu ta tỉnh lại đều đã dâng ra toàn thân thần lực, một người tiếp một người đều tan thành mây khói rồi.

Nói đến đây, nước mắt hần đã chảy đầy mặt: - Nhưng mà sao các nàng lại không biết là, đã không còn các nàng thì ta tỉnh lại còn ý nghĩa gì? Cho nên sau khi ta tỉnh lại trong một trăm năm này luôn suy nghĩ rằng có phải hay không nên biến mất trên đời này giống như các nàng.

Vu Đồng có chút khiếp sợ, có chút đồng cảm mà cũng có chút không hiểu, hỏi: - Trong truyền thuyết, thánh nhân không phải đều là không có tình cảm sao/ Người làm sao lại có tình cảm phong phú như vậy? Còn có, người vì sao không tìm những thánh nhân kia báo thù, người hôm nay như vậy không phải là do bọn họ gây ra hay sao?

Hoan Hi cười lạnh nói: - Những thánh nhân kia đương nhiên không có cảm tình, bọn họ chẳng qua chỉ là một cái trong số hàng tỉ phân thân của các đại năng kia mà thôi, phân thân thì làm sao có thể có cảm tình? Nhưng vạn vật trên thế gian đều có tình cảm của mình, từng cành cây ngọn cỏ đều giống như vậy. Về chuyện người nói báo thù thì càng không cần phải nói rồi, dù sao bọn họ dẫn đường cho con người một lần nữa phát triển cũng coi như là có chút công lao rồi. Hơn nữa, bản thể của bọn họ đã tan thành mây khói, ta cần gì phải hạ thân phận cùng những cái phân thân không có tình cảm so đo?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bái sư

Vu Đồng nghe xong Hoan Hi nói không khỏi tắc lưỡi, Hoan Hi rõ ràng lợi hại hơn so với những thánh nhân trong truyền thuyết cả vạn lần, điều này cũng quá khó tin đi? Nhưng Vũ Đồng cũng không hề nghi ngờ lời Hoan Hi nói, dù sao thì người ta cũng không có lý do gì để gạt mình, bản thân cũng không có gì đáng giá cho người ta lừa gạt.

Hoan Hi đơn giản kể lại ngắn gọn cuộc đời mình xong thì im lặng một lúc lâu, sau đó mới quay sang Vu Đồng hỏi: - Lão đệ có tính toán gì cho sau này chưa?

Vu Đồng lắc đầu nói: - Còn có thể tính toán cái gì nữa bây giờ? Ta đối với thế giới này thật sự đã không còn gì lưu luyến rồi.

Hoan Hi nói: - Ta và người cũng coi như có duyên không bằng ta truyền cho người một ít năng lực, mặc dù không lớn nhưng cũng đủ để hoành hành tại thế giới này. Người còn trẻ tuổi cứ như vậy chết đi thì quá đáng tiếc còn không bằng tự mình hô phong hoán vũ một lần chẳng phải rất sung sướng sao?

Mặc dù Hoan Hi nói ra rất hấp dẫn nhưng Vu Đồng vẫn không không để ý đến, lắc đầu nói: - Ta cho dù có trở thành người mạnh nhất của thế giới này thì có thể như thế nào? Có thể làm cho mẹ của ta sống lại hay sao? Hoan Hi lão huynh, người lợi hại như vậy có thể giúp ta đi đến âm phủ điều tra thoáng một chút hướng đi của mẹ ta hay không?

Hoan Hi Lắc đầu, nói: - Thật xin lỗi, cái này ta không giúp gì được cho người rồi. Khi hồn phách của con người đến âm phủ thì sẽ lập tức bị mất biểu cảm cùng trí nhớ, mà âm phủ cũng sẽ không giống như trong truyền thuyết của các người ghi chép từng người đã chết trong sổ sinh tử, trừ khi là hỏi từng người nhưng âm phủ đâu chỉ có hàng tỉ linh hồn, nếu mà thật sự có hỏi được cũng phải mất vài năm rồi!

Nói đến đây, nhìn thấy Vu Đồng mặt xám như tro, lại nói tiếp: - Thế gian này ngoại trừ tình thân còn có rất nhiều vật trân quý khác, nói ví dụ như tình bạn, tình yêu chẳng lẽ đối với mấy cái này cậu đều không lưu luyến chút nào hay sao?

Vu Đồng lắc đầu nói: - Tình bạn? Ta đã rõ ràng trên đời này làm gì có cái gì gọi là tình bạn chân chính? Nếu có liên quan đến lợi ích lập tức liền sẽ trở mặt lẫn nhau, lợi dụng, nịnh bợ, xu nịnh làm cho người ta sinh lòng chán ghét. Nhìn như là tình bạn rất chắc chắn nhưng chỉ cần trong quan hệ có hơi chút bất đồng dù chỉ là rất nhỏ thì lập tức loại tình bạn này cũng không còn chút nào cả, đối với những này ta đều nhìn thấu rồi. Còn về tình yêu, trước kia ta cũng đã từng có nhưng cũng chỉ là trong quá khứ, từ này về sau là không còn nữa rồi.

Hoan Hi mỉm cười, nói: - Người không phải là không có tình yêu, mà là người đối với nó đòi đi thành một cái khác. Nói như thế này, người đối với mẹ của người không muốn rời xa tại sao lại mãnh liệt như vậy?

Vu Đồng sững sờ: - Người có ý tứ gì?

Hoan Hi cười nói: - Người đem tình yêu chuyển thành tình thân, tình cảm người đối với mẹ của người là tình thân kết hợp với tình yêu, nói cách khác là người đã yêu mẹ của người.

Vu Đồng lập tức giận dữ: - Người nói vậy, ta đối với mẹ của ta chỉ có tôn trọng!

Hoan Hi chỉ mỉm cười, cũng không có cùng hấn cãi nhau, đợi con giận của hấn dần hạ xuống rồi mới tiếp tục nói: - Cứ cho là ta nói không đúng cũng không phải tranh cãi nữa. Hay là trước hết nói tình bạn, người vừa mới nói có chút phiền diện đi? Chẳng lẽ cả đời người sẽ không gặp được người bạn chính thức đối tốt với người hay sao?

- Hiện tại thì ta không có. Vu Đồng lắc đầu: - Nhưng mà trong lúc đang đùa giỡn ta đã kết giao với vài người bạn không tệ, nhưng bọn hấn không biết tình huống thật sự của ta mà ta cũng không nghĩ bọn họ sẽ vì cái chết của ta mà cảm thấy buồn.

Hoan Hi gật đầu: - Xem ra người thật sự đã không còn gì lo lắng rồi.

Nói đến đây, Hoan Hi đột nhiên đứng lên toàn thân tỏa ra khí thế ngập trời, nói với Vu Đồng: - Chẳng trai trẻ, sau khi nói chuyện cùng với người cuối cùng ta đã nghĩ thông suốt rồi. Đối với cõi đời này ta thật sự đã không còn gì hối tiếc nữa, ta đã quyết định muốn cùng với những ái thể của ta biến mất ở trên thế giới này. Chẳng trai, người có bằng lòng bái ta làm thầy, kế thừa tất cả lực lượng của ta hay không?

Kế thừa tất cả lực lượng của Hoan Hi, không phải là nói hấn so thánh nhân còn mạnh hơn hay sao? Mặc dù có chút động tâm nhưng Vu Đồng vẫn lắc đầu nói: - Người cũng vừa nói rồi, tình huống của ta và người giống nhau, người không còn gì luyến tiếc ta chẳng phải cũng giống như vậy hay sao? Muốn lực lượng của người lại dùng để làm gì?

Hoan Hi lại mỉm cười nói: - Người và ta khác nhau đấy, các ái thể của ta đã tan thành mây khói không còn trên cõi đời này nữa mà người thì không giống vậy, người nếu như có lực lượng của ta thì âm phủ địa phủ không phải để người dễ dàng đi qua hay sao? Đến lúc đó người đi âm phủ từ từ tìm kiếm, sớm muộn gì cũng có một ngày người tìm được người yêu của người!

Vu Đồng vừa nghe cảm thấy có lý, quỳ trước Hoan Hi dập đầu xuống: - Bái kiến sư phụ, xin người nhận của đồ nhi một lạy.

Hoan Hi nhìn Vu Đồng đang quỳ rạp trước người lộ ra vẻ mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ đỉnh đầu của hấn nói: - Đồ nhi mau đứng dậy, người là người có tình ta và người không cần dùng cái này đại lễ.

Vu Đồng đứng dậy, Hoan Hi ra hiệu bảo hấn ngồi xuống bên cạnh, nói: - Giờ người đã là đệ tử của ta bây giờ ta sẽ nói cho người lai lịch của ta. Vì sư chính là trong lúc vũ trụ hình thành từ thiên địa chí dương mà sinh ra, danh hiệu là Hoan Hi Đại Đế, là một trong mười hai vị đại năng giả của trời đất. Trong trận chiến mười vạn năm trước, ngoại trừ vi sư, mười một vị đại năng khác đều đã vẫn lạc, chỉ có bốn năm vị lưu lại một phân thân, không nói vi sư chính là nhưng người hầu kia của ta cũng dễ dàng đánh bại những phân thân đấy nên từ nay về sau thiên hạ to lớn người đều có thể đi ngang được không cần sợ bất kì kẻ nào! Nhưng mà công pháp này của vi sư cũng có một khuyết điểm đó là do trong cơ thể dương khí quá nhiều nên cần phải cùng âm khí kết hợp nhiều mới có thể giảm bớt một ít, năm đó vi sư nạp thiếp hơn một ngàn người nhưng vẫn có chút không đủ cho nên sau khi người có được năng lực của vi sư thì không có khả năng chỉ yêu một người được trừ phi người không phải thật lòng bảo vệ người yêu của người. Bây giờ vi sư truyền thụ cho người khẩu quyết trước đợi sau khi người gặp qua người hầu của ta, vi sư sẽ đem toàn bộ thân lực đều truyền cho người.

Mất trọng vẹn hơn một tháng Vu Đồng mới học xong mấy ngàn loại khẩu quyết, nhưng Hoan Hi vẫn lắc đầu bởi vì Vu Đồng học được chỉ là một hai phần mười. Cuối cùng Hoan Hi Đại Đế không có kiên nhẫn đã đem các loại khẩu quyết đều niêm phong lại trong thức hải của hấn.

Sau khi chuẩn bị xong, Hoan Hi Đại Đế đối với Vu Đồng nói: - Còn lại những phương pháp sử dụng vi sư cũng đã phong ấn vào thức hải của người, người có thể xem lại bất cứ lúc nào, nên nhớ những cái này cùng những khẩu quyết người vừa học không giống nhau, vừa học xong không thể sử dụng thuận buồn xuôi gió. Thứ hai, nếu chẳng may gặp sự việc khẩn cấp cũng không có nhiều thời gian cho người xem xét từng cái cho nên người từ bây giờ phải siêng năng luyện tập. Bây giờ ta sẽ gọi bọn người hầu của ta tới, đợi sau khi bọn hấn nhận người là thiếu chủ vi sư liền sẽ đi.

Hơn một tháng này ở chung, tình cảm của Vu Đồng cùng Hoan Hi Đại Đế đột nhiên tăng mạnh, lúc này hấn lại không bỏ được sư phụ rồi đi, không khỏi nói: - Sư phụ, người...

Hoan Hi Đại Đế cắt lời hấn: - Đồ nhi người không cần nói nữa, ý của vi sư đã quyết!

Vu Đồng thấy hấn cũng đã quyết định sắc mặt có chút đau thương lui sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Quay lại 26 năm trước

Không lâu sau, có hơn mười bóng người xuất hiện ở trước người hai thầy trò. Những người này đều có bộ dáng trung niên, ba mươi sáu người xếp thành bốn hàng mỗi hàng chín người đồng loạt hướng Hoan Hi Đại Đế quỳ xuống, một người cầm đầu nói: - Thiên, Địa, Huyền, Hoàng ba mươi sáu thần thị tham kiến Đại Đế!

Hoan Hi Đại Đế khẽ gật đầu, đối với bọn hấn đưa tay nói: - Các người đứng lên đi, đây là đệ tử của ta cũng là thiếu chủ của các người!

Chúng thần thị lại hướng về phía Vu Đồng hành lễ, sau đó Hoan Hi Đại Đế đối với người cầm đầu nói: - Thiên Nhất à, những năm gần đây khổ cực các ngươi một mực trông coi bản tôn.

Chúng thần thị vội vàng lắc đầu, Thiên Nhất nói: - Tính mạng của chúng ta đều là do đại đế sáng tạo nên, đại đế sao có thể cùng chúng ta đối đãi khách khí?

Hoan Hi Đại Đế nói: - Đúng vậy, ta đã sáng tạo ra các ngươi, tuy nhiên bề ngoài là chủ tớ nhưng ta luôn xem các ngươi là con ta vậy, bây giờ ta muốn đi từ nay về sau nhớ rõ phải phụ giúp thiếu chủ thật tốt.

Đám người Thiên Nhất lắp bắp kinh hãi, vội vàng hỏi: - Đại Đế, ngài là muốn đi đâu?

Hoan Hi Đại Đế sắc mặt có chút bị thương, ngẩn đầu nhìn trời nói: - Kể từ sau khi biết đám chủ mẫu của các ngươi đều ra đi ta trên đời này đã không còn vương bận gì nữa, về sau các ngươi hãy đi theo thiếu chủ ta muốn đi theo các nàng rồi!

Chúng thần thị đều quỳ dưới đất khóc rống lên nhưng không ai khuyên can bởi vì bọn hắn biết sớm muộn cũng có ngày này. Hơn trăm triệu năm qua, bọn hắn đi theo hầu hạ đại đế làm sao lại không biết tính cách của hắn.

Thiên Nhất nói: - Đại Đế, chúng ta từ lúc sinh ra đến nay đều đi theo Đại Đế, bây giờ đại đế phải đi thỉnh ngài mang theo chúng ta cùng đi theo!

Hoan Hi Đại Đế trầm mặt xuống, quát: - Hồ đồ! Các ngươi theo ta đi rồi đồ nhi này của ta do ai chiếu cố?

Thiên Nhất nói: - Thiếu chủ kế thừa toàn bộ năng lực của ngài cũng không cần chúng ta phải chiếu cố, Đại Đế, thỉnh ngài mang chúng ta đi theo!

Hoan Hi Đại Đế gằn chữ nói: - Không cần nói nữa, ta đi chuyến này vẫn có một đường sống cơ hội, nếu như việc này của ta làm xong ổn định thì ta sẽ cùng các ngươi gặp lại. Các ngươi mà còn ngoan cố không thay đổi, ta cùng các ngươi từ nay trở đi ân oán nghĩa tuyệt.

Chúng thần thị không dám nói gì thêm nữa, Hoan Hi Đại Đế nhìn Vu Đồng nước mắt đầy mặt đang đứng một bên cùng hắn ra một chỗ hơi xa, cười nói: - Đồ nhi, việc gì phải làm bộ đáng khóc lóc giống con gái thế này?

Vu Đồng có chút nghẹn ngào, nói: - Sư phụ, đệ tử chỉ là đang nghĩ con và người hai thầy trò ta từ nay sẽ không còn gặp nhau nữa rồi.

Hoan Hi Đại Đế cũng thôi dài một tiếng cuối đầu im lặng, bỗng nhiên cười nói: - Cũng chưa chắc đã như vậy không biết chừng sau này ta và ngươi còn có thể gặp lại, tuy nhiên đến lúc đó ngươi cũng đừng bắt ngờ quá đấy!

Vu Đồng vui mừng vội vàng hỏi lại: - Những lời sư phụ nói là thật sao ạ?

Hoan Hi Đại Đế mỉm cười: - Vì sư từ trước đến nay nói một không nói hai, nếu ngươi còn không tin có thể đi hỏi Thiên Nhất, bọn hắn là người hiểu rõ vì sư nhất.

Vu Đồng cao hứng trở lại, Hoan Hi Đại Đế nói tiếp: - Vì sư hỏi ngươi một câu, nếu như ngươi tìm được mẹ ngươi thì ngươi sẽ đối với nàng như thế nào?

Vu Đồng về mặt kiên định, trả lời: - Ta sẽ giúp mẹ ta sống lại sau đó trở thành một người con trai có hiếu, sử dụng hết khả năng của mình để giúp người có cuộc sống hạnh phúc!

Hoan Hi Đại Đế mỉm cười, nói: - Điều đó thì vì sư tin tưởng ngươi có thể làm được nhưng có điều này ta muốn nói cho ngươi. Cái ngươi nhìn thấy chỉ là bề ngoài chứ không phải là bản chất của đồ vật. Tính thân của vật chất trước giờ toàn bộ là vì thỏa mãn thân thể mà cái thỏa mãn này lại phân biệt thành nhiều loại nữa.

Vu Đồng hỏi: - Không phải quan trọng nhất đối với con người là vật chất cùng tinh thần hay sao?

Không để Vu Đồng hiểu rõ ràng, Hoan Hi Đại Đế nói tiếp: - Vì sư bây giờ cũng không tiện nói tỉ mỉ cho ngươi chính bản thân người từ từ mà tìm hiểu đi. Lại đây, bây giờ vì sư sẽ bắt đầu truyền công lực cho ngươi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, quá trình truyền công đã hoàn thành. Sau khi lực lượng của Hoan Hi Đại Đế biến mất, thế giới độc lập này cũng bắt đầu vỡ vụn, ngay khi Vu Đồng hướng mắt nhìn xung quanh thì phát hiện mình vẫn còn đang ở Hoàng Sơn mà trên đầu là vách núi mà hắn đã nhảy xuống. Lúc này, hắn cùng Hoan Hi Đại Đế đứng trên một thân cây còn chúng thần thị thì đang bay lơ lửng xung quanh bọn hắn. Hoan Hi Đại Đế mỉm cười tiện tay ném một nhánh cây ngắn bằng ngón tay út xuống. Mặc dù bây giờ biết mình cũng có năng lực như vậy, nhưng Vu Đồng vẫn không thể tin được cái không gian rộng lớn như không có giới hạn lúc trước lại được giấu bên trong một đoạn cây không lớn bằng ngón chân cái.

Ra hiệu cho ba mươi sáu thần thị lại gần, Hoan Hi Đại Đế cười nói: - Để cho một chút lực lượng cuối cùng ấy của ta tiễn các ngươi một đoạn đường. Đồ nhi ngươi hãy nhớ kỹ, chỉ cần có thể bảo vệ cho bản tâm không đổi thì không có bất kì quy củ gì trở buộc được ngươi!

Nói xong, Hoan Hi Đại Đế vung tay lên lập tức tất cả mọi thứ biến mất trước mặt hắn, còn Hoan Hi Đại Đế thì trong nháy mắt tan biến thành hư vô.

Giật mình tỉnh lại, Vu Đồng phát hiện mình còn đang nằm trên một cái giường nhỏ, hắn cảm giác toàn bộ thế giới đều có chút không giống với lúc trước. - Không! khoảng đã! - Hắn bỗng vươn tay ra trước nhìn nhìn, nhỏ nhỏ đây, non nớt đây, lại còn mập mập nữa, đây là ta sao? Vu Đồng trong lòng không hiểu chuyện gì xảy ra, tại sao ta lại trở nên nhỏ như thế này?

Vu Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, đây là một căn phòng lớn trên vách tường được bao phủ bằng một lớp vôi trắng có nhiều chỗ còn bị bong ra từng mảng, đây đúng là nói đó, nhưng cơ thể ta làm sao vậy? Vu Đồng trong lúc nhất thời nghĩ mãi mà không hiểu, còn sư phụ ở nơi nào? Toàn bộ trái đất cũng không cảm nhận được hơi thở của sư phụ, nhưng hắn cũng đã hiểu rõ một chuyện. Hiện tại hình như là năm tám mươi tám, lúc hắn hai tuổi, chẳng lẽ mình xuyên không về tới năm tám mươi tám? Vu Đồng trước kia trong lúc rảnh rỗi cũng đọc qua không ít tiểu thuyết xuyên không, võng lạc, nhân vật chính trong truyện cũng là sống lại khi còn bé, chẳng lẽ mình cũng giống như vậy? Có thể chuyện này là do sư phụ làm, nhưng mà nghĩ kỹ lại cũng không đúng, nếu sư phụ đã có năng lực như vậy thì tại sao không trở về mười vạn năm trước lúc đại chiến chưa kết thúc để mà ngăn cản bi kịch của mình?

Vu Đồng thả ra thần thức khổng lồ của mình trong nháy mắt bao trùm toàn bộ vũ trụ, nhưng vẫn không tìm được hơi thở của sư phụ. Vu Đồng đột nhiên cảm thấy chóng mặt xém chút nữa là ngất xỉu, hắn vội vàng đem thần thức thu lại, lúc này hắn mới phát hiện lực lượng của mình cũng trở nên yếu ớt hơn rất nhiều, so với trước kia yếu hơn cả trăm lần. Không nghĩ tới, mình miễn cưỡng dò xét toàn bộ vũ trụ sẽ làm nguyên khí của mình tổn thương nặng như thế này. Bây giờ muốn khôi phục lại sợ còn phải rất lâu mới được. Rơi vào đường cùng, hắn buộc phải hỏi ba mươi sáu thần thị xem bọn hắn có biết được gì hay không.

Thả ra thần thức, rất nhanh hắn đã tìm được ba mươi sáu thần thị ở sâu trong dãy núi Côn Luân, bọn họ vẫn chưa tỉnh lại. Vu Đồng thả ra một phân thân giúp bọn người thần thị tỉnh dậy. Nhưng chúng thần thị cũng là không biết chuyện gì xảy ra, nghe Vu Đồng nói tìm toàn bộ vũ trụ nhưng vẫn không phát hiện được hơi thở của sư phụ, chúng thần thị đều là vẻ mặt đau khổ.

Thiên Nhất là người được tạo ra đầu tiên thời gian hắn đi theo Hoan Hi Đại Đế là lâu nhất, suy nghĩ một lát, nói: - Ta nhớ trước kia Đại Đế từng nói qua là hắn nắm giữ một loại cấm thuật có thể thay đổi thời gian, nghĩ lại rất có thể đã dùng cấm thuật đó đưa chúng ta về hai mươi sáu năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bắt đầu kiếm tiền

Vu Đồng cũng từng nghĩ như Thiên Nhất nói những nghĩ lại vẫn không rõ, hỏi: - Nếu sư phụ đã có thể sử dụng loại cấm thuật này thì tại sao không trở về mười vạn năm trước? Khi đó cuộc đại chiến vừa chấm dứt, trở về không phải là càng tốt hơn hay sao?

Thiên Nhất đột nhiên chảy nước mắt: - Đây là cấm thuật đầu phải muốn dùng là dùng được, ta nghe đại đế từng nói nếu mà sử dụng lại cấm thuật này thì sẽ làm cho người thi triển bị hồn phi phách tán, triệt để tiêu tán ở thế giới này kể cả quá khứ hay tương lai thì người này giống như chưa từng tồn tại.

Vu Đồng ngăn cản người, hắn biết sư phụ đối với mình tốt nhưng không ngờ so với mình tưởng tượng thì còn lớn hơn nhiều lắm, lắm lắm nói: - Sư phụ, tội gì người phải làm như vậy? Đồ nhi cho dù là đem toàn bộ âm phủ tìm qua một lần, lãng phí thời gian trăm năm cũng không muốn người rời đi đâu. Người còn nói ngày sau nhất định sẽ còn gặp lại, chẳng lẽ là người đang lừa gạt đồ nhi hay sao?

Hắn thì thảo tự nói thì bị Thiên Nhất nghe được, kích động lên hỏi lớn: - Thiếu chủ, điều người vừa nói có phải là sự thật không? Đại Đế thật sự đã từng nói sẽ có ngày gặp lại người hay sao?

Vu Đồng bị phản ứng của Thiên Nhất làm hoảng sợ nhưng vẫn gật đầu nói: - Đúng thật là như vậy, sư phụ đã nói như vậy với ta nhưng hiện tại xem ra nhất định là người đang an ủi ta.

Chúng thần thị tự nhiên cao hứng trở lại, Thiên Nhất nói: - Thiếu chủ, có thể người ở cùng với Đại Đế thời gian không lâu nên không hiểu được tính cách của người, Đại Đế từ trước đến nay nói một không nói hai chưa nói suông bao giờ. - Chúng thần thị cũng gật đầu phụ họa.

Thấy bọn họ nói chắc chắn như vậy, Vu Đồng trong lòng cũng sinh ra một tia hy vọng, nhưng vẫn có chút không xác định, thờ dãi: - Người cũng vừa nói, sư phụ dùng chính là cấm thuật, sau khi sử dụng sẽ tan thành mây khói, hơn nữa ta tìm trong toàn bộ vũ trụ cũng không tìm thấy hơi thở của sư phụ...

Còn chưa nói hết câu đã bị Thiên Nhất tranh nói: - Đại Đế đã nói như vậy thì khẳng định là có thể rồi, dùng thần thông của Đại Đế không gì là không làm được! Chỉ có điều, không biết bao giờ mới đến ngày có thể gặp lại. Từ giờ trở đi thiếu chủ có dự định gì không?

- Dự định? - Vu Đồng giật mình nghĩ lại, hắn lúc trước chỉ đơn giản là muốn đi âm phủ tìm mẹ của mình, không nghĩ tới sư phụ đã đem hắn trở về hai mươi sáu năm trước. Những chuyện trước kia muốn làm bây giờ đã không cần nữa, Thiên Nhất hỏi như vậy làm cho hắn cảm giác mê mẩn, bây giờ sống lại rồi phải làm gì cho tốt bây giờ? Làm thương nhân sống an ổn với mẹ hay là trở thành người đứng đầu thế giới? Làm cho chính trị rồi âm thầm không chế các quốc gia khác? Hay là dứt khoát làm cho quân đội, đánh khắp thế giới, thống nhất thế giới? Dùng bản lĩnh của hắn bây giờ muốn làm những chuyện này không có gì khó khăn nhưng mà hắn hiện tại không có gì hứng thú.

Suy nghĩ một lúc, Vu Đồng lại hỏi ngược lại: - Cái này ta còn chưa nghĩ ra, vậy còn các người, các người dự định làm gì tiếp theo?

Thiên Nhất gãi gãi đầu: - Chúng ta cũng chưa nghĩ tới, trước kia chỉ một lòng đi theo Đại Đế cũng không biết mình muốn làm gì.

Vu Đồng cười nói: - Vậy bây giờ có cơ hội rồi đây, các người muốn làm gì thì làm như vậy đi, nhưng mà cũng không nên làm ra chuyện gì lớn quá. Dùng năng lực của các người muốn đem trái đất hủy diệt chỉ sợ vài giây là xong, ta cũng không muốn từ nay về sau không có chỗ ở đâu.

Thiên Nhất nói: - Cũng tốt, vậy thì để cho chúng ta tự làm việc mình yêu thích, nhưng mà còn thiếu chủ người dự định làm gì?

- Ta? - Vu Đồng ngây ngẩn suy nghĩ, bây giờ thân thể mới có hai tuổi nếu như làm chuyện lớn quá sợ không hợp thói thường nhưng mà không làm gì thì mẹ muốn vượt qua thời gian gian khổ này sợ là không được. Xem ra phải giữ lại vài người bên cạnh âm thầm trợ giúp nhà mình, hần liền hỏi: - Các người có ai muốn buôn bán không?

- Ta. - Thiên Nhất, Thiên Ngũ, Địa Nhất, Địa Thất, Huyền Tam, Hoàng Tứ, Hoàng Lục, Hoàng Cửu vài người đồng thời nói.

Vu Đồng nói: - Vậy thì các người cử một người ở bên cạnh ta, bản thân ta hiện giờ không thể làm gì nhưng nhà ta thì vẫn cần một ít trợ giúp.

Mấy người đều muốn ở lại bên người Vu Đồng, mặc dù bọn họ đối với Vu Đồng còn chưa có cảm tình nhưng đại để đã nói nên bọn họ sẽ phụ tá Vu Đồng thật tốt. Thảo luận xong, cuối cùng ba mươi sáu thần thị quyết định Lão đại Thiên Nhất sẽ ở lại bên cạnh Vu Đồng. Hần sẽ dùng tên giả là Trịnh Phong, còn lại những người khác cùng đều tự nghĩ cho mình một cái tên.

Bản bạc xong, mọi người đều hướng một phương hướng bay đi. Ba mươi sáu thần thị tinh cảm vô cùng tốt, ở trái đất nhỏ bé này bình thường bọn họ chỉ cần dùng thần thức để trao đổi, còn muốn gặp mặt thì cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Sau khi cùng mọi người chia tay, Thiên Nhất về tới thành phố mà gia đình Vu Đồng đang ở, hần cũng thu hồi phân thân, thân thể nho nhỏ nằm ngay ngắn trên giường. Không nghĩ tới sự phụ sẽ đem mình đưa về hơn hai mươi năm trước, bây giờ đang là mùa hè mà ngày giỗ bố hần vào mùa xuân. Vì sao sự phụ không đưa ta về thời điểm bố chưa gặp chuyện không may, như vậy mình có thể ngăn cản bị kịch kia rồi, mẹ cũng không phải thương tâm như bây giờ.

Đối với cha mình, Vu Đồng cũng không có tình cảm gì đặc biệt. Thật ra, hần cũng không nhớ gì về cha hần cả, muốn ngăn cản thảm kịch cũng chỉ vì để cho mẹ hần bớt thương tâm mà thôi. Bây giờ mẹ hần cũng không có việc làm, hần nhớ là lúc mình 3 tuổi mới bị đưa vào nhà trẻ, sau đó thì mẹ mới đi ra ngoài tìm việc làm cũng không biết Thiên Nhất khi nào thì mới có thể giúp mẹ hần lúc tìm việc làm.

Đối với việc này Vu Đồng rất là đau đầu, hần không muốn cho mẹ đi làm việc chỉ muốn mẹ ở nhà hưởng hạnh phúc, lúc không làm thì đi ra ngoài dạo phố. Nhưng mà cần thận nghĩ lại, như vậy cũng không giống như có thể làm cho mẹ chính thức hạnh phúc, vui vẻ, bởi vì hần biết rõ mẹ của mình tuyệt đối không phải là loại người có thể ngồi im. Nhưng cho mẹ làm việc gì mà tốt bây giờ? Hần không thể để cho mẹ làm những công việc quá mức nặng nhọc càng không thể để cho mẹ làm những công việc đau đầu suy nghĩ.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, cũng không thể để cho mẹ phải làm mua bán nhỏ chứ? Mua bán nhỏ! Đúng rồi! Hần biết rõ mẹ hần thêu rất đẹp, sao không để cho người bình thường thêu một ít xong lại để cho Thiên Nhất mua lại với giá cao. Đúng vậy, ý tưởng này cũng được đấy, nhưng mà cũng không thể để mẹ cả ngày chỉ thêu không. Vu Đồng lúc này cũng không nghĩ ra được biện pháp giải quyết tốt nên đành phải liên lạc Thiên Nhất.

Thiên Nhất nghe xong, lập tức nói: - Thiếu chủ không cần lo lắng chuyện này, hiện tại hàng mỹ nghệ dân tộc còn chưa được coi trọng nên mỗi tháng ta chỉ có thể mua một số lượng rất ít. Dù sao thì cũng không có người khác mua, đến lúc đó chỉ cần thiếu chủ làm nũng cuống lấy mẹ của ngài làm cho người không có thời gian làm việc bên ngoài. Ta lại tăng giá tiền lên cao một chút đến lúc đó các người không cần phải lo cơm ăn áo mặc nữa thì mẹ của ngài cũng sẽ không cần phải vất vả đi làm nữa.

Biện pháp này nghe cũng được, Vu Đồng suy nghĩ rất nhanh liền cho phép rồi hỏi Thiên Nhất: - Người chuẩn bị những thứ gì? Bây giờ buôn bán ma túy trong nước rất dễ nhưng vẫn còn có chút khó khăn đấy. Người đã nghĩ ra cách để kiếm món tiền lời đầu tiên chưa?

Thiên Nhất cười nói: - Chúng ta còn cần món tiền đầu tiên sao? Máy ngày nữa ta cùng với bọn người Thiên Ngũ đi đến một ít quốc gia lớn, ở đó kiếm ít tiền sau đó thao túng mấy cái sông bạc không phải tiền vào thật nhiều hay sao?

Vu Đồng cười khò, đúng là thói quen dùng thân phận người bình thường lo lắng. Thiên Nhất bọn họ là người bình thường sao? Đương nhiên là không. Biện pháp của bọn hần rất đơn giản, ngăn đánh bạc ở một ít quốc gia đều bị các tập đoàn khổng lồ mà những tập đoàn đó không có một người nào là người tốt, không lấy tiền từ bọn hần thì còn đi đâu nữa? Mà vẫn không cần phải lo lắng bọn hần dám quyết nọ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Tàn vận quốc sắc thiên hương

Thiên Nhất nói tiếp: - Hơn nữa tên công ty cùng với nơi bắt đầu phát triển cũng đã xác định xong rồi, công ty tên là Vinh Hằng, ban đầu hoạt động ở trong nước, hơn nữa ta cũng chuẩn bị mở một chi nhánh ở một quốc gia nhỏ, mà quốc gia này đối với vốn đầu tư từ bên ngoài cũng hỗ trợ thật nhiều. Thiên Ngũ cũng truyền tin về nói đang chuẩn bị xưng bá nước Mỹ, công ty gọi là Cự Long. Công ty của Địa Nhất gọi là Mộng Tường, hần chuẩn bị phát triển tại châu Âu. Địa Thất thì giống như Địa Nhất cũng phát triển ở châu Âu, công ty gọi là Thiên Vân. Về phần bọn người Huyền Tam thì đi đến một số nơi không phát triển phối hợp xây dựng lực lượng vũ trang, đến lúc đó bọn họ phối hợp với nhau chỉ sợ là phát triển còn nhanh hơn chúng ta nữa.

Vu Đồng nghe xong nửa ngày cũng không biết bọn họ định làm cái gì, liền hỏi: - Như thế nào ta nghe người nói xong vẫn không hiểu các người định phát

triển công ty chuyên về gì hết vậy?

Thiên Nhất cười nói: - Chúng ta đều chuẩn bị phát triển toàn diện, tất cả ngành sản xuất nào có thể kiếm tiền chúng ta đều sẽ chen một chân vào. Ta cam đoan với thiếu chủ không đến mười năm toàn thế giới khi nghe đến tên ngài sẽ run lên ba lần! Lại phối hợp với các huynh đệ làm chính trị, quân sự, đến lúc đó toàn bộ thế giới sáu mươi phần trăm quyền lực sẽ nằm trong tay ngài!

Vu Đồng cười khò, hần căn bản không nghĩ qua muốn làm những cái này, không nghĩ tới đám người thần thị lại làm lớn chuyện rồi, đối với Thiên Nhất nói: - Các ngươi cũng không cần phải như vậy. Lấy thực lực của chúng ta còn cần những vật này sao? Các ngươi tùy tiện chơi đùa là được rồi.

Thiên Nhất cười nói: - Không phải là không cần phải, dù sao chúng ta cũng không một mối, hơn nữa những vật này đôi khi cũng rất có ích đấy. Nói ví dụ như, có một nhà giàu hoặc một tên công tử bột làm người tức giận, ngươi cũng không thể tự mình thu thập bọn họ được đúng không? Đến lúc đó, chúng ta dùng tiền để cha của hắn, làm cho nhà hắn tán gia bại sản, đến lúc đó không phải là rất đã ghiền hay sao? Ở thời đại trước của chúng ta những việc như thế trong nước rất được ưa chuộng là đẳng khác, cái này gọi là... gọi... đúng rồi, ta nhớ ra rồi, gọi là "trang bức"!

Vu Đồng mắt tròn trắng, thì ra bọn họ cố gắng nắm giữ các loại tài nguyên chính là để bản thân có thể trang bức người khác.

Bất đắc dĩ chặt đứt liên lạc cùng Thiên Nhất, Vu Đồng lại nghĩ đến bản thân, mình hiện tại mới hai tuổi muốn lớn lên còn phải đợi hơn mười năm nữa... Haizz.

Đang suy nghĩ miên mang hần chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó, cửa bị người mở từ bên ngoài, một người phụ nữ trẻ đi vào.

Vu Đồng ngơ ngác nhìn cổ gái trước mắt, không sai chính là cô gái, so với Vu Đồng khi còn sống còn trẻ hơn rất nhiều, Vu Đồng biết rõ đây là mẹ mình năm này vừa mới hai mươi ba tuổi, tên là Tần Vận!

Tần Vận mặc trên người một bộ áo sơ mi màu trắng được làm bằng bằng sợi tổng hợp, bộ ngực nhô lên cao vút, vòng eo lại bé xiu như liễu trong gió, bên dưới mặc một cái quần dài màu xanh lục, quần mà thường hay dùng trong quân đội, cái mông đầy đặn làm cho chiếc quần cảm giác chật hơn, đôi chân thon dài tuy phải chịu đựng áp lực lớn từ cặp mông đó nhưng vẫn y nguyên đứng thẳng tắp. Tuy rằng chỉ mặc một bộ quần áo bình thường không có gì nổi bật nhưng lại không thể che lại dáng người hoàn hảo của người, trên mặt tuy có một tia tiêu tụy nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của nàng. Hơn nữa, cũng chính là vẻ nhân nhật tiêu tụy này mà làm nàng càng thêm một phần điềm đạm, đáng yêu, mảnh mai động lòng người. (Đây là người ta mới hai tuổi thôi đấy, mấy ông FA ráng xếp hàng mà học tập người ta đi ^^)

Vu Đồng tuy rằng biết rõ mẹ mình là một đại mỹ nhân trong vạn người không có một nhưng như thế nào cũng không ngờ được lúc còn trẻ nàng lại đẹp đến trình độ như thế này. Ngẩng ngốc nhìn Tần Vận so với mình còn nhỏ hơn, trong nội tâm Vu Đồng lại sinh ra một cảm giác khác thường, tim không khỏi đập nhanh hơn rất nhiều. Chẳng lẽ đúng như lời sư phụ nói, ta đối với mẹ ngoài trừ tình thân còn có loại tình cảm khác? Vu Đồng bị ý nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, vội vàng dùng sức lắc đầu muốn đem ý nghĩ này ném đi ra.

Tần Vận vừa rồi nhân lúc con trai ngủ trưa đi ra ngoài muốn tìm xem có công việc gì thích hợp vừa làm vừa có thể mang con trai theo được, nhưng đi lòng vòng hơn hai giờ vẫn không tìm được gì. Mấy tháng trước, chồng nàng qua đời ngoài ý muốn, một mình nàng phải gánh vác cái nhà này, vừa về đến nhà thấy con trai đang nằm trên giường dùng sức lắc đầu lại càng hoảng sợ vội vàng chạy tới bế lên, có chút lo lắng nói: - Cùng cùng, con làm sao vậy, không được làm mẹ sợ!

Nói xong nàng nhìn không được khóc lên, sau khi chồng qua đời, nàng đem tất cả tình cảm đặt trên người con trai đối với nàng bây giờ đứa con trai này là tất cả, hiện tại thấy con trai như vậy làm sao nàng lại không nôn nóng được.

Vu Đồng đem cái đầu nhỏ dụi vào bộ ngực mềm mại của Tần Vận. Bây giờ trong đầu hắn chỉ có cảm giác yên bình, mấy cái ý nghĩ đen tối đều bị hấn vút lên trên chín tầng mây, nhỏ giọng an ủi: - Mẹ, con không sao đâu người đừng khóc! Vừa rồi con lắc đầu chơi.

Tần Vận nhìn kĩ sắc mặt Vu Đồng, sau khi xác nhận là không có việc gì mới yên lòng, nhưng có chút kì quái con trai nói chuyện sao lại rõ như vậy được? Đứa con trai này của nàng mặc dù không bị coi là đần độn nhưng cũng không có chỗ nào hơn người. Lúc này buổi trưa mới chỉ có thể nói ra vài từ đơn giản, sao mới một lát không gặp lại có thay đổi lớn như vậy?

Tuy có hơi kì quái nhưng đối với chuyện này Tần Vận vẫn rất vui mừng, yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai vài cái, mỉm cười hỏi: - Cùng cùng, nói cho mẹ nghe con học ai nói chuyện vậy nha?

Vu Đồng có chút mờ hồ, hần vừa rồi quên mất mình bây giờ mới hai tuổi nhưng mà lỡ nói rồi cũng không thu lại được đành phải kiên trì nói: - Mẹ, con vừa rồi nằm mơ, một giấc mơ thật dài, trong giấc mơ con học xong rất nhiều thứ.

Tuy rằng nghe con trai nói có chút khó tin nhưng ngoại trừ cái này nàng cũng không có cách giải thích nào khác, Tần Vận đành phải tạm thời tin tưởng không đề ý đến chuyện này nữa, khẽ cười hỏi: - Cùng cùng, con đói bụng chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đến nhà trẻ

Vu Đồng bây giờ là thánh nhân thân thể làm sao có thể đói được? Nhưng hần vừa rồi đã để lộ ra chỗ không bình thường nên từ giờ cần phải cẩn thận hơn. Hần không muốn lừa Tần Vận nhưng sợ nói ra sự thật thì nàng sẽ không chấp nhận được nên chỉ có thể để sau này từ từ tìm cơ hội rồi nói với nàng cũng không muộn, nghĩ vậy nên hần vội vàng gạt đầu nói: - Đúng là có chút đói bụng.

Nói xong mắt hần nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao ngất, trong lòng thì kích động không thôi: Chẳng lẽ, có thể... Nhưng hần kịp dừng lại, ở trong lòng hung hăng đánh vào cái miệng vài cái.

Kỳ vọng của Vu Đồng cũng không thực hiện được, Tần Vận thả hần xuống đi về phía phòng bếp, Vu Đồng suy nghĩ một chút làm có đứa nhỏ hai tuổi nào không làm nũng? Thế là hần bước từng bước nhỏ theo thật sát phía sau Tần Vận, ngửa đầu nhìn cái eo thon đang lắc lư nhẹ nhàng cùng với cặp mông đầy đặn của Tần Vận, trong lòng Vu Đồng bỗng hiện lên một chút suy nghĩ đen tối. Hần cuối đầu, không rõ vì sao khi bản thân gặp lại mẹ lúc còn trẻ lại sẽ biến thành như vậy, xem ra lời nói của sư phụ đúng là có thể! Thực tế hần cũng không biết hần bị như vậy ngoại trừ đối với Tần Vận có loại tình cảm đặc thù thì phần lớn nguyên nhân là do môn công pháp của Hoan Hi Đại Đế đã tác động lên hần. Bởi vì Hoan Hi Đại Đế là do thuần dương chi khí biến thành nên công pháp do hần sáng chế là đều là công pháp song tu chí cao.

Tần Vận bế Vu Đồng ngồi gần một cái bát lớn chứa đầy mạch vú tinh, tại thời đại này, sữa bột còn chưa có nhiều nên mạch vú tinh chính là đồ vật cao cấp rồi. Mà chính nàng lại lấy ra vài cái bánh bao đã có chút cứng cùng với một đĩa dưa muối nhỏ đem về phòng ngủ. Nhà của Vu Đồng hiện tại chỉ là một gian nhà nhỏ, một cái bếp sơ sài, đến phòng vệ sinh cũng không có nên ăn cơm hay làm cái gì đều ở trong phòng ngủ.

Tần Vận ngồi xuống trước bàn, Vu Đồng bò tới trên đùi của nàng. Ngồi ở trong ngực Tần Vận hần có cảm giác rất thoải mái, cảm lấy cái chép uống một hộp nhỏ rồi đem cái chén bỏ vào trong tay Tần Vận, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của nàng, nói: - Mẹ, con không thích uống cái này, cùng cùng bây giờ đã lớn rồi muốn ăn bánh bao, như vậy mới có thể lớn nhanh lên được! - Nói xong hần cầm lấy một cái bánh bao rồi lấy dưa muối bắt đầu ăn từng ngụm.

Tần Vận nhìn con trai nhỏ đang bắt chước người lớn bụng chén lên uống nhẹ một ngụm, nàng chỉ thấy trong miệng ngọt ngào, cổ họng bỗng cảm thấy nghẹn ngào nước mắt bắt đầu trào ra.

Buổi tối, Vu Đồng nằm trong ngực Tần Vận, đầu hần dựa vào trong bộ ngực mềm mại của nàng. Một đêm nay hần ngủ rất ngon, hần cũng không nhớ đã bao lâu không có giấc ngủ ngon như vậy rồi.

Trong vòng một tháng tiếp theo, Vu Đồng mỗi ngày đều nằm tại trong ngực Tần Vận, cuộc sống gia đình tạm thời trôi qua rất hạnh phúc. Hần trong lúc vô tình còn làm lộ ra một ít bản lĩnh "cực kì cao thâm", hần rõ ràng học xong tất cả các bài toán trong một đêm. Hần cũng không biết cũng vì vậy mà Tần Vận đã đưa ra một cái quyết định ngoài ý liệu của hần.

Tối hôm đó, cũng như bình thường, Vu Đồng nằm trong ngực Tần Vận nghe nàng kể về một ít chuyện xưa. Những truyện xưa này mặc dù có chút ngây thơ nhưng Vu Đồng lại rất thích nghe. Hần thích nghe không phải là chuyện xưa mà là nghe tiếng lòng của mẹ hần bao gồm sự yêu thương vô bờ mà Tần Vận dành cho hần.

- Ngày mai mẹ đưa cùng đi nhà trẻ được không? - Đang kể chuyện xưa, Tần Vận đột nhiên dừng lại hỏi Vu Đồng, Vu Đồng sửng sốt. Hần nhớ rõ lúc mình ba tuổi tức là năm sau thì hần mới đi nhà trẻ, làm sao bây giờ mà Tần Vận đã nói ra rồi?

Tần Vận ôn nhu nói: - Cùng cùng nghe mẹ nói. Hiện tại chúng ta tiền đã không còn nhiều lắm rồi nếu mà mẹ còn không đi làm thì từ này về sau cuộc sống mẹ con ta sẽ khó khăn lắm. Hơn nữa, mẹ còn muốn để dành chút tiền để sau này cùng cùng lớn lên được học ở trường học tốt nhất, mẹ còn kiếm thêm cho cùng cùng một người vợ tốt nhất nữa, sau này mẹ còn trông cậy vào cùng cùng báo hiếu cho mẹ nữa chứ.

Vu Đồng lớn tiếng nói: - Không được, con không cần có tiền đồ, cũng không cần tìm vợ, chỉ cần luôn luôn ở một chỗ với mẹ thôi!

Tần Vận mỉm cười: - Đưa con ngốc, tương lai con là một nam tử hán đấy, nam tử hán làm sao lại không có tiền đồ? Hơn nữa nam tử hán cũng cần phải có vợ!

Vu Đồng nói: - Cùng cùng muốn làm nam tử hán, phải có tiền đồ, nhưng cùng cùng không muốn tìm vợ, con muốn mẹ, con muốn vĩnh viễn ở một chỗ cùng với mẹ.

Tần Vận bất đắc dĩ cười cười: - Được rồi, mẹ vĩnh viễn sẽ ở cùng với cùng cùng. Nhưng mà cùng cùng muốn có tiền đồ thì phải đến trường, ngày mai mẹ sẽ dẫn cùng cùng đến nhà trẻ, được không?

Vu Đồng vẫn náo loạn không đồng ý, Tần Vận tức giận nói: - Cùng cùng, con còn muốn như thế nào nữa, muốn làm mẹ tức chết phải không?

Vu Đồng cái gì cũng không sợ chỉ sợ Tần Vận buồn nên đành phải đau khổ chấp nhận rồi việc đó cứ vậy mà đi xuống.

Ngày thứ hai, Tần Vận đưa Vu Đồng đến nhà trẻ. Vốn là nhà trẻ nói Vu Đồng còn nhỏ quá nên không nhận nhưng nhờ Tần Vận năn nỉ mãi cộng với biểu hiện hơn người của Vu Đồng nên hiệu trưởng trường đó mới chịu đáp ứng.

Sắp xếp cho Vu Đồng xong xuôi, Tần Vận đi tới nhà máy dệt, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi có tướng mạo hèn mọn, bĩ ỉu cũng chính là chủ nhiệm của xưởng dệt này. Hần ta rất nhiệt tình tiếp đãi nàng nhưng ánh mắt của hần lại để cho Tần Vận có chút bất an. Nhưng việc nàng có thể ở lại làm việc trong xưởng cùng người này có quan hệ rất lớn nên Tần Vận đối với hần cũng tương đối cảm kích, cho nên nàng cũng không có nghĩ nhiều liền đi theo hần tới xưởng. Vị chủ nhiệm đó cũng chỉ là sắp xếp xong xuôi công việc cho nàng liền đi ra mà cũng không nói gì thêm.

Bên phía Tần Vận thì coi như tạm được nhưng còn Vu Đồng đang lâm vào trong nước sôi lửa bỏng. Lúc này, hắn đang ở cùng với một đám con nít xấu xa, những đứa nhỏ đều đã năm tuổi thấy hắn còn nhỏ nên xúm lại bắt nạt, làm cho Vu Đồng cảm thấy dờ khóc dờ cười. Hết cách, hắn phải tránh xa bọn chúng biểu hiện ra bộ dáng ta đây "người lớn không thèm chấp con nít". Nhưng mà trong mắt của những đứa trẻ xấu xa kia thì chính là một đứa nhu nhược ngây thơ.

Sáu giờ tối, Tần Vận đến đón Vu Đồng về, sau khi về nhà hắn thật là không thể nào vui lên nổi giả vờ bộ dạng đại khờ kể cho Tần Vận nghe những chuyện hôm nay trong nhà trẻ. Hắn kể cảnh ngộ mình gặp khi bị đám lớn hơn bắt nạt, nhưng không ngờ lại làm cho việc hắn giả vờ làm con nít thành công trong mắt Tần Vận.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nghỉ việc

Rất nhanh đã đến thứ bảy, ở nhà trẻ của Vu Đồng mỗi tuần được nghỉ một ngày rưỡi nên trưa hôm nay Tần Vận đã đến nhà trẻ để đón hắn. Bởi vì không thể về nhà nên Tần Vận đành phải mang theo hắn đến xưởng dệt. Mặc dù, nội quy xưởng dệt không cho phép mang con nít theo nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ chỉ cần không xảy ra sự cố gì thì cũng chẳng ai thèm quan tâm đến cái quy định đầy bao giờ. Trước giờ cũng nhiều người mang theo con nhỏ đến làm nhưng cũng không có ai nói gì.

Vu Đồng đi theo Tần Vận tới xưởng, mắt nhìn nhìn những máy móc thô sơ thảm thán trong lòng, thật quá lạc hậu! Nhà máy dệt này cũng được coi là đứng đầu cả nước đấy những mà chẳng những máy móc cũ kỹ, lúc làm việc lại còn không thuận tiện. Vu Đồng nghĩ thầm, nếu như Tần Vận muốn làm việc lâu dài ở chỗ này không bằng đợi Thiên Nhất phát triển mua lại nhà máy này, hắn cũng không muốn nằng bị ủy khuất. Trong lòng hắn đã xem như mình là chủ nhà còn Tần Vận mới là đứa nhỏ cần hắn quan tâm chăm sóc.

Vu Đồng im lặng ngồi một bên, mắt không nháy một cái nhìn Tần Vận làm việc, hắn thấy cho dù lúc nàng đang làm việc cũng là một siêu mỹ nhân. Lúc này trong đầu Vu Đồng nghĩ ngờ mẹ của mình trước đây chính là một thiên kim tiểu thư giàu có, điểm này thì nhìn cách nàng cư xử hằng ngày rất dễ nhận ra. Nhưng hắn cũng không hiểu, nàng là một tiểu thư tại sao lúc trước lại cưới một người nghèo như bố hắn, hằng ngày phải làm những công việc nặng nhọc như này. Mà từ trước đến giờ cũng không có người thân liên lạc, càng không có ai tìm đến nàng bao giờ.

Vu Đồng mắt đang lim dim chuẩn bị ngủ bỗng nghe một âm thanh bên cạnh nói: - Tiểu Tần à, đứa bé này là con của ngươi sao?

Vu Đồng quay đầu nhìn lại thì thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đáng vẻ hèn mọn, bí ối đứng ở bên cạnh. Hai mắt hắn có chút ham mê nữ sắc nhìn Tần Vận làm cho Vu Đồng hận không thể lập tức móc hai mắt của hắn ra.

Tần Vận dừng việc đang làm lại, hướng người đàn ông kia nói: - Đúng vậy, Trương chủ nhiệm, đây là con ta. Hắn tên là Vu Đồng, hôm nay được nghỉ buổi chiều ở nhà trẻ nên ta mang theo hắn đến đây.

- Ngươi không biết quy định trong xưởng sao? - Trương chủ nhiệm trừng mắt lên, nói: - Tại nơi làm việc không thể dẫn người khác vào, ngươi đi đến phòng làm việc của ta một lát. - Nói xong xoay người đi, Tần Vận còn chưa có cơ hội giải thích.

Tần Vận có chút thấp thỏm bất an ôn lấy Vu Đồng đi theo sau lưng Trương chủ nhiệm về phòng làm việc của hắn.

Nhắc đến Trương chủ nhiệm, hắn thêm thường Tần Vận đã không phải ngày một ngày hai nhưng do lúc trước Tần Vận đã có chồng mà hắn nghe nói chồng nàng rất lợi hại nên hắn không dám làm gì nàng. Nhưng sau khi chồng của Tần Vận bị tai nạn xe cộ qua đời, Trương chủ nhiệm liền cảm giác cơ hội của mình đã đến, mấy lần hội nghị trong xưởng đều nói lên vấn đề Tần Vận bỏ việc nhưng đều bị hắn đè xuống. Hắn là đang đợi Tần Vận quay lại đi làm, lúc đấy thì hắn sẽ có cơ hội. Mấy ngày hôm trước, ước nguyện của hắn cuối cùng đã thành hiện thực. Tần Vận đã thật sự quay lại làm việc mà so với trong tính toán của hắn thì còn sớm hơn rất nhiều, điều này làm cho hắn rất là mừng rỡ. Nhưng thật không ngờ, Tần Vận tuy đối với hắn có cảm kích nhưng đối với sự nhiệt tình của hắn thì vẫn không phản ứng chút nào. Mấy lần hắn có ý tiếp cận đều bị nàng kiếm cớ né tránh, hơn nữa Tần Vận làm việc rất chăm chỉ nên hắn muốn tìm cơ hội gọi nàng vào văn phòng cũng không được. Hôm nay, một thủ hạ của hắn đã đưa cho hắn một cái tin tức tốt đó là Tần Vận mang theo con trai đến xưởng. Hắn liền lập tức nghĩ tới quy định trong xưởng này, liền quyết định mượn việc này để nói chuyện của mình.

Đến văn phòng, khuôn mặt đang tức giận của Trương chủ nhiệm lập tức trở nên tươi cười chân thành, nói Tần Vận ngồi xuống xong rồi tự mình đi lấy nước, sau khi quay lại liền ngồi ở bên cạnh nàng. Đầu tiên, hắn nhìn Vu Đồng nói: - Thật là một đứa trẻ đáng yêu, nói cho Trương thúc thúc con tên gì?

Vu Đồng biết rõ bây giờ mẹ hắn đang làm việc dưới tay hắn nên không muốn tìm phiền phức cho nàng đành phải chống lại sự chán ghét đối với hắn nói: - Chào Trương thúc thúc, con tên là Vu Đồng.

Trương chủ nhiệm mặt cười như hoa: - Thì ra tên con là Vu Đồng, thật là một đứa bé ngoan. Lại đây, ôm thúc thúc một cái được không?

Vu Đồng giả bộ xấu hổ rút vào trong ngực Tần Vận. Trương chủ nhiệm làm như không thấy, ngồi ngay ngắn lại ho nhẹ một tiếng nói: - Tiểu Tần à, ta nghe nói mấy tháng trước nhà ngươi xảy ra chuyện, không biết đã xử lý tốt chưa?

Tần Vận cười nhạt: - Cảm ơn chủ nhiệm quan tâm, ta đã xử lý tốt cả rồi.

Trương chủ nhiệm lại nói: - Haizz... Đối với chuyện của ngươi ta cũng rất đồng tình. Vài ngày trước còn muốn giám đốc xưởng xử lý đi qua thăm ngươi một chút nhưng mà không nghĩ tới giám đốc không đồng ý. Thật ra cũng không thể trách hắn, dù sao nhà máy lớn như vậy hắn cũng không thể quan tâm đến tất cả mọi người được. Tiểu Tần, ngươi sẽ không có ý kiến gì chứ?

Tần Vận mỉm cười nói: - Đương nhiên sẽ không, chủ nhiệm có thể nhớ đến ta đã làm ta rất cảm kích rồi.

- Tiểu Tần à, hình như năm nay ngươi mới hai mươi ba tuổi phải không? - Nghe Trương chủ nhiệm hỏi vậy, Tần Vận chỉ gật đầu, hắn lại nói tiếp: - Ngươi còn trẻ như vậy còn phải nuôi con nhỏ chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn đấy. Đối với chuyện từ nay về sau ngươi có từng nghĩ tới chưa?

Tần Vận đối với câu hỏi của hắn có chút khó hiểu: - Từ nay về sau? Ta từ nay về sau cứ như vậy thôi, bây giờ ta cũng không muốn gì khác chỉ nghĩ làm sao nuôi con trai lớn lên thật tốt để hắn sau này có tiền đồ thì ta đã thật vui rồi.

Trương chủ nhiệm gật đầu: - Ta nhìn đứa nhỏ này rất thông minh chắc chắn sau này có tiền đồ đấy. Nhưng mà Tiểu Tần à, bây giờ ngươi còn trẻ như vậy sao ngươi lại không nghĩ tới tìm một người nữa?

Tần Vận lắc đầu nói: Không cần, ta có con ta là đủ rồi. Hơn nữa, ta tin tưởng bằng sức của mình có thể nuôi hắn thật tốt.

Trương chủ nhiệm thấy Tần Vận không đáp ứng hắn nên nói chuyện cũng không vòng vo nữa: - Tuy là nói như vậy, nhưng ngươi một người nói chung vẫn rất cô độc. Nói thật, ta rất ưa thích đứa bé này mà người cũng biết ta đã ly hôn bảy tám năm nay, cũng không có con của mình. Tiểu Tần à, không biết ta có cơ hội cùng người chăm sóc đứa nhỏ này hay không?

Tần Vận vẫn lắc đầu: - Thật xin lỗi Trương chủ nhiệm, ta cảm thấy một mình ta nuôi con ta đã rất tốt rồi, mong ngài về sau đừng nhắc đến chuyện này nữa.

Trương chủ nhiệm lúc này cũng đã không còn kiên nhẫn, nói: - Tiểu Tần, ngươi cũng phải hiểu rõ rằng, ta có thể cho người ở lại trong xưởng thì để người rời khỏi đây cũng chỉ là một việc rất dễ dàng. Người thật sự không suy nghĩ một chút sao?

Tần Vận ôm Vu Đồng đứng lên nói: - Trương chủ nhiệm, ta rất cảm kích việc ngài giữ lại ta, cho dù ngài đuổi việc ta cũng sẽ không trách ngài nhưng mong ngài không cần dùng chuyện này để uy hiếp ta!

Trương chủ nhiệm giận đỏ bừng mặt, lớn tiếng nói: - Được! Đây là ngươi nói, bây giờ ta tuyên bố ngươi chính thức bị đuổi việc!

Tần Vận cơ thể rung lên, không nói gì nữa ôm Vu Đồng đi ra khỏi phòng làm việc của hắn. Quay lại chỗ làm việc thu dọn đồ đạc, nàng cũng không nói gì với người khác mà xoay người rời đi.

Tần Vận vừa đi, Trương chủ nhiệm ra tới xưởng tuyên bố quyết định đuổi việc Tần Vận, sau đó vội vã đi chỗ khác. Vừa rồi, khi hắn gọi Tần Vận vào phòng, mọi người trong xưởng đều náo loạn một trận. Nói gì đều có, có người mắng Trương chủ nhiệm lòng muông dạ thú, có người mắng Tần Vận không biết tự ái, đương nhiên cũng có người hâm mộ, nam thì hâm mộ Trương chủ nhiệm, nữ hâm mộ Tần Vận. Nhưng không ngờ, bọn hắn còn chưa mắng xong đã thấy Tần Vận đi ra, hơn nữa thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Mọi người chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Trương chủ nhiệm đã kịp thời nói cho bọn họ: Ta Trương chủ nhiệm bức bách Tần Vận không thành công nên quyết định đuổi việc nàng! Phần lớn người ở đây đối với Tần Vận rất là bội phục nhưng cũng có người đang mắng Tần Vận ngu ngốc, không biết nắm chắc cơ hội.

Sau khi ra khỏi xưởng, Trương chủ nhiệm nhanh gọi cho đệ đệ của hắn đang làm công an trưởng ở khu này nhờ tìm giúp hắn hai người. Sau khi cúp điện thoại, hắn liền bước nhanh vào nhà máy, giả vờ đang ở chung với mọi người.

Nói đến Tần Vận, sau khi ôm Vu Đồng rời đi nàng dâng lên một chút thương cảm, cũng không phải là nàng đối với nhà máy này có cảm tình gì mà là không biết sau này phải làm gì, cuộc sống sau này của mẹ con nàng sợ là càng khó khăn. Mặc dù trước kia còn để dành một ít nhưng nếu không nhanh tìm được công việc thì chỉ sợ "miếng ăn núi lở" mà thôi.

Vu Đồng thấy nàng không vui, liền hỏi: - Mẹ, người làm sao vậy?

Tần Vận cười khổ một cái: Cùng cùng, bây giờ mẹ không có công việc sợ là có chút khó khăn.

Vu Đồng lại cười: - Thật là tốt quá, mẹ không cần đi làm thì từ nay có thể ở nhà với con rồi, con không muốn đi nhà trẻ nữa có được hay không? Từ nay về sau mẹ ở nhà cùng với con.

Tần Vận không nghĩ tới con trai sẽ nghĩ như vậy, nhìn lại khuôn mặt tươi cười, nàng nghĩ lại cũng đúng, bản thân mình làm tất cả không phải là vì đứa con này sao? Nghĩ tới đây nàng cũng buông xuống phiền muộn, cả người thoải mái ôm Vu Đồng đi dạo một vòng qua chợ thức ăn, mua thật nhiều đồ ăn xong mới đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Âm phủ

Khi nàng đi đến một cái hồ nhỏ cách nhà cũng không xa, Tần Vận phát hiện Trương chủ nhiệm đang đứng tại phía trước con đường trên mặt cười dâm dăng đang nhìn mình. Tần Vận càng hoảng sợ vội vàng xoay người chạy về phía sau nhưng không ngờ sau lưng lại đi ra hai tên lưu manh chặn lại. Trương chủ nhiệm bộ dáng như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cười dâm tà nói: - Tiểu Tần à, không phải ngươi mới vừa nói ngươi sẽ không lo lắng nữa sao?

Tần Vận lạnh mặt nói: - Trương chủ nhiệm, vừa rồi ta đã nói ra rằng là ta không có ý tứ kia, ngươi không cần phải cố gắng nữa.

Trương chủ nhiệm cười lạnh một tiếng nói: - Cái đó thì không thể nói trước, ta chỉ có thể sử dụng thủ đoạn không bình thường thôi. - Nói xong đi về phía Tần Vận.

Tần Vận thấy hắn đi về phía mình lập tức khẩn trương, giận dữ nói: - Họ Trương kia, ta cảnh cáo ngươi, đây là khu dân cư nếu ngươi dám làm bậy ta sẽ hét lên đấy, nếu mà để người khác thấy được thì ngươi xong rồi!

Trương chủ nhiệm không nói gì chỉ là hướng hai tên lưu manh kia nháy mắt, một tên trong đó bước lên một bước đoạt lấy Vu Đồng trong ngực nàng, xoay người giao cho Trương chủ nhiệm. Trương chủ nhiệm một tay mang theo Vu Đồng, nghe rằng cười nói: - Ngươi luôn miệng nói là vì con trai, bây giờ con trai ngươi đang ở trong tay của ta, bây giờ ta hỏi ngươi ngươi có đáp ứng hay không? Nếu còn không đáp ứng, ta liền đem hắn... - Nói xong, hắn đem Vu Đồng giao lên.

Tần Vận sắc mặt trắng bệch, muốn nhào tới giành lại con trai nhưng lại sợ chọc giận đôi phương để hắn đem con trai ném xuống đất. Vu Đồng oa oa khóc lớn nhưng trong lòng thì giận không kiềm được, hắn âm thầm quyết định nhất định phải cho tên mất dạy này vĩnh viễn không được siêu sinh! Tần Vận lạnh lùng nói: - Họ Trương kia, ngươi là đồ súc sinh, nếu ngươi dám làm tổn thương con ta thì ta có thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!

Thấy Tần Vận cũng đã nhượng bộ, Trương chủ nhiệm đắc ý, mỉm cười nói: - Tiểu Tần à, như vậy là ngươi không đứng rồi, sao mà bây giờ còn cổ vũ mê tín phong kiến như thế? Trên đời này nếu thật là có thần tiên quỷ quái thì ta đây làm chuyện hư hỏng như vậy sao không bị thiên lôi đánh chết?

Vu Đồng đang suy nghĩ không biết nên dùng cách gì mà thần không biết quỷ không hay giáo huấn tên mất dạy này thì nghe được lời hắn nói, hai mắt liền tỏa sáng.

Vì vậy, Trương chủ nhiệm vừa nói xong, trên bầu trời đột nhiên ư ư, chỉ nhìn thấy một đám mây đen che tại trên đầu bọn hắn, ngay sau đó tầng mây sáng lên, một tia sét to như thùng nước từ trên trời giáng xuống vừa vặn trúng ngay đầu Trương chủ nhiệm, trong nháy mắt đem hắn đốt thành một đồng than mà Vu Đồng đang ở trong tay hắn thì không có việc gì.

Hai tên lưu manh kia sợ đến mức xem chút nữa tiểu trong quần, cũng không quan tâm Trương chủ nhiệm đã biến thành đồng than liền hét chói tai rồi chạy vội đi. Tần Vận cũng kinh ngạc chưa tỉnh lại, vội vàng ôm lấy Vu Đồng bước nhanh về nhà.

Vu Đồng nằm trong ngực Tần Vận đã ngừng khóc nhưng hắn vẫn không buông tha cho tên họ Trương đấy, hắn tạo ra một phân thân trong nháy mắt đuổi theo linh hồn tên họ Trương xuống âm phủ.

Tên họ Trương đó dần dần theo bản năng đi xuống âm phủ, hắn bị một lực lượng mặc dù yếu ớt nhưng lại không thể chống lại kéo đi về phía trước. Bỗng nhiên, hắn chợt phát hiện tốc độ của mình nhanh hơn rất nhiều mới nhìn xung quanh thì thấy một đứa bé bay bên cạnh mình, khi nhìn kỹ lại thì đó đúng là đứa con trai của Tần Vận. Hắn cười ha hả nói: - Tần Vận ơi là Tần Vận, cho dù ngươi làm cho lão tử bị trời phạt thì sao chứ? Lão tử cũng đã sống ba bốn mươi năm, cái gì cần hưởng thụ cũng đã hưởng thụ đủ cả rồi, bây giờ đứa con trai mới hai tuổi của ngươi cũng chết theo lão tử. Ha ha. Ta xem ngươi sau này sẽ sống như thế nào?

Vu Đồng chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, tuy rằng không nói gì nhưng lửa giận trong lòng lại càng tăng vọt.

Chỉ một lát sau, một người một quỷ đã đến âm phủ. Mấy tên tiểu quỷ câu hồn đang chuẩn bị mang hai người họ đi thì bị Vu Đồng một chân đá bay, Vu Đồng ban đầu còn muốn dựa vào lễ nghi để đến gặp Diêm Vương dù sao thì người ta cũng là chỉ nhân của một giới. Hắn mặc dù lực lượng không mạnh bằng Vu Đồng nhưng có thể không đắc tội thì cố gắng không đắc tội là được. Nhưng sau khi bị tên họ Trương chọc giận hắn đã mất đi kiên nhẫn, sau khi đá bay tên tiểu quỷ kia, Vu Đồng thì triển thần thức bao phủ lên toàn bộ âm phủ, lúc này toàn bộ âm phủ đang chịu một lực lượng áp lực khổng lồ.

Lúc này, Diêm Vương cũng đang dò xét khắp nơi trong âm phủ, công việc của hắn ở đây cũng rất rảnh rỗi bất kỳ linh hồn nào sau khi chết đến âm phủ đều bị đưa đến trước Kinh Thiên Địa. Tất cả việc làm tốt xấu khi còn sống của linh hồn này đều sẽ hiện ra trên kinh đó, sau đó dựa vào mức độ tội nặng hay nhẹ mà có hình phạt khác nhau, Diêm Vương cũng thích nhất công việc dò xét này, vì việc này giúp hắn thể hiện uy phong của mình. Diêm Vương đang đắc ý đột nhiên có một hồi áp lực thật lớn đè lên người mình, hắn hoảng sợ, vội vàng tìm hiểu nguồn gốc của áp lực đó từ đâu đến.

Lúc đó ở bên ngoài, tên họ Trương thấy Vu Đồng một cước đá bay tên tiểu quỷ trong lòng lại càng hoảng sợ, không nghĩ tới đứa nhỏ này lại lợi hại như vậy rõ ràng cso thể đá tên tiểu quỷ ngã lăn. Nhưng trong lòng hắn càng nhiều hơn là cười hả hê, theo hắn nghĩ đứa nhỏ này gây họa lớn như vậy nhất định sẽ bị trừng phạt thật nặng. Hắn nhích nhích người muốn cách xa Vu Đồng một chút nhưng không ngờ hắn muốn động một chút cũng không được, sợ hãi nghĩ đến không phải đứa nhỏ này đang làm liên lụy đến ta đấy chứ? Mà nghĩ lại cũng đúng, hắn đối với hai mẹ con hai người như vậy, lại còn liên lụy chết cùng với hắn, nó mà không hận mình mới lạ? Tên họ Trương đang suy nghĩ miên man bỗng thấy một người mặc áo bào màu vàng đi về phía mình. Khi còn sống hắn vốn chính là loại người hay nịnh hót, cuối người trước người khác, hắn mặc dù cũng không biết người đang đến là ai nhưng vẫn cúi đầu. Trong truyền thuyết, âm phủ là do mười vị Điện Diêm La quản lý nhưng nghĩ đến mười Diêm La sẽ không vì một tên tiểu quỷ bị đánh mà đến, mà phía dưới Diêm La là Phán Quan nên hắn đoán người mới đến này là một Phán Quan. Vì vậy không đợi người đó đến gần, hắn đã lớn tiếng nói: - Tiểu nhân bái kiến Phán Quan đại nhân!

Chương 10: Kính thiên địa

Người mặc áo bào màu vàng đỏ không để ý đến tên họ Trương mà bước nhanh về phía trước mặt Vu Đồng, cuối người hành lễ nói: - Không biết thượng tiên đại giá quang lâm, tiểu tiên đang ở địa phủ kiểm tra các nơi nên không thể nghênh đón từ xa, kính xin thượng tiên không trách tội.

Vu Đồng chỉ là gạt đầu nhẹ một cái còn tên họ Trương thì càng sợ hãi, hắn không nghĩ tới bản thân đã đánh giá cao người này nhưng vẫn còn đem người ta gọi nhỏ lại, không biết Diêm Vương có mang thù hằn hay không? Càng làm hắn lo lắng hơn là đứa trẻ này không ngờ còn là một thượng tiên. Ngay cả Diêm Vương cũng đối với hắn hành lễ, nếu mà nó thật sự báo thù mình thì... Nghĩ tới đây, tên họ Trương sắc mặt trở nên tái nhợt.

Vu Đồng cùng với Diêm Vương sau khi khách sáo một phen liền đối với Diêm Vương nói ra lý do mình đến đây: - Ta là dẫn hắn đến đây đây, thuận tiện ta cũng có một yêu cầu có chút quá đáng.

Diêm Vương còn tưởng rằng Vu Đồng là muốn bảo hộ người này nên trong lòng thầm thở dài một hơi, sau đó đối với tên họ Trương cũng khách khí hơn, mỉm cười nói: - Nếu ngài đã nói như vậy không bằng trước tiên để cho vị này đi tới trước Giương Thiên Địa để chúng ta quyết định!

Trước kia, những chuyện như thế này cũng xảy ra không ít lần, có thật nhiều thần tiên cũng đối với hắn yêu cầu trợ giúp hậu nhân của bọn hắn. Diêm Vương cũng không đặc biệt được với những người đó nên đều đáp ứng. Kính Thiên Địa chẳng qua là một cái sân khấu để các linh hồn đi ngang qua. Hơn nữa, trong lòng hắn cũng có một ý nghĩ muốn nhìn xem vị thượng tiên này thuộc đẳng cấp nào mà có thể gây cho hắn áp lực lớn như vậy.

Chỉ một lát, bọn người đã đi đến trước một cái gương cực lớn, cái gương này cao khoảng mười trượng, dài hơn trăm trượng. Có không ít linh hồn đang bị tiểu quỷ dắt đi qua phía trước mặt kính, trong gương đều chiếu ra bóng dáng của các linh hồn đó chỉ có điều là màu sắc không giống nhau, có nhiều màu trắng, có nhiều màu đen mà cũng có nhiều linh hồn không có màu.

Diêm Vương giải thích nói: - Thiên Địa Kính này là có thể chiếu ra cuộc đời của mỗi người, làm càng nhiều việc thiện, việc tốt thì màu trắng càng đậm. Ngược lại, làm càng nhiều việc xấu, việc ác thì màu đen càng nhiều. Mà những linh hồn mà không có màu thì là người không thiện không ác!

Hắn đứng bên cạnh giải thích nhưng trong lòng thì hoảng sợ không thôi bởi vì Vu Đồng đứng trước kính nhưng rõ ràng một chút phản chiếu trong kính cũng không có. Hắn nhớ rõ, lần trước có một vị Tử Phủ Kim Tiên đến phủ của hắn đi dạo hắn liền thử Kính Thiên Địa này. Vị tiên kia bóng dáng mặc dù rất nhạt nhưng có thể nhìn được mà bị thượng tiên trước mặt này rõ ràng một chút bóng dáng cũng không có, điều này nói rõ là người trước mặt này so với vị Tử Phủ Kim Tiên kia còn mạnh hơn, không lẽ hắn là một vị thánh nhân?

Diêm Vương trong lòng sợ hãi, bên ngoài thì càng nói chuyện cẩn thận hơn: - Thượng tiên, vị tiên sinh này khi còn sống làm không ít việc ác, nếu mà ta bỏ qua tất cả các tội này sợ là...

Vu Đồng nhìn vào kính, đúng vậy, bóng dáng của tên họ Trương đen đậm như mực, đen hơn nhiều so với những linh hồn mấy người vừa mới đi qua, lập tức cười nói: - Như vậy không phải tốt hay sao? Người này là loại người tội ác tày trời, Diêm Vương liền đây hắn xuống mười tám tầng địa ngục cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh!

Diêm Vương lại tưởng là Vu Đồng nói mát nên sắc mặt có chút khó coi nói: - Việc này... Thượng tiên, hắn xác thực là làm quá nhiều việc ác, nếu bây giờ ta tha tội cho hắn chỉ sợ tiểu tiên không chịu nổi trách nhiệm này!

Vu Đồng điều chỉnh lại sắc mặt của mình nói: - Ai bảo ngươi phải tha tội cho hắn? Người này ý vào trong tay có chút quyền lực bắt nạt cô nhi quả mẫu như ta. Lần này ta mang hắn đến chính là muốn Diêm Vương đưa hắn xuống mười tám tầng địa ngục, không được siêu sinh!

Nghe Vu Đồng nói như vậy, Diêm Vương chẳng những không mừng, ngược lại càng là toát ra mồ hôi lạnh, nếu như là bảo hắn giảm nhẹ xử phạt thì hắn còn có thể làm được nhưng để hắn xử phạt nặng thêm cho một người thì hắn quả thật không dám, cúi đầu nói: - Cái này... Chỉ sợ không được, người này tội không đáng như vậy, tiểu tiên cũng không dám làm như vậy.

Chương 11: Kiếp nạn qua niềm vui đến

Sắc mặt Vu Đồng lập tức trở nên khó coi khi hắn đang chuẩn bị nói gì thì chợt nghe từ xa xa truyền đến một tiếng "A di đà phật". Quay đầu nhìn lại thì thấy một lão hòa thượng đang từ xa đi đến, nháy mắt sau đã đứng trước mặt bọn người Vu Đồng, hai tay chấp trước ngực nói: - Chào vị huynh đệ này,

lão tăng là Địa Tạng.

Vu Đồng đối với vị bồ tát từ bị vẫn rất thành kính, lập tức hoàn lễ nói: - Ta là Vu Đồng đến âm phủ làm ít chuyện, không nghĩ tới lại ảnh hưởng đến bồ tát thật là xin lỗi.

Địa Tạng Vương đối với Diêm Vương nói: - Sự việc Vu đạo hữu muốn làm ông nhất định phải giúp người ta thật tốt đấy.

Diêm Vương tỏ vẻ khó xử: - Chuyện này, nhưng mà bồ tát, vị thượng tiên này muốn đưa một người xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh, nhưng mà tội của người này không nặng đến mức độ này cho nên...

Địa Tạng Vương lại cười, nói: - Người này nghiệp chướng nặng nề, mặc dù xử phạt có hơi nặng nhưng cũng không phải là không thể, người liền làm theo lời vị đạo hữu này đi.

Diêm Vương thấy Địa Tạng Vương cũng đã lên tiếng nên thuận thể đồng ý, Vu Đồng cảm ơn đối với Địa Tạng Vương rồi quay người rời đi. Đội Vu Đồng đi, Diêm Vương phân phó cho bọn tiểu quy đem Trương chủ nhiệm bắt xuống, quay lại hỏi Địa Tạng Vương với bộ mặt khó hiểu: - Bồ tát, không phải người thường nói với chúng ta không thể làm việc ác hay sao? Tại sao hôm nay lại...

Địa Tạng Vương thờ dãi: - Ta là vì sợ chọc giận hán, huống hồ tội nghiệt của người kia cũng không nhẹ xử phạt như thế cũng không quá.

Nhìn thấy Diêm Vương khó hiểu, tiếp tục nói: - Vị Vu đạo hữu này quá mạnh, vừa rồi tuy chỉ là một phân thân của hán nhưng pháp lực lại không thấp hơn ta, nếu là bản tôn của hán thì người có thể nghĩ rồi đấy. Hơn nữa, nếu như chúng ta chọc giận hán chỉ sợ sẽ mang tới cho tam giới một trận đại kiếp nạn trước nay chưa từng có.

Diêm Vương nghe Địa Tạng Vương nói mà sợ đến mức mồ hôi ướt hết lưng, hán biết vị Địa Tạng Vương này tạm thời chưa thành thánh nhưng pháp lực so với thánh nhân cũng không kém chút nào, mà hán lại nói phân thân của người kia lại không yếu hơn hán, vậy thực lực chân thật của người này sẽ mạnh đến mức nào nữa? Mạnh hơn cả thánh nhân vậy mà bản thân vừa rồi còn dám chọc giận hán. Nghĩ đến đây, Diêm Vương sắc mặt trở nên khó coi.

Địa Tạng Vương thấy Diêm Vương bị dọa sợ như vậy liền cười nói: - Người cũng không cần phải lo lắng như vậy, ta xem vị đạo hữu này cũng không phải là người không giảng đạo lý. Hán mặc dù cường đại nhưng chắc chắn sẽ không tùy tiện tức giận, người phải nhớ kỹ tận hết sức thỏa mãn hán chỉ cần không trái với nguyên tắc là được.

Diêm Vương lúc này mới yên tâm hơn một chút trong lòng thì âm thầm quyết định, chỉ cần Vu Đồng nói hán làm thì hán sẽ làm theo không quan tâm cái gì nguyên tắc hay không nguyên tắc.

Quay lại Tần Vận, sau khi nâng ôm Vu Đồng về nhà hơn nửa ngày cũng chưa bình tĩnh lại được, chẳng lẽ trên đời này thật sự có thần tiên? Nhưng mà cũng may, nếu thật sự có thần tiên thì hôm nay thần tiên đã giúp nâng đấy. Nhìn xem Vu Đồng đang nằm trong ngực lo sợ hán sẽ bị dù sợ, nâng liền vỗ nhẹ vào lưng, khẽ cười nói: - Vừa rồi cũng cùng rất sợ hãi phải không?

- Dạ. - Vu Đồng gật gật cái đầu nhỏ: - Trương thúc thúc kia thật xấu xa nhưng mà pháo hoa thật đẹp! Me biết ai phóng pháo hoa đó không?

Tần Vận thấy con trai chỉ bị tên họ Trương hù mà không bị tia sét kia ảnh hưởng thì trong lòng cũng an ủi phần nào, nâng chọc cho Vu Đồng cười, Vu Đồng vừa cười vừa tức giận. Lúc này hán dùng thần thức bám theo hai tên lưu manh kia thì thấy bọn chúng rõ ràng chạy vào sở công an. Vu Đồng nghe bọn hán nói chuyện một lúc mới hiểu được, thì ra sở trường đồn công an này là đệ đệ của Trương chủ nhiệm kia, hai tên lưu manh đó là hán thả từ trong tù ra. Hán đáp ứng với chúng nên giúp ca ca của mình làm tốt công việc thì sẽ được ra tù sớm.

Hai tên lưu manh sau khi trở về lên đem chuyện xảy ra nói với vị sở trường này nhưng hán đương nhiên là không tin. Sau khi đem hai tên lưu manh này nhốt lại vào tù hán quyết định tự mình đi một chuyến, thứ nhất là giúp cho ca ca của mình hả giận, hai là có thể có một chút tiền lời. Hán cũng biết rõ ca ca của mình đã chết rồi nhưng về chuyện chết như thế nào thì hán không biết, hán cũng sẽ không tin hai tên lưu manh kia nói thần nói quỷ. Nếu nói về làm chuyện xấu thì hán so với ca ca của mình còn nhiều hơn, ông trời mà muốn sét đánh thì nên đánh hán trước mới đúng. Vì vậy, hán liền dẫn theo một tên cảnh sát đi đến nhà Tần Vận chuẩn bị bắt nâng trở về với tội giết người. Hán làm vậy cũng là vì ca ca đòi một cái công đạo, hơn nữa nghe hai tên lưu manh kia kể thì Tần Vận đẹp như tiên nữ nên hán cũng có vài phần tâm tư khác.

Vu Đồng sau khi biết ý định của hán thì càng giận dữ, Tần Vận hôm nay bị dọa sợ một trận Vu Đồng làm sao có thể để cho nâng hoảng sợ lần nữa. Vì vậy, đám mây đen trên bầu trời còn chưa tan hết thì một lần nữa đã bao phủ cả tòa thị trấn, tên Trương sở trường cùng với tên cảnh sát vừa mới đi ra khỏi cửa liền bị sét đánh thành tro hồn phi phách tán.

Màn đêm buông xuống, Tần Vận vì còn nhớ đến việc ban ngày nên ngủ không được, Vu Đồng đành phải dùng an thần chủ lên người nâng lúc này nâng mới ngủ được. Sáng hôm sau, khi Tần Vận tỉnh lại sự khiếp sợ hôm qua đã giảm đi nhiều nên cũng không làm ảnh hưởng gì đến nâng nữa.

Thứ hai, Tần Vận cũng không đưa Vu Đồng đi nhà tề nữa, hán đã thuyết phục nâng không đến nhà trẻ mà sau này trực tiếp vào lớp một học luôn. Buổi sáng, hai mẹ con đang chơi trong nhà đột nhiên có tiếng gõ cửa. Tần Vận có chút kì quái, nâng ở nơi này không có người quen, xung quanh cũng chỉ có một nhà hàng xóm nhưng đã dọn đi từ năm ngoái, sẽ là ai tìm mình đây chứ?

Nâng ra mở cửa, nhìn thấy một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi đứng trước cửa, nhìn thấy Tần Vận xong mỉm cười nói: - Chào cô, cho hỏi cô có phải là Tần phu nhân không?

Tần Vận hơi giật mình, sau đó lui ra một bên mời nâng vào nhà, người phụ nữ kia đầu tiên là trêu đùa với Vu Đồng một lúc sau đó mới nói với Tần Vận: - Tần phu nhân, chuyện là như thế này, ta là một tên nhân viên của công ty Vĩnh Hằng, giám đốc của chúng ta thì rất thích tranh thủ trong nước mà mấy

ngày trước ta nghe được Đại Ngũ tiên sinh nói Tần phu nhân thêu rất đẹp nên cố ý đến đây xem thử. - Nói xong nàng lấy mười bản vẽ đưa cho Tần Vận xem - Không biết người có thể thêu loại tranh như thế này không?

Tần Vận đối với lời nói của nàng cũng không hề hoài nghi, tại thành phố này không có nhiều người biết mình biết thêu mà Đại Ngũ lại chính là người hàng xóm vừa mới chuyển đi năm ngoái của nàng. Vì vậy, nàng liền nhận lấy bản vẽ nhìn qua, các họa tiết trên bản vẽ này rất tinh xảo nếu như không có bản lĩnh thêu tranh giỏi chỉ sợ rất khó thêu được nhưng ảm lại không làm khó được Tần Vận, nàng khẽ mỉm cười nói: - Ta có thể thử xem sao?

Người phụ nữ gật đầu, Tần Vận lấy ra quyển thêu cùng với khối lụa, tay phải của nàng cầm kim thêu bắt đầu nhanh chóng luồn chỉ vào. Chỉ chốc lát sau, một bức tranh thêu đã được hoàn thành, người phụ nữ nhận lấy bức tranh nhìn nhìn, khen: - Thật đẹp! Cùng với bức tranh giống nhau như đúc, Tần phu nhân có thể cùng chúng ta làm hộp đồng này được không? Mười bức vẽ này ta để lại đây, người thêu mỗi tấm một bức cuối thánh ta sẽ quay lại lấy, một bức ta sẽ trả cho người hai trăm nguyên, người thấy có được không?

Tần Vận bị lời nàng nói làm sợ ngây người, mỗi bức hai trăm? Như vậy cũng quá nhiều đi? Nàng lúc trước làm việc cho nhà máy dệt một tháng cũng chỉ nhận được hai trăm nguyên tiền lương, bây giờ một bức thêu nàng được hai trăm, mười bức chính là hai ngàn nguyên. Mười bức tranh này, nàng chỉ cần dùng thời gian hai ngày là có thể thêu xong nên lập tức vội vàng gật đầu đồng ý.

Đội người phụ nữ kia vừa đi, Tần Vận ôm lấy Vu Đồng hôn lên mặt hân một cái, cười nói: - Cùng cùng, từ này về sau mẹ sẽ ở nhà chơi với con, con có vui không?

Vu Đồng nhìn thấy mẹ bộ dáng vui vẻ như vậy đối với Thiên Nhất rất là hài lòng, cũng cười khanh khách nói: - Con đương nhiên là vui!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Mười năm sau

Thời gian qua mau, mới đó mà đã trôi qua mười năm. Bây giờ Vu Đồng đã mười hai tuổi, nghe theo lời Tần Vận năm hăm sáu tuổi đã bắt đầu đi học lớp một. Hăm bây giờ đã tốt nghiệp tiểu học hết hè này hăm chính thức đã trở thành một học sinh trung học rồi.

Mười năm qua, trên mặt Tần Vận cũng không lưu lại một vết nhăn nào tuy nàng đã ba mươi tuổi nhưng nhìn từ ngoài vào vẫn không khác gì một cô gái hai mươi tuổi, nàng so với mười năm trước càng có vẻ trẻ trung hơn. Ở trong mười năm này, Tần Vận cũng không rảnh rỗi, lúc Vu Đồng đi học tiểu học thì nàng cũng được nhận vào công ty Vĩnh Hằng làm việc và trở thành một quản lý ngành trang phục của công ty, công việc này đối với nàng cũng được coi là nhàn rỗi. Nhưng điều làm cho nàng khó hiểu chính là những người chức cao trong công ty đối với nàng đều có chút tôn kính, cho dù là giám đốc chi nhánh hay những người khảo sát thị trường gặp nàng đều có chút cung kính. Vì vậy, nàng khi rảnh rỗi cũng tìm hiểu bọn người nói chuyện thì nghe được rằng mình cùng với Tổng giám đốc Trịnh Phong có quan hệ mập mờ. Đối với những chuyện này, Tần Vận chỉ là cười cho qua, nàng còn chưa thấy mặt Trịnh Phong bao giờ thì làm sao có thể có quan hệ mập mờ được?

Ba mươi sáu thần thị cũng đã hoàn thành mục tiêu lúc trước. Thiên Nhất (tên là Trịnh Phong) cùng với tám người khác thành lập tập đoàn kinh doanh hiện tại đã xếp hạng thứ tám thế giới, ngay cả những gia tộc lâu đời ở châu Âu cũng khó có thể nhìn theo bóng lưng của hăm. Những người khác tại các phương diện khác cũng có những thành tựu lớn, vài quốc gia lớn trên thế giới cũng đã bị họ âm thầm khống chế. Những người yêu thích quân sự đều đã thành lập một đội quân tư nhân cực kì mạnh. Hại tại, Vu Đồng giống như Thiên Nhất đã nói lúc trước, chỉ cần hô lên một tiếng thì cả thế giới đều phải rung rẩy ba lần.

Vu Đồng mặc dù không có ý định trở thành người tốt giúp dân giúp nước nhưng những năm nay trong lúc vô ý cũng đã vì quốc gia làm nhiều việc. Trên thế giới, tất cả những người có được chức vị cao đều biết có một đám người vô cùng lợi hại bảo vệ Z Quốc. Z Quốc hiện tại cùng với kiếp trước của hăm khác nhau rất lớn, khủng hoảng kinh tế cũng không diễn ra cũng không có phát sinh sự kiện gì lớn. Vu Đồng cũng âm thầm can thiệp không cho trận Đại Hồng Thủy cuốn sạch Z Quốc.

Hôm nay, Vu Đồng có tiết kiểm tra trên lớp. Tần Vận vì vậy mà về nhà sớm để chuẩn bị cho con trai một bữa tối phong phú. Sau năm trước, Tần Vận đã mua một căn nhà nhỏ gồm hai phòng để ở, nhưng căn nhà cũ lúc trước hai người ở cũng không bị bán đi, đồ vật trong nhà vẫn không hề động vào.

Ngồi trước bàn ăn, Tần Vận đang suy nghĩ chuyện của con thì nghe thấy tiếng mở cửa, Vu Đồng chạy nhanh đến, lớn tiếng nói: - Mẹ ơi con về rồi!

Vu Đồng lớn lên cũng coi như là đẹp trai, mới mười hai tuổi đã cao một mét bảy bằng với Tần Vận, cơ bắp trên người cũng rất cân xứng, giọng nói cũng không còn trẻ con như trước.

Tần Vận mỉm cười, ôn nhu nói: - Con nhanh vào rửa mặt rồi ra ăn cơm, bài kiểm tra hôm nay của con thế nào?

Vu Đồng nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt xong lại chạy ra, ngay cả mặt cũng chưa lau liền ngồi xuống ghế lấy đĩa gấp thức ăn bỏ vào miệng vừa nhai vừa nói: - Kiểm tra đương nhiên không có vấn đề gì rồi. Vẫn là mẹ làm thức ăn ngon nhất, buổi trưa con ăn ở căn tin trong trường chỉ ăn vài miếng đã không ăn nổi nữa. - Nói xong lại vội đầu ăn tiếp.

Tần Vận yêu thương nhìn Vu Đồng đang ngồi ăn, vươn tay lấy hạt com còn dính bên miệng con trai lấy xuống, ôn nhu nói: - Ngon thì con ăn nhiều một

chút, con đang trong giai đoạn phát triển phải ăn nhiều thì mới lớn nhanh được, từ nay không được bỏ ăn nữa cho dù ăn không ngon lắm cũng phải ăn cho no.

- Dạ!- Vu Đồng gật đầu đáp ứng. Hắn mặc dù không cần ăn cơm nhưng lại rất thích ăn những đồ mà Tần Vận nấu, mười năm qua hắn cũng đã quen không ăn là có chút khó chịu.

Tần Vận ăn rất ít đã no, Vu Đồng ăn hết tất cả thức ăn còn lại sau đó nằm tựa lên ghế dựa hai tay vuốt bụng, thở dài: - Thật sự là ăn ngon, no chết ta rồi.

Tần Vận buồn cười ôm lấy hắn, có chút hờn dỗi nói: - Con nha, dù thức ăn ngon cũng không thể một lúc ăn nhiều như vậy, ăn uống nhiều quá cũng không tốt đấy có biết không?

- Dạ! Con biết rồi! - Vu Đồng gật đầu, nhìn thấy Tần Vận đang chuẩn bị thu dọn chén đĩa vội vàng đứng lên nói: - Mẹ, giờ con đã lớn rồi có thể giúp người làm việc. - Nói xong không đợi Tần Vận từ chối, đoạt lấy đồng bát đĩa trong tay nâng đi vào phòng bếp.

Thấy Vu Đồng làm việc, Tần Vận ngăn người tại chỗ. Đúng vậy, con trai cũng đã lớn dần rồi, bây giờ đã cao bằng mình, vài năm nữa cũng nên tìm bạn gái cho hắn sau đó còn kết hôn sinh con tạo lập gia đình của mình. Đến lúc đó đã có người thay mình chăm sóc hắn. Nghĩ vậy, Tần Vận lại sinh ra một cảm giác mất mát.

Vu Đồng rửa chén xong đi ra nhìn thấy Tần Vận sững sờ ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt có chút không tốt liền chạy lại ngồi xuống với nàng, hai tay ôm eo nhỏ của nàng, hỏi: - Mẹ làm sao vậy? Có phải mẹ gặp chuyện gì không vui không?

Tần Vận phục hồi lại tinh thần, cười nhạt nói: - Không có gì, mẹ rất khỏe.

Vu Đồng làm sao chịu tin dùng hai tay ôm Tần Vận làm nũng. Tần Vận thấy không có cách nào đành thở dài nói: - Mẹ đang nghĩ con bây giờ cũng lớn rồi, qua vài năm nữa chỉ sợ không ở cùng một chỗ với mẹ nữa.

- Không! Sẽ không! - Vu Đồng ôm sát nàng: - Ta sẽ không rời xe mẹ đâu, chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng một chỗ.

Tần Vận nở nụ cười: - Đứa con ngốc, sau này con còn phải kết hôn sinh con nữa, sao có thể mãi mãi cùng một chỗ với mẹ được? Đến lúc đó mẹ cũng đã già rồi, chỉ có thể giúp con trông con nhỏ thôi.

- Con không cần kết hôn cũng không cần sinh con, con chỉ muốn từ nay về sau được ở cùng một chỗ với mẹ mà thôi! - Vu Đồng vẫn không nghe lời nàng nói.

- Con còn nói những lời ngu ngốc đó nữa! Tần Vận gõ trên đầu hắn một cái: - Con là đại nam nhân sao có thể không kết hôn sinh con được? Sau này con sẽ gặp người con gái mà con yêu thích, sau đó cùng nàng yêu nhau, kết hôn sống cùng nhau qua hết cả đời này.

Nói xong, trong lòng Tần Vận lại có chút buồn, con trai mình sau này sẽ gặp người con gái như thế nào? Có thể hay không rất đẹp, rất hiền diệu? Tưởng tượng đến bạn gái của con trai sau này, Tần Vận ở trong lòng có một chút ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mẹ gả cho con được không?

Vu Đồng lại cười hắc hắc: - Mẹ, con đã có người yêu mến rồi!

- Hả? - Tần Vận giật mình, con trai mới có mười hai tuổi sao đã có loại suy nghĩ này? Liên hỏi lại: - Đó là ai vậy? Có phải bạn học của con hay không?

Vu Đồng cười cười nói: - Đương nhiên không phải, người mà con yêu thích là mẹ đấy, đợi con lớn lên mẹ gả cho con được không? Chúng ta sẽ cùng kết hôn rồi sinh con! - Hắn nói xong liền hôn lên má Tần Vận một cái.

Nghe lời con nói Tần Vận giật mình ngăn người mãi đến khi hai môi Vu Đồng hôn lên má nàng thì nàng mới kịp phản ứng, khuôn mặt bỗng trở nên đỏ ửng vội vàng đứng dậy, có chút bối rối nói: - Mẹ, mẹ đi tắm rửa! - Nói xong nàng chạy nhanh ra phòng khách.

Tần Vận đi, Vu Đồng trong lòng lại có cảm giác khác thường, hắn không rõ tại sao mình lại nói ra những lời như vậy, không lẽ thật sự như lời sư phụ đã nói? Không, sẽ không như vậy! Tần Vận là mẹ của mình, đối với mẹ mình chỉ có sự tôn kính, đứng rồi chính là như vậy! Vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi! Tự thuyết phục mình xong Vu Đồng trong lòng mới yên tĩnh lại không nghĩ lung tung nữa, mở ti vi lên xem.

Tần Vận tắm rửa xong đi ra thấy Vu Đồng đang ngồi xem ti vi, đỏ mặt nói: - Mẹ đi ngủ trước, con một lát nữa tắm rửa rồi cũng ngủ sớm đi! - Nàng nói xong liền đi vào phòng ngủ của mình.

Nằm trên giường rộng của mình, trong đầu Tần Vận rối loạn, bản thân mình hôm nay bị làm sao vậy? Sao lại bởi vì câu nói của con trai mà trở nên bối rối

như vậy, đáng lẽ ra mình phải nói cho nó biết chúng ta là mẹ con không thể cùng nhau kết hôn sinh con được! Đúng vậy, mình phải nói cho hần biết! Hần sau này sẽ gặp được người con gái mình yêu mà không phải là người mẹ này!

Vu Đồng xem ti vi một lát cảm thấy không có gì thú vị liền đi tắm rửa qua loa một chút xong mặc quần lót đi vào phòng ngủ. Vu Đồng nằm xuống giường, hần xoay người ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tần Vận. Nhà mới mặc dù có hai phòng ngủ nhưng từ nhỏ Vu Đồng đã ngủ cùng một giường với Tần Vận mà nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn nên cũng không để ý.

Tần Vận cũng xoay người nằm nghiêng lại duỗi cánh tay ôm lấy vòng eo đang ngày càng lớn dần của con trai, hai người mặt đối mặt, nàng ôn nhu nói: - Cùng cùng à, hôm nay mẹ muốn nói cho con biết một đạo lý, chúng ta là mẹ con nên không thể cùng nhau kết hôn được, sau này con sẽ gặp được người con gái mà con yêu thích, đến lúc đó con sẽ hiểu.

- Vâng, con biết mà mẹ. - Vu Đồng tựa đầu vào ngực Tần Vận, lẩm bẩm nói: - Con mệt quá, con ngủ trước đây.

Vu Đồng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ nhưng Tần Vận trần trọc thật lâu vẫn không thể ngủ được. Lúc này, nàng đang mặc trên người một bộ đồ ngủ mỏng, còn Vu Đồng cũng chỉ mặc một chiếc quần lót, hai người đang ôm nhau ngủ. Lúc trước thì nàng không thấy có gì nhưng hôm nay nghe con trai nói vậy lại làm cho Tần Vận không thể bình tĩnh lại được. Con trai đang nằm sấp trước ngực mình, đồ ngủ rộng thùng thình bị hần làm hở ra một phần lớn da của nàng, hơi thở của con trai phun trên đầu ngực trần trụi non mịn của mình làm nàng có chút ngứa ngáy. Tần Vận trong lòng dâng lên một tia khát vọng

Tần Vận bị loại khát vọng này làm cho hoảng sợ nên vội vàng đem loại suy nghĩ này đuổi đi ra khỏi đầu mình, cố gắng nghĩ đến những chuyện khác. Nhưng mà càng như vậy thì trong đầu nàng càng hỗn loạn, không có cách nào chìm vào giấc ngủ. Không biết qua bao lâu, Vu Đồng đang ngủ bỗng nhiên giật giật cơ thể, đôi môi hôn lên bộ ngực đầy đặn trắng nõn của Tần Vận một cái, một chân hần khoát lên người nàng.

Tần Vận cảm thấy có một đồ vật nóng nóng chạm lên bụng mình, ma sát nhẹ vài cái làm cho loại khát vọng vừa rồi vừa dịu xuống một chút lại dâng lên càng mãnh liệt hơn. Không hiểu thân xui quý khiến thế nào mà Tần Vận lại dùng hai tay ôm chặt Vu Đồng lại để vật kia dính chặt trên bụng của mình! Trời ơi! Tần Vận trong lòng giật mình, trước giờ nàng không chú ý qua, không thể tưởng tượng được con trai mới mười hai tuổi mà đã "lớn" như vậy, rõ ràng không nhỏ hơn chút nào so với người đã trưởng thành.

Dưới háng cảm giác nóng lên, Tần Vận phát hiện mình không khống chế được chảy ra một ít chất lỏng, trong lòng nàng ngượng ngùng như lại có một cảm giác kích thích trước nay chưa từng có. Vụng trộm nhìn khuôn mặt con trai đang ngủ say, Tần Vận khuôn mặt đỏ lên đem cơ thể mình nhích lên một chút để cho cái vật cứng rắn, nóng nóng của Vu Đồng lại sát chỗ đang ướt ướt của mình, nàng nhin không được hơi uốn éo cái hông để cho chúng nó ma sát lẫn nhau vài cái, trong bụng nàng dâng lên một lại khoái cảm mãnh liệt. Tần Vận không dám cử động nữa mắt liếc nhìn con trai một cái thật sâu, hai tay ôm chặt Vu Đồng đang ngủ say áp vào trước ngực mình, trong lòng thì như có kì tích yên tĩnh trở lại lập tức cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trở lại chốn cũ

Tần Vận đi vào giấc mơ, ở trong mơ nàng cảm giác cái đồ vật to cứng của con trai đang tiến vào trong cơ thể mình làm cho nàng rất thoải mái đồng thời cũng rất sợ hãi, cũng có một loại cảm giác kích thích mãnh liệt. Loại cảm giác kích thích này ngày càng mạnh hơn, Tần Vận dần dần trở nên không kìm chế được, trong giây lát cơ thể nàng cứng đờ cảm giác sáng khoái khi đạt đến đỉnh phong sau đó nàng giật mình tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh lại, Tần Vận phát hiện mình cùng con trai thay đổi tư thế ngủ, đôi thành nàng đem một chân khoát lên trên người con trai hơn nữa bản thân còn liều mạng uốn éo vòng eo để bên dưới của hai người không ngưng va chạm nhau. Cảm giác sáng khoái vừa rồi là từ chỗ này tới sao, Tần Vận mắc cỡ xém chút nữa không dám mở mắt ra, vụng trộm liếc con trai một cái thấy hần đang còn ngủ say, nàng lúc này mới yên tâm nhẹ nhàng nhích cơ thể xoay người lại. Nàng cảm giác ở giữa hai chân nhót nhót khó chịu bèn ngồi dậy nhìn xuống dưới thì thấy quần lót của mình đã ướt đẫm, không những vậy trên áo ngủ của nàng cũng dính không ít vết nước, sắc mặt trở nên đỏ ửng. Sau đó, nàng lặng lẽ bước xuống giường cố gắng chống cơ thể đang như nhũn ra đi vào phòng tắm tắm rửa.

Trở lại phòng ngủ, Tần Vận nhìn khuôn mặt còn có chút non nớt của con trai gần người, trải qua cuộc nói chuyện tối hôm qua cùng với sự việc ngày hôm nay, nàng cũng không rõ bản thân mình đối với con trai cuối cùng là cảm giác gì. Mặc dù vẫn giống như lúc trước yêu thương nhưng lại giống như có thêm một ít tình cảm đặc biệt khác, loại cảm giác đặc biệt này để cho trong lòng nàng rối loạn, nàng không dám suy nghĩ nữa sợ con trai biết sẽ coi thường người mẹ này. Nàng lại nhìn thoáng qua chỗ đang phồng lên giữa hai của con trai để nàng càng thêm rõ ràng con trai đã lớn rồi, sau này đánh phải có chút cảm kích. Mặc dù không nở nhưng nàng vẫn quyết định từ nay trở đi không ngủ cùng phòng với con trai nữa.

Tần Vận làm đồ ăn sáng xong gọi Vu Đồng ba lần hần mới chậm chạp xuống giường, rửa mặt xong hần ngồi xuống bàn lấy đồ ăn sáng nhét vội vào miệng vừa nhai vừa nói: - Chào mẹ con đi học.

Tần Vận buồn cười nhìn hần: - Đi học? Không phải hôm nay con được nghỉ hè hay sao?

Vu Đồng sững sờ, sau một lát mới kịp phản ứng: - Đúng rồi thế mà con quên mất, giờ con lên phòng ngủ nữa nhé! - Nói xong, hần đang chuẩn bị chạy vào phòng ngủ thì bị Tần Vận gọi lại.

- Cùng cùng ngồi xuống đây mẹ có chuyện muốn nói với con. - Tần Vận nói xong lại nhớ đến chuyện lúc sáng hai má trở nên đỏ hơn.

Vu Đồng ngồi xuống, hỏi: - Có chuyện gì vậy mẹ?

Tần Vận do dự một chút rồi nói: - Mẹ muốn nói là con cũng đã lớn rồi, từ nay về sau đừng cùng ngủ chung với mẹ nữa.

Vu Đồng cũng đã sớm cảm thấy không thoải mái, công pháp mà hần tu luyện vòng làm cho dục vọng của hần rất mạnh, mặc dù mới mười hai tuổi nhưng khả năng về chuyện ấy đã sớm phát triển mạnh rồi. Mỗi ngày ôm Tần Vận ngủ đã khiến hần kiềm nén không được cho nên mặc dù không muốn nhưng vẫn gập đầu nói: - Vậy được rồi, con đi vào dọn dẹp tối nay con sẽ chuyển qua phòng bên cạnh ngủ. - Hần nói xong còn lén lén nhìn xuống dưới bụng của mình.

Tần Vận nhìn thấy hành động của hần còn tưởng rằng hần vì cơ thể thay đổi mà ngại ngủ nên có chút nghịch ngợm cười nói: - Còn có, mấy ngày nữa là đến sinh nhật con rồi, đến lúc đó mẹ sẽ xin nghỉ vài ngày đưa con đi chơi, con muốn đi chơi ở đâu?

Vu Đồng gãi gãi đầu: - Con cũng không biết nên đi đâu nhưng mà chỉ cần ở cùng với mẹ thì nơi nào cũng được.

Tần Vận cười cười không nói gì nữa, chuẩn bị một ít đồ rồi đi làm. Vu Đồng rảnh rỗi không có việc gì nên đi vào gian phòng bên cạnh dọn dẹp sạch sẽ, buổi tối tắm rửa xong liền trực tiếp qua phòng bên kia. Một đêm này, hai người đều không thể ngủ ngon, có cảm giác như vừa bị mất cái gì đó làm cho trong lòng cảm thấy trống trải, mất mát.

Rất nhanh đã đến ngày sinh nhật của Vu Đồng, Tần Vận đã xin nghỉ từ hôm qua, mẹ con hai người từ sáng sớm đã thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị xuất phát đi đến Hoàng Sơn. Tần Vận đã sớm muốn đi đến đó nhìn ngắm ngọn núi nhưng công việc bẽ bộn nên vẫn chưa có thời gian đi. Làn này, nàng cuối cùng cũng đạt được ước nguyện, hơn nữa cuối ngày chính là sinh nhật của Vu Đồng, nàng nghĩ đến lúc đó tặng quà sinh nhật lần thứ mười ba cho Vu Đồng ở trên đỉnh núi.

Ở thời đại này các phương tiện giao thông vẫn còn rất lạc hậu, máy bay thì không có mà hai người càng không muốn chen chúc trên xe lửa nên chỉ có thể ngồi xe hơi. Đi quãng đường bốn trăm dặm mất gần bảy giờ đồng hồ, lúc đến được chân núi đã hơn ba giờ chiều. Hai người không còn cách nào khác đành ở lại dưới chân núi một đêm đợi sáng ngày mai bắt đầu lên núi.

Mặc dù thời đại này rất nhiều phương tiện giao thông vẫn chưa có nhưng có những cái mà mười năm sau không cách nào so sánh được đó là phong cảnh nơi đây được bảo tồn hoàn hảo, không bị các công ty du lịch thay đổi nên vẫn còn giữ được nét hoang sơ, quang cảnh hiện tại so với lúc Vu Đồng còn sống đẹp hơn rất nhiều.

Trên đường đi, hai người cứ đi một đoạn lại ngừng một chút để nghỉ ngơi ngắm nhìn không ít cảnh đẹp, Vu Đồng còn mang Tần Vận đi đến chỗ vách núi mà trước kia hần nhảy xuống. Tần Vận thấy vách núi này không có chỗ nào đặc biệt nên đối với việc tại sao Vu Đồng lại mang nàng đến đây có chút khó hiểu. Vu Đồng trong lòng thì đang than thở, vận mệnh của mình và Tần Vận thay đổi đến giờ bắt đầu chính là từ nơi đây, chỉ có một điều đang tiếc là vị đại thần thượng cổ đã thay đổi vận mệnh của họ đã không biết ở đâu, sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Bỏ qua những suy nghĩ không vui trong đầu, Vu Đồng tiếp tục trèo lên cùng Tần Vận. Cuối cùng, lúc năm giờ chiều hai người đã leo đến nơi cần đến, phong cảnh ở đây rất đẹp bên trên có bầu trời rộng lớn, dưới chân có những dãy núi chạy dài liên miên không dứt, xung quanh xương mù làm cho nơi đây càng thêm huyền ảo. Tần Vận để hai tay trước miệng làm giống một cái loa há miệng hô to như một cô gái nhỏ nghịch ngợm.

Nhìn thấy Tần Vận vui vẻ như vậy làm cho Vu Đồng trong lòng rất là sung sướng, đi lên nhẹ nhàng ôm vòng eo nhỏ của nàng, nói khẽ: - Chúng ta hôm nay ngủ lại ở chỗ này được không mẹ? Nghe nói buổi tối ngắm trăng ở chỗ này sẽ có cảnh tượng rất đẹp hơn nửa ngày mai chúng ta có thể xem được mặt trời mọc.

Tần Vận rất động tâm nhưng có chút chần chờ, nói: - Chỗ này có cho người ta ở lại qua đêm sao?

Vu Đồng mỉm cười, đã tính trước mọi việc, nói: - Mẹ yên tâm đi, bọn họ sẽ đồng ý!

Quả nhiên, bọn họ ở chỗ này cũng không có nhân viên nào đến đuổi bọn họ xuống núi, đương nhiên tất cả những việc này là do Vu Đồng sử dụng một ít thủ đoạn mới có.

Mặc dù âm lịch hôm nay đã là ngày mười tám, mặt trăng cũng khoảng tám giờ mới bay lên hơn nửa cùng không tròn nhưng Tần Vận vẫn nhìn rất mê muội, ở trên đỉnh núi ngắm trăng đúng là có cảm giác khác biệt.

Nhìn trăng sáng trên bầu trời làm cho trong lòng Tần Vận cảm thấy yên ổn lại tăng thêm ban ngày mệt nhọc đã nằm ngủ trong ngực Vu Đồng lúc nào không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hiểu lầm

Hôm nay, biểu hiện của Tần Vận không giống ngày xưa, Vu Đồng ngay cả kiếp trước cũng chưa bao giờ thấy nàng như vậy. Trong lòng của hắn, Tần Vận luôn là người con gái điềm đạm hiền lành, không ngờ nàng còn có bộ dạng hoạt bát đang yêu như vậy. Vu Đồng nhìn khuôn mặt Tần Vận đang ngủ giống như một cô gái hồn nhiên ngây thơ làm hắn có chút ngây dại.

Ngủ một giấc này, Tần Vận ngủ rất thoải mái, mặc dù là ngủ ngồi nhưng nàng không có cảm giác khó chịu một chút nào, mặc dù trên đỉnh núi nhưng không có chút lạnh nào Vu Đồng bảo vệ nàng thật quá tốt. Đến lúc Vu Đồng nhẹ nhàng lay động Tần Vận mới tỉnh lại, đôi mắt mê người của nàng mở ra có chút mê mang nhìn Vu Đồng.

Vu Đồng cười nói: - Mặt trời sắp mọc rồi, mẹ có muốn ngắm bình minh không?

Tần Vận dùng sức lắc đầu làm cho mình tỉnh táo hơn một chút, Sau đó lại ghé đầu vào trong lồng ngực của Vu Đồng. Hai người của như vậy dựa sát vào nhau, yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh, ở phía chân trời xa xa phía đông hiện lên một tia sáng hồng, sau đó, cả mặt trời như một quả cầu lửa đỏ rực bay ra từ trong sương mù, dần dần dâng lên. Tần Vận giật mình không ngờ chỉ là mặt trời mọc bình thường không ngờ sẽ đẹp như vậy, há to cái miệng nhỏ nhắn trong mắt lộ ra vẻ si mê.

Vu Đồng cuối đầu nhìn đôi môi anh đào ướt át của Tần Vận, càng nhìn càng yêu thích, hắn nhìn không được nữa cuối thấp người xuống, đôi môi đặt lên trên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Tần Vận, hôn một lúc hắn đưa đầu lưỡi mình vào miệng nàng.

Tần Vận đầu tiên là sững sờ, sau đó trong mắt lại lộ ra vẻ si mê, nhưng lần này không phải là si mê cảnh mặt trời mọc nữa. Hai tay nàng ôn lấy cổ Vu Đồng rất nhiệt liệt đáp trả lại.

Hôn nhau một lần nay trong vện thời gian ba phút, đến lúc không thờ nổi nữa nàng mới giật mình bừng tỉnh. Nàng dùng một tay đẩy Vu Đồng ra, khuôn mặt đỏ bừng tung ngum tung ngum thở gấp cuối đầu xuống không dám nhìn Vu Đồng.

Vu Đồng không dám lỗ mãng đành phải yên lặng ngồi bên người Tần Vận.

Một lúc lâu sau, Vu Đồng nhìn mặt Tần Vận không còn đỏ nữa, hơn nữa nàng cũng ngẩng đầu nhìn xem bốn phía, mới liều mình hỏi một câu: - Mẹ, vừa rồi đẹp không?

Khuôn mặt Tần Vận thoáng cái lại đỏ bừng lên, nàng nỉu nói: - Tiểu bại hoại, không được nghĩ lung tung, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, biết không?

- Điều gì ngoài ý muốn vậy mẹ? – Vu Đồng sững sờ hỏi: - Mẹ không thấy cảnh mặt trời mọc vừa rồi rất đẹp hay sao?

Lúc này, Tần Vận mới biết hắn hỏi chính là mặt trời mọc, tâm hồn thiếu nữ vừa thẹn vừa giận không thêm để ý đến hắn nữa. Vu Đồng lại nói: - Con nghe nói xem mặt trời mọc ở trên biển sẽ có cảm giác khác, khi nào có thời gian hai mẹ con ta đi bờ biển ngắm mặt trời mọc tiếp được không?

Hiện tại, mặt trời vừa mới mọc, Tần Vận không khỏi nghĩ đến cảm giác mát hồn vừa rồi nhưng con trai giống như cũng không có ý thức được điểm này, nhưng tại sao lúc hắn nói muốn xem cảnh mặt trời mọc trên biển có chút xấu xa? – Được rồi, khi nào có thời gian mẹ sẽ dẫn người ra biển.

Tần Vận đáp ứng nhưng trong lòng lại thầm hờn dỗi: - Tiểu bại hoại, tiểu sắc lang.

Buổi trưa, Vận mang theo Vu Đồng đến giữa sườn núi, hai người ngừng lại trên một mảnh cỏ rộng lớn, nàng lấy ra không ít đồ ăn mang theo tổ chức sinh nhật cho Vu Đồng, sau đó xuống núi về phòng khách sạn mà họ đã thuê hôm trước.

Vu Đồng không hiểu Tần Vận tại sao phải xuống núi, hỏi: - Mẹ, trên núi chơi không được sao? Tại sao chúng ta phải xuống núi?

Tần Vận nói: - Trên núi chơi vui nhưng chúng ta không thể ngủ ở trên núi được, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm sáng mai chúng ta lại lên núi.

Vu Đồng nói: - Ngày mai chúng ta ở lại trên núi không xuống được không? Còn có thật nhiều ngọn núi chưa đi, chúng ta tìm một chỗ thật đẹp buổi tối ở lại đó, sáng có thể ngắm mặt trời mọc!

Nghe hắn nói về chuyện ngắm mặt trời mọc, hai má Tần Vận lại đỏ lên, có chút bối rối nói: - Không được, trên núi gió quá lớn, buổi tối cũng lạnh nếu ở qua đêm ở đó sẽ bị bệnh. – Nói xong, nàng không để ý tới Vu Đồng, cầm theo laptop đi về phòng của mình.

Mấy ngày tiếp theo, hai người đến những nơi có phong cảnh đẹp ở Hoàng Sơn đi qua hết. Mỗi ngày hai người đều là sáng sớm lên núi, tối thì về khách sạn ngủ, Vu Đồng cũng không dám nói gì đến chuyện “Ngắm mặt trời mọc” nữa.

Mấy ngày nay, Tần Vận chơi vui vẻ giống như con chim nhỏ, nhưng mà Vu Đồng nhạy cảm phát hiện nàng có chút gì đó khác với trước kia, nhưng cụ thể khác nhau chỗ nào thì hắn tạm thời không biết được. Chỉ là hắn nhìn thấy trong mắt của nàng thỉnh thoảng sẽ lộ ra một chút buồn bã cùng u oán, Vu Đồng có khi lúc tối lo lắng mà nhìn nàng một lúc còn có thể nghe được tiếng nàng thở dài.

Rất cục đến ngày thứ năm, Vu Đồng phát hiện một chuyện, lúc bọn họ đang đi trên núi thất có một đôi đang yêu nhau đi ngang qua, hắn trong lúc đó thấy được ánh mắt Tần Vận kì lạ. Nàng có chút hâm mộ, có chút chờ đợi nhưng ngay sau đó Tần Vận lại vô ý thức nhìn hắn một cái làm hắn không hiểu được. Nhưng dù không biết thế nào thì hắn có thể khẳng định, phải chăng mẹ đã cô đơn quá lâu rồi!

Chẳng lẽ mẹ muốn tìm người yêu? Nghĩ đến đây, trong lòng Vu Đồng chợt thấy đau đớn, hắn tưởng tượng đến cảnh từ nay về sau Tần Vận tìm được

một người con trai khác thành lập một gia đình khác, sau đó chậm rãi cùng mình bắt hòa, Vu Đồng cảm thấy tim mình như có một dây thừng nhỏ buộc chặt đau đớn.

Nhưng dù nói như thế nào, trong lòng Vu Đồng thì Tàn Vận vẫn luôn là số một, chỉ cần nàng vui vẻ hẳn nguyện ý chấp nhận bất kì có gì thống khổ. Vì vậy, Vu Đồng đã liên hệ Thiên Nhất, giúp hắn tìm một người đàn ông ưu tú khoảng ba mươi đến ba mươi lăm tuổi, chuẩn bị sau này giúp Tàn Vận gặp mặt.

Bây giờ rất nhanh đã đi qua, Vu Đồng cùng Tàn Vận cũng bắt đầu khởi hành về Tô thành phố. Trong mấy ngày cuối cùng này, Vu Đồng phát hiện Tàn Vận càng ngày càng không bình thường, nàng ít vui vẻ hơn mà thay vào đó càng ưu sầu. Hắn đành phải liên hệ Thiên Nhất lần nữa, Thiên Nhất nói cho hắn biết đã tìm được một người, người đó ba mươi bốn tuổi là một thầy giáo dạy cao trung, mấy năm trước vợ hắn khó sinh đã ngoài ý muốn qua đời từ đó về sau cũng không có tìm người tiếp nữa. Người nọ rất thành thật trước kia hắn chăm sóc vợ hắn cũng rất tốt, xét trong thời đại này có thể xem như một người đàn ông tiêu chuẩn.

Vu Đồng dùng thần thức nhìn người đàn ông đó, tướng mạo cũng coi như tạm được tuy nhiên cũng không phải rất đẹp nhưng miễn cưỡng cũng có thể phối hợp với Tàn Vận.

Sau khi về đến nhà, nghỉ ngơi một đêm. Vu Đồng đã cùng Thiên Nhất nói với nhau từ trước, hôm nay sẽ gặp mặt ở một chỗ ăn sáng gần nhà để Vu Đồng tìm hiểu người đó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giới thiệu

Vu đồng ngồi đợi khoảng năm phút, thiên nhất đã dẫn người đó tới ngồi bên cạnh vu đồng, bọn họ ngồi cùng một bàn hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người, mặc dù cả ba đều là con trai nhưng hai người lớn hơn đều đẹp trai phong độ, một thiếu niên nhỏ tuổi thì càng tuấn tú. Đặc biệt là thiên nhất, tuy hắn không quen biết nhiều lắm nhưng trước giờ sống trong địa vị cao nên tỏa ra một loại khí thế mà người bình thường không thể có được, những người khác nhìn hắn thêm vài lần cũng rất là bình thường.

Sau khi ngồi xuống, thiên nhất giới thiệu cho hai người biết nhau: - vu đồng, đây chính là thầy giáo Lý Phong mà lúc trước ta đã nói với ngươi, haha, cùng với tên của ta cũng không khác nhau lắm. Nói xong thiên nhất quay qua phía thầy giáo Lý Phong nói: - Thầy giáo Lý, cậu bé này là vu đồng con trai của một vị quản lý trong công ty của ta! - vu đồng à, thầy giáo Lý là một người rất ưu tú, ngươi từ nay phải học tập hắn nhiều đấy.

Lý Phong đối mặt với thiên nhất có chút khấn trương, cũng có chút kính sợ, chỉ có điều với thân phận của thiên nhất thì đó cũng là việc rất bình thường, ngoại trừ một số cực ít người trên thế giới thì còn lại hẳn đều không sợ. Lý Phong thấy thiên nhất khích lệ mình có chút kính sợ, nói: - Trịnh tổng quá khen, ta nào có cái gì ưu tú, cùng với ngài so sánh quả thực chênh lệch xa như trời với đất.

Vu đồng nhíu mày, bất mãn liếc nhìn thiên nhất, người này nhìn như thế nào cũng là bộ dáng nịnh hót, thế mà thiên nhất lại nói hắn tốt như vậy? thiên nhất thì đúng là không cảm thấy có gì bất thường, bản thân hắn đường đường là nhân vật tương đương với thần thánh, sau này cũng nhanh chóng thành lập tập đoàn Vĩnh Hằng cường đại. Trước giờ hắn đi tới đâu cũng được người nói đó tôn kính như nhân vật lớn, bởi vậy nên đường nịnh hót cũng thấy rất bình thường.

Vu đồng cũng chỉ hơi bất mãn những dù sao đây cũng là điều đương nhiên trong xã hội, người biết vượt mong ngửa có thể sẽ sống tốt hơn người khác một chút, mặc dù mình không cần dùng đến nhưng cũng không thể quá cường cầu người khác, liền gật đầu nói: - thầy giáo Lý, chắc ngài cũng biết nguyên nhân mà ta tìm ngài hôm nay. Năm ta hai tuổi bố ta không may bị tai nạn qua đời, trong suốt mười năm nay mẹ ta một mình nuôi ta khôn lớn, ta rất yêu nàng nên muốn nàng sau này có một cuộc sống thật tốt, bởi vậy nên ta muốn tìm một người có thể chăm sóc nàng cả đời. Ta nghe Trịnh tổng nói thầy giáo Lý là người đàn ông tốt nên muốn gặp ngài một lần.

Lý Phong cau mày lại nói: - Về chuyện này, Trịnh tổng cũng không nói quá rõ ràng với ta, chỉ nói cho ta biết muốn gặp một người bạn. Không lừa dối ngươi, từ khi vợ ta qua đời ta đã không có ý định tiến thêm một bước nữa nên thật xin lỗi!

Vu đồng thấy hắn là một người coi trọng tình cảm nên trong lòng rất thỏa mãn, định ý lúc trước đối với hắn cũng giảm đi một ít, chỉ cần tàn vận có thể sống vui vẻ là được rồi.

Thiên nhất cười nói: - Thầy giáo Lý là người rất coi trọng tình cảm điều này chúng ta đều biết, nhưng mà chuyện cũ đã qua, con người cũng không thể cứ sống trong hồi ức của mình được. Thầy giáo Lý cùng chúng ta đi một lát cũng không có vấn đề gì mà, mẹ của vu đồng chính là một đại mỹ nữ ở trong công ty người ta đặt cho nàng là đệ nhất mỹ nhân, gặp một lần cũng không sao. Dù sao, đây cũng chỉ là gặp mặt mà thôi cũng chưa thể nói trước chuyện gì đúng hay không? Lời nói không dễ nghe, có khi thầy giáo Lý còn không lọt nổi vào mắt xanh của người ta!

Lý Phong chỉ nhàn nhạt cười, nói: - Gặp mặt cũng tốt, cho dù chỉ vì vu đồng ta cũng không thể không đi, hẳn vì hạnh phúc của mẹ mà chủ động giúp nàng sắp xếp, chỉ riêng việc này thôi cũng làm ta rất thương thức rồi.

Kế tiếp, ba người cùng nói chuyện, rất nhanh đã đến hơn mười giờ sáng, thiên nhất lấy cớ công ty có nhiều việc nên đi về trước. vu đồng mang theo Lý

Phong về nhà, trên đường đi Lý Phong mua một ít quà hán cũng không có ngăn cản.

Ngày nghỉ của Tần Vận chưa hết nên hôm nay nàng có thể ở nhà, Vu Đồng mang theo Lý Phong đến gõ cửa. Tần Vận ra mở cửa, lúc này nàng đang mặc một bộ đồ mặc ở nhà, liếc thấy Vu Đồng hỏi: - Cùng cùng, cả buổi sáng con chạy đi đâu mà giờ mới về?

Vu Đồng cười cười, chỉ chỉ qua bên cạnh nói: - Mẹ đừng chỉ lo trách con, còn có khách đây này.

Lúc này Tần Vận mới chú ý tới sau lưng Vu Đồng còn đứng một người đàn ông, trong tay đang mang theo ít đồ, nàng vội vàng cười rồi mời hán vào nhà. Lúc này Lý Phong cảm thấy mắt mình không đủ nữa, thật quá đẹp! Không sai, lúc trước thiên nhất cười cười nói Tần Vận là đệ nhất mỹ nữ của công ty hán còn không tin. Hiện tại mới thấy, thiên nhất nói quả nhiên không sai, từ nhỏ đến lớn hán chưa gặp qua người nào đẹp như Tần Vận.

Vu Đồng giới thiệu nói: - Mẹ, đây là một người bạn của con, Lý Phong, là một thầy giáo, Thầy giáo Lý, đây là mẹ của ta tên là Tần Vận.

Mời Lý Phong ngồi xuống ghế, Tần Vận rót nước cho hán, mỉm cười nói: - Thầy giáo Lý đang dạy học ở trường nào vậy? Làm sao quen được con trai ta?

Lý Phong rất mất tự nhiên cười cười: - Chuyện này, ta là thầy giáo dạy vật lý tại một trường cao trung, có một người bạn giới thiệu ta với Vu Đồng, thấy hán không tồi nên ta cùng hán làm bạn với nhau.

Ba người cùng ngồi chung với nhau, cùng nhau nói chuyện chém gió, Lý Phong thỉnh thoảng liếc nhìn Tần Vận, lúc bị nàng phát hiện thì cuối đầu như những đứa trẻ, ánh mắt của hán làm cho Tần Vận có chút khó chịu nên miễn cưỡng nói chuyện một lát đến mười một giờ, Tần Vận đứng lên nói: - Thầy giáo Lý cùng con trai ta nói chuyện, bây giờ ta phải đi nấu cơm, trưa nay người cùng ở lại ăn cơm với chúng ta đi.

Lý Phong vội vàng gật đầu đồng ý, đợi Tần Vận vừa đi Lý Phong có chút vội vàng hỏi: - Vu Đồng, mẹ người đang làm gì vậy?

Vu Đồng nở nụ cười: - Thầy giáo lý không phải trước đó ta đã nói rồi sao? Mẹ ta là quản lý bộ phận trang phục của công ty Vinh Hằng. Thầy giáo Lý người cũng gặp mẹ ta rồi, có cảm giác như thế nào?

Lý Phong đỏ mặt lên, lắp bắp nói: - Chuyện này... Ta thấy cảm giác cũng không tệ lắm.

Vu Đồng cười nói: - Nói như vậy là người đồng ý mẹ ta rồi?

Lý Phong nhẹ gật đầu: - Cũng có thể nói như vậy.

Vu Đồng trong lòng chưa xót cảm giác rất khó chịu nhưng vẫn cười nói: - Nhưng mà, mẹ ta chưa chắc đã vừa ý người nên lát nữa người nên có gắng biểu hiện cho tốt!

Lý Phong vội vàng gật đầu, nịnh bợ nói: - Vu Đồng, người cũng phải hỗ trợ ta đây, Lý thúc thúc trông cậy vào người. Mẹ người đối với người rất là yêu thương, ý kiến của người đối với nàng rất quan trọng!

Vu Đồng trầm nghĩ: - Nói nhảm, mẹ của ta yêu thương ta còn cần người nói sao? - Đã vậy bản thân còn phải hỗ trợ, hán cũng có chút không thoải mái. Hán đã cố nén đau lòng giới thiệu người yêu cho, giờ còn muốn hỗ trợ? Vu Đồng tuy là thánh nhân nhưng việc đó lại không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Thiếu chủ bớt giận

Cơm nấu xong, Tần Vận bưng ra đặt lên trên bàn, Lý Phong thấy vậy định đi vào giúp nàng nhưng bị Tần Vận từ chối. Ngược lại, Vu Đồng được chạy ra vào phòng bếp bưng tất cả đồ ăn ra.

Tần Vận nấu đồ ăn vốn đã rất ngon lại thêm hôm nay Lý Phong hết sức nịnh hót làm cho Tần Vận cực kì dễ chịu.

Sau khi ăn xong, Lý Phong ngồi lại chơi một lát rồi chào hai người Vu Đồng ra về. Hán còn nháy mắt một cái với Vu Đồng, Vu Đồng cười qua loa một cái ý bảo hán yên tâm thì hán mới chịu đi về.

Tiền Lý Phong xong, Vu Đồng trở lại phòng khách ngồi bên cạnh Tần Vận, hán kéo nàng dựa vào lòng ngực của mình hai tay thì nhẹ nhàng xoa bóp đôi vai thơm của nàng nói: - Mẹ thấy thầy giáo Lý thế nào?

Tần Vận hưởng thụ được con trai xoa bóp, đôi mi nhíu lại nói: - Người này không tốt lắm, cùng cùng, từ nay về sau con ít cùng những người như vậy chơi chung, ta thấy người này rất dối trá hơn nữa chính là một người giỏi nịnh hót.

Vu Đồng dùng hai tay ôm cổ Tần Vận lấy mặt hán dán sát lên khuôn mặt đẹp của nàng, cười nói: - Hán dối trá hay không thì con không biết nhưng trong lòng hán khâm trọng thì chắc chắn là có đây, ai kêu mẹ của con xinh đẹp như tiên nữ thế này? Hơn nữa, đứng trước mặt mẹ mà không khâm trọng chỉ

sợ không có bao nhiêu người đầu. Đứng trước một đại mỹ nhân như người thì ai có thể không nịnh hót một chút?

Tần Vận nghe hần nói như vậy cười rộ lên, nàng duỗi bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt con trai nói: - Ngươi nha, sẽ làm mẹ vui về!

- Mẹ cảm thấy đề thầy giáo Lý làm bố của con thì như thế nào? – Vu Đồng đột nhiên hỏi.

- Cái gì? – Tần Vận ngây ngẩn cả người: - Con có ý tứ gì?

Vu Đồng ôm chặt Tần Vận đầy thâm tình nói: - Mẹ một mình nuôi con mười năm nay cũng quá cực khổ, bây giờ mẹ cũng nên tìm một người đàn ông có thể yêu thương người chăm sóc người, không phải sao?

Tần Vận xoay người lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào Vu Đồng hai hàng nước mắt chảy ra. Vu Đồng càng hoảng sợ, vội vàng nói: - Con biết mẹ đang cảm động nhưng cho dù cảm động cũng không thể khóc được.

Tần Vận không để ý đến hần nói đùa, nước mắt vẫn không ngừng chảy, nghẹn ngào hỏi: - Cùng cùng, có phải con ghét bỏ mẹ không? Không muốn cùng mẹ sống chung một chỗ nữa?

Vu Đồng ôm lấy nàng: - Mẹ nói cái gì đó? Con sao có thể ghét bỏ người? Con sao có thể không muốn cùng người sống cùng một chỗ? Mẹ cũng biết từ nhỏ con đã sống cùng một chỗ với mẹ, dính chặt lấy mẹ, một phút đồng hồ cũng không muốn cùng mẹ tách ra!

Tần Vận đột nhiên kích động lên, lớn tiếng nói: - Vậy tại sao con lại làm như vậy? Ta lúc nào nói là muốn tìm người yêu?

Vu Đồng nói khẽ: - Mẹ, con xin lỗi là con hiểu nhầm, lúc trước ở Hoàng Sơn con thấy người nhìn đôi trai gái đang yêu nhau trong mắt có chút hâm mộ nên nghĩ là mẹ buồn chán cho nên con mới...

- Đúng vậy, là con hiểu sai rồi, chỉ cần có con là mẹ sẽ mãi mãi không buồn chán. – Tần Vận trong khi khóc càng thêm mê người, hai con ngươi thật sâu nhìn Vu Đồng: - Cùng cùng, con phải nhớ kỹ, trong cuộc đời này của mẹ chỉ có hai người đàn ông là bố của con và người còn lại là con. Trong lòng mẹ không thể chứa những người khác, cho nên những việc như này về sau con đừng nhắc đến nữa, con nhớ chưa?

- Vâng. – Vu Đồng nặng nề gật đầu. Trong lòng yên tĩnh lại, hần bị lời nói vừa rồi của Tần Vận làm trong lòng vui vẻ, nàng đã nói trong cuộc đời này của nàng chỉ có mình và bố mình là hai người quan trọng nhất? Đây là có ý gì? Mẹ sẽ đối xử với mình giống như với bố hay sao? Vu Đồng có chút vui vẻ nhưng hần cũng không dám tin suy đoán của mình, đưa mắt nhìn về phía Tần Vận thấy nàng đang ngủ trong lòng ngực của mình.

Hai mẹ con bọn họ đang quyết định không nói đến chuyện này nữa nhưng là Lý Phong thì lại quyết tâm, ngày nay hầu như ngày nào hần cũng đến tìm Tần Vận, mặc dù Tần Vận đã nói rõ ràng với hần bản thân đối với hần không có cảm giác nhưng hần vẫn bám luôn không bỏ làm tần vận tâm trạng rất khó chịu

Hôm nay, bầu trời rất âm u, buổi chiều lúc Tần Vận còn chưa đi làm về chỉ có một mình Vu Đồng ở nhà, bỗng vang lên tiếng đập cửa, Vu Đồng ra mở cửa thì thấy đứng là Lý Phong, Vu Đồng mời hần vào nhà, nói trước: - Thầy giáo Lý sao hôm nay người lại đến nữa? Mẹ ta không phải đã nói là không muốn cùng người nữa hay sao?

Vu Đồng bất đắc dĩ nói tiếp: - Lúc đầu chúng ta cũng đã nói là chỉ gặp mặt còn có thành duyên được hâu không thì không nhất định hay sao? Mẹ ta đối với người thật lòng không có cảm giác người tội gì phải dây dưa như vậy?

Lý Phong nói: - Ta không cần biết, cho dù nàng đối với ta không có cảm giác thì việc ta theo đuổi nàng cũng đâu có gì sai?

Vu Đồng hơi nổi giận: - Nhưng mà người làm như vậy sẽ tạo cho mẹ ta rất nhiều phiền phức người có biết hay không? Người đến nhà còn chưa tính, lại còn đến công ty tìm nàng, người nói mẹ ta sau này phải làm việc như thế nào?

Lý Phong có chút đuối lý nhưng lại không muốn buông tha chỉ đành ngồi một chỗ không nói gì như đang đợi Tần Vận về nhà, Vu Đồng càng tức giận, uy hiếp nói: - Việc này chính là Trịnh tổng đứng ở sau đây, người còn như vậy nữa ta chỉ có thể nói cho hần biết!

Lý Phong lại không sợ, nhìn Vu Đồng nói: - Đừng mang Trịnh tổng ra dọa ta, hần nhiều việc vô cùng làm gì có thời gian để ý đến những việc nhỏ nhặt này?

Vu đồng thật sự nổi giận, ý niệm tìm Thiên Nhất, tức giận nói: - Thiên Nhất, người mau rút tới đây cho ta.

Lúc này, Thiên Nhất đang bàn chuyện làm ăn với một đối tác lớn bỗng nghe được Vu Đồng như đang nổi giận, không dám chậm trễ, hần liền bỏ mặc đại biểu chạy ra ngoài đến chỗ vắng người nhảy nết biến mất sau đó xuất hiện ở nhà Vu Đồng.

Lý Phong thấy Vu Đồng tức giận như vậy trong lòng có chút đắc ý, bỗng hần cảm thấy hoa mắt trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm một người, chính là Trịnh Phong. Hần đang hoảng sợ nhưng chưa hết, chỉ thấy Trịnh Phong quay về phía Vu Đồng cung kính cúi người, trong miệng nói: - Thiếu chủ!

Vu Đồng vẫn chưa nguôi giận, nhìn thấy Thiên Nhất đến quát to: - Thiên Nhất, người làm việc tốt lắm! Ta bảo người đi tìm một người đàn ông tốt người lại tìm đến một tên vô lại, việc này người giải thích như thế nào?

Thiên Nhất hung hăng trừng mắt Lý Phong một cái, nói với Vu Đồng: - Thiếu chủ bớt giận, thuộc hạ sẽ nghiêm trị người này trả lại công đạo cho thiếu chủ.

Vu Đồng gật đầu nói: - Tốt lắm, mẹ ta sắp về rồi người làm cho tên mất dạy này cam đoan sau này không đến làm phiền mẹ ta nữa.

Thiên Nhất vùng tay lên trong phòng xuất hiện thêm một người giống Lý Phong như đúc làm Lý Phong sợ choáng váng. Thiên Nhất không như Vu Đồng, hẳn sống qua lâu đời với mọi chuyện đều thấy bình thường, tính mạng con người đối với hắn cũng không là cái gì quan trọng nên Lý Phong chọc giận thiếu chủ tính mạng cũng đã xác định rồi. Đối với kết quả như vậy, Vu Đồng cũng từng nghĩ đến nhưng hắn không phản đối. Lý Phong mặc dù không phải người ác nhưng hắn chọc giận Tần Vận nên Vu Đồng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Trong lúc không để ý đến, tính cách của Vu Đồng đã không giống lúc trước, đang dần dần giống như Hoan Hi Đại Đế muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thưởng cho người một chút

Rất nhanh đã đến giờ tan sở, Tần Vận về đến nhà nhìn thấy Lý Phong đang ngồi trong phòng khách, làm tâm trạng nàng kém đi. Nhìn thấy nàng về “Lý Phong” đứng lên, đi đến trước mặt Tần Vận nói: - Tần phu nhân, mấy ngày hôm trước là ta không đúng đã tạo cho Tần phu nhân không ít phiền phức, ta thật sự xin lỗi. Tần phu nhân yên tâm, ta từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước người nữa. – Nói xong lời này hắn vội vàng rời đi.

Tần Vận thì giật mình ngơ ngác nhìn Vu Đồng hỏi: - Hắn hôm nay bị làm sao vậy?

Vu Đồng mỉm cười, chạy lại cầm đồ giúp nàng, kéo nàng lên ghế salon ngồi xuống, nói: - Chắc là hắn thấy cần rút lương tâm. Không quan tâm hắn nữa, mẹ có mệt không? Con đã nấu sẵn cơm mẹ muốn ăn bây giờ hay lát nữa mới ăn?

Tần Vận cũng không muốn nghĩ nhiều về chuyện này nên mỉm cười nói: - Bây giờ ăn cơm đi, mẹ muốn nếm thử tay nghe của con, giờ mẹ đi rửa mặt trước.

Đang ăn cơm, trời bên ngoài đã bắt đầu mưa hơn nữa càng lúc càng lớn, Tần Vận nói: - Nhanh ăn cơm, lát nữa sợ rằng sẽ mất điện, nếu không ăn nhanh lát không thấy gì nữa được.

Quả nhiên, hai người vừa dọn dẹp xong thì mất điện. Còn chưa tới bảy giờ mà trong phòng cũng là một mảnh đen kịt, lâu lâu lại vang lên tiếng sấm làm cho cơ thể Tần Vận hơi run run, sắc mặt cũng có vẻ sợ hãi. Vu Đồng nhìn nàng như vậy có chút đau lòng, hẳn biết lần trước đã đối với nàng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ. Vì vậy, hắn ngồi xuống cạnh nàng ôm cơ thể đang run rẩy của nàng ôm vào lòng mình, bàn tay vuốt nhẹ trên lưng nàng.

Tần Vận cơ thể liền không còn run nữa, trong đầu nàng giờ này chỉ có bình yên, mặc dù bên ngoài là tiếng mưa, tiếng sấm nhưng trong lòng nàng lại nồng đậm hạnh phúc. Con trai đã lớn thật rồi, lưng ngực to lớn đó đã có thể che gió che mưa cho mình. Lần đầu tiên, nàng thấy mình đối với con trai có một loại tình cảm khác mà không phải tình thân, nàng không hề sợ hãi mà ngược lại đang hưởng thụ.

Hai người ngồi dựa vào nhau một lúc lâu, Tần Vận mơ mơ màng màng muốn ngủ, Vu Đồng ôm nàng đem vào phòng, hắn đặt nàng lên giường, đắp chăn bông lên cho nàng đang chuẩn bị đi ra ngoài thì bị Tần Vận kéo lại, nói: - Tối nay con ngủ chung với ta đi, ta có chút sợ hãi.

Vu Đồng nhẹ gật đầu nằm xuống bên cạnh nàng, hai người ôm nhau ngủ rất nhanh đã tiến vào giấc mộng đẹp. Vu Đồng cũng không có phát hiện Tần Vận đối với hắn xưng hô khác lúc trước, không còn tự xưng là mẹ nữa. Có lẽ ngay cả Tần Vận cũng không phát hiện ra điểm này, có lẽ nàng chỉ vô thức kêu vậy thôi.

Từ sau đêm mưa đấy, quan hệ của Tần Vận cùng với Vu Đồng xảy ra một ít thay đổi, khi hai người cùng một chỗ thì cái loại tình cảm mẹ con ngày càng mờ nhạt, nhưng hai người vận sinh hoạt như trước kia làm cho Tần Vận có chút u ám.

Rất nhanh hè đã qua và đã đến lúc Vu Đồng khai giảng năm học mới, từ hôm nay trở đi hắn đã chính thức trở thành một học sinh trung học. Sáng sớm, Tần Vận giúp Vu Đồng chuẩn bị tốt đồ đạc đưa hắn đến cổng trường học. Lúc chia tay hai người trên mặt đều là cười sáng lạng nhưng trong lòng thì oán thầm: Vừa lên cấp hai phải đi phong bế quân huấn trong vòng nửa tháng!

(phong bế quân huấn: đợt huấn luyện quân sự ở một trung tâm quốc phòng và không được ra ngoài. Ở Việt Nam mỗi khi vào đại học cũng phải tham gia một lớp tương tự như vậy nhưng kéo dài một tháng)

Nhìn Tần Vận đi xa, trong lòng Vu Đồng cảm thấy rất khó chịu, hắn phát hiện bản thân đã thấy nhớ nàng! Đi đến lớp, sau đó đi theo thầy chủ nhiệm đi nhận đồ dùng dùng trong quân huấn. trong kí túc xá chỉ còn lại một mình hắn, những học sinh vừa gặp những bạn học mới đều tốp năm tốp ba chạy ta ngoài chơi, đa số đều chạy ra sân huấn luyện để quen thuộc sân bãi. Vu Đồng mặc dù bề ngoài giống với bọn hắn nhưng tâm lý đã chừng chặc hơn nhiều, tuy do sống lại từ nhỏ làm hắn có chút ngại ngùng chất phác nhưng thật sự hắn không thể chơi cùng một chỗ với những được trẻ này.

Thời gian trôi qua trong đợt quân huấn này đối với Vu Đồng thật nhàm chán, đến ngày thứ bảy, Tần Vận buổi sáng đã làm sẵn một bàn thức ăn mà Vu Đồng yêu thích chờ Vu Đồng về nhà từ đợt quân huấn cuối tuần có thể về nhà gặp người thân. Tần Vận đã chờ đợi ngày này từ lâu, từ khi Vu Đồng sinh ra đến nay, mẹ con hai người chưa rời nhau lâu như vậy. Hôm chia tay cùng Vu Đồng, Tần Vận cảm giác một ngày trôi qua còn lâu hơn một năm.

Đang suy nghĩ đến con trai, Tần Vận nghe thấy tiếng mở cửa kích động đứng lên nhìn về phía cửa thấy Vu Đồng đi ra, hân cũng không thay đổi gì nhiều chỉ có làn da hơi rậm rắng.

Cả hai người đều ngơ ngác nhìn đối phương tròn vẹn gần ba phúc mới kịp phản ứng. hai người cùng lúc vurun hai tay ra ôm chăm lấy nhau, bọn học cũng không hiểu tại sao lại ôm đối phương nhưng vẫn cứ ôm đứng đó.

Mùi mồ hôi của Vu Đồng cùng với hơi thở của con trai làm cho Tần Vận không khỏi có một cảm giác kì lạ. Vu Đồng cảm giác mạnh hơn nàng nhiều, lúc trước luôn cùng mẹ một chỗ làm cho hân không cảm thấy có gì đặc biệt nhưng cách xa nhau mấy ngày nay làm cho hân càng nhớ nàng hơn. Không giống như những người con gái khác, Vu Đồng sau khi tỉnh lại người đầu tiên hân thấy là Tần Vận đáng người xinh đẹp, hai khối hình cầu vừa to vừa mềm ở phía trước ngực của Tần Vận càng làm cho Vu Đồng cả người nóng lên. Cố gắng! Cố gắng thêm một chút nữa! Cuối cùng Vu Đồng không khống chế được nữa, ở bên dưới hân nháy mắt nóng lên, Tần Vận liền cảm thấy có một cái gì to cứng chia vào bụng nàng.

Cảm nhận được biến hóa của con trai, Tần Vận đỏ mặt lên hai tay nhẹ nhàng đẩy hân ra, cười nói: - Nhanh đi rửa mặt rồi vào ăn cơm, chắc chắn đang đói bụng rồi đúng không?

Vu Đồng cũng bởi vì chính mình không khống chế được mà đỏ mặt, gấp gấp chạy vào nhà vệ sinh, còn lớn tiếng nói: - Mấy ngày hôm nay không được ăn cơm do mẹ làm làm con thèm muốn chết.

Một bữa cơm, hai người ăn mất gần hai giờ mới xong, vu đồng kể cho Tần Vận nghe rất nhiều chuyện thú vị trong lúc trong quân huấn. Lúc hân kể đến những người bạn của hân một nhọc liền cười ha ha nhưng Tần Vận không cười theo mà đau lòng nhìn Vu Đồng hỏi: - Vu Đồng, thật khổ cho con quá.

Vu Đồng cười nói: - Con không sao mà mẹ, một chút huấn luyện này sao làm khó được con. Nói xong, hân cởi áo ra cong tay lên vỗ vỗ vào cơ bắp của mình.

Tần Vận nhìn đáng người con trai hai mắt lộ ra một tia mê ly, cười nói: - Ngươi thật đã lớn rồi, đến đây uống cùng ta một chén! - Nói xong, nàng lấy một chai rượu vang và hai cái ly có chân dài rồi rót nửa ly rượu đem một ly đưa cho Vu Đồng.

Tần Vận hình như không biết uống rượu, mới uống chưa được một nửa trên mặt đã đỏ lên, làm cho nàng càng trở nên xinh đẹp vô cùng, Vu Đồng nhìn cũng có chút ngây người.

Nhìn thấy ánh mắt mê ly của con trai, Tần Vận trong lòng cực kỳ ngọt ngào, mỉm cười nói: - Hôm nay, ngươi về rất đúng giờ, không để ta phải chờ lâu, vì vậy, ta quyết định muốn thưởng cho ngươi một chút!

-----&&-----

Cầu kim phiếu, cầu TLT, mong các vị đạo hữu đi ngang qua ghé lại ủng hộ tại hạ một tim để tại hạ có động lực dịch tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thưởng cho ngươi một chút 2

Vu đồng chưa kịp hiểu ban thưởng là cái gì thì tần vận đã mỉm cười đi tới đứng trước mặt vu đồng. Lúc này, hai người đã gần như là đứng sát nhau, vu đồng bây giờ cao hơn tần vận một chút, chỉ thấy nàng hơi nhón chân lên mở ra đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn hôn lên môi hân. Nàng sử dụng cái lưỡi mềm mại thơm tho của mình đưa vào trong miệng hân, đưa vào giữa hai hàm răng của hân, rồi từ từ hai lưỡi quấn lấy nhau.

Vu đồng cảm giác trong đầu nổ vang một tiếng, ôm chặt lấy cơ thể yếu đuối trong ngực rồi đáp trả nụ hôn của nàng.

Vài phút sau, đến khi tần vận thở không nổi nữa thì hai người mới tách ra, tần vận hơi thở gấp, dùng đôi mắt như sắp chảy nước đầy thâm tình nhìn vu đồng, cười khê nói: - Cảm giác như thế nào?

Vu đồng không trả lời nàng, diu nàng ngồi lên ghế salon, hân đợi hô hấp của nàng vững vàng xuống thì đã dùng hành động thực tế nói cho nàng đáp án của mình. Cuối đầu, hân lần nữa hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Cả buổi chiều hôm đấy, hai người hôn nhau không biết bao nhiêu lần đến cuối cùng đôi môi của hai người đã hơi sưng đỏ lên rồi. Hai người cực kỳ thích loại trao đổi tình cảm như thế này nhưng hai người ngoại trừ hôn môi thì cũng không có tiến thêm một bước nữa. tần vận là vì trong lòng còn sợ hãi loại tình cảm loạn luân này mà vu đồng thì so với nàng phức tạp hơn nhiều lắm, có tôn trọng đối với mẹ, có sợ hãi loại tình cảm này, nhưng nhiều nhất là hân không thể xác nhận được ý nghĩ của tần vận như thế nào, hân sợ rằng bản thân mình nghĩ sai rồi làm cho tần vận bị tổn thương thì hân cả đời này cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Vu đồng mặc dù là người của hai thế giới, hân kiếp trước cũng sống hai mươi tám năm nhưng hân trong chuyện tình cảm cũng không có kinh nghiệm gì. Đối với tâm lý của con gái có thể nói là hân không biết chút gì cả, nếu như đổi thành một người đàn ông khác cho dù chỉ có một chút kinh nghiệm chỉ sợ hôm nay đã đem tần vận “ăn” luôn rồi.

Tối hôm đó, hai người lại ngủ chung với nhau. Cách xa nhau một tuần làm cho hai người bọn họ bây giờ một giây cũng không muốn rời xa đối phương. Hai người nằm trên giường một lúc lâu mới ôm nhau ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau đã là chủ nhật, tần vận hôm nay cũng không cần đi làm. Vì vậy, nàng quyết định dẫn vu đồng đi dạo một ngày, mưa rất nhiều đồ, nàng sợ rằng vu đồng trong trường học sẽ không được ăn ngon.

Mưa đến khi hai tay xách không được nữa, tần vận mới tạm dừng lần mưa sấm này. Vu đồng nhìn đồng hồ trong tay hai người, cười khổ nói: - Ta cũng chỉ còn một tuần nữa thôi, nhiều đồ này chỉ sợ đủ cho ta ăn cả một tháng!

Tần vận gắt lên, nói: - Ăn không hết người cũng phải cầm cho ta, cùng lắm thì người chia cho bạn học của người cùng ăn.

Nhìn bộ dáng tức giận nhưng xinh đẹp của tần vận, vu đồng trong lòng rung động quay đầu lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cái. Tần vận hoảng sợ, quay đầu nhìn xung quanh cũng may không có ai nhìn thấy bọn họ nên mới yên lòng, nói: - Hừm!!! Người muốn chết! Nơi này nhiều người như vậy đợi lát nữa về nhà không được sao?

Vu đồng chợt nhớ tới kiếp trước nghe được một câu, cười hắc hắc nói: - Đòi người ai mà không chết, chết sẽ đi đến Hoàng tuyền! Chết thì chết, bởi vì cái gọi là chết dưới hoa mẫu đơn có làm quỷ cũng phong lưu, nếu như có thể bị người hôn chết ta cũng không oán trách nha!

Tần vận cười một tiếng: - Hôn thì hôn, người còn nói cái gì chết với không chết!

Vu đồng cười nói: - Đúng vậy nha, chúng ta chỉ hôn nhau cũng không thể chết được! Hay là mẹ lại đẻ cho ta hôn một cái nữa đi?

Tần vận sao có thể nghe theo lời hắn, dùng tay vỗ nhẹ lên đầu hắn một cái: - Gia hỏa chết tiệt, người còn nói lung tung nữa coi chừng ta đánh người! Về nhà trước lát nói sau!

Đến buổi tối, vu đồng không để cho tần vận đưa tiễn hắn nữa. Lần này cách xa càng làm hai người đau khổ hơn lần trước, tần vận kéo vu đồng vào phòng khách hôn thật lâu mới cho hắn rời đi.

Vu đồng vừa đi, tần vận đi vào phòng tắm cởi hết quần áo ra, nhìn cái quần lót trong tay mình có chút vết nước, trên mặt hiện lên màu đỏ ửng, nàng không thể tin là cùng hắn hôn môi đã làm bản thân “ấm ướt” như vậy. Cuối đầu xuống, nhìn hai cái kia của mình vừa tròn vừa lớn lại không có chút nào rũ xuống. Nàng đưa tay lên, lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình nhẹ nhàng xoa bóp, sau đó dùng hai ngón tay bóp nhẹ phần đầu màu đỏ làm cho cơ thể nàng run rẩy, nghĩ thầm: - Chỗ này vẫn còn duy trì được như thế này, hắn nhất định sẽ rất yêu thích đi?

Nàng vô ý thích vuốt nhẹ lại làm cho dục hỏa áp chế này giờ dâng lên, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng trượt xuống phía dưới, đi đến chỗ được bao phủ bởi một rừng rậm ướt át. Nàng dùng sức vờ về chỗ đó, càng lúc càng nhanh hơn, hơi thở của nàng càng trở nên gấp gáp.

Lúc đó, trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh vu đồng, thầm nghĩ: - Nếu như hắn làm cho mình chắc chắn sẽ càng thoải mái hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tần Vận Giật Mình

Đông qua xuân tới, thoáng cái đã trôi qua một năm thời gian, sau một kì nghỉ hè nữa thì Vu Đồng đã là một chàng trai mười ba tuổi rồi. Hắn cùng với Tần Vận mặc dù quan hệ không có tiến tới nữa nhưng kỹ thuật hôn của hai người đã đạt tới cực kỳ cao thâm, nhan sắc của Tần Vận càng ngày càng tăng lên, nhưng mà Vu Đồng thỉnh thoảng vẫn nhìn ra vẻ u oán hiện ra trong mắt nàng, điều này khiến hắn không rõ ràng tại sao nhưng việc này lại không thể hỏi người khác nên chỉ đành tạm thời để đấy.

Đến giữa tháng chín, một sự việc đã xảy ra làm cho Vu Đồng rất tức giận. Hôm đó, một người trợ lý chủ tịch rất được Thiên Nhất coi trọng đến bộ phận trang phục của công ty để kiểm tra, hắn sau khi nhìn thấy Tần Vận thì không kiềm chế được tâm tình đối với nàng dấy dưa làm cho nàng khổ không biết làm gì.

Tên kia còn uy hiếp Tần Vận nếu nàng không đáp ứng hắn thì sẽ bị mất công việc này. Điều này làm cho Tần Vận rất khổ sở, nàng không muốn mất đi công việc này mặc dù đối với nàng không quang trọng nhưng nàng muốn cho Vu Đồng được sống trong điều kiện tốt. Một công việc nhẹ nhàng mà lương cao như thế này muốn kiếm được thật không dễ dàng, nhưng cho dù nói thế nào thì nàng có chết cũng không đáp ứng yêu cầu của tên mặt dạy kia.

Vu Đồng vừa tan học về đến nhà, nhìn thấy Tần Vận vẻ mặt buồn rầu ngồi trong phòng khách, hắn liền vội vàng đến ngồi xuống cạnh nàng, ôm eo nàng nhẹ nhàng hỏi: - Làm sao vậy?

Tần Vận miễn cưỡng cười nói: - Ta muốn đổi công việc khác, từ bây giờ đến khi tìm được công việc mới thời gian hơi dài, người phải tự chiều cổ bản thân mình rồi.

Vu Đồng sững sờ vội vàng hỏi nguyên nhân nhưng Tần Vận chỉ thờ dãi không nói gì. Vu Đồng hôn trên cái miệng nhỏ của nàng một cái, nhìn nàng ôn nhu nói: - Ta đã là nam tử hán rồi không phải sao? Cho nên không cần biết tại sao người buồn ta sẽ cùng người chia sẻ. Nhớ kĩ trong nhà này ta là con trai, không cần biết có bao nhiêu sóng gió ta cũng có thể che chở cho người.

Tần Vận đột nhiên có một loại cảm xúc hạnh phúc đến mê muội, đúng vậy, hắn là nam nhân trong nhà! Hắn là người đàn ông của ta! Hai con người nhinhf chăm chăm Vu Đồng, Tần Vận liền đem những sự việc phiền lòng nói hết ra.

Vu Đồng nghe xong thiếu chút nữa không áp chế được lửa giận, hít một hơi thật sâu để cho mình miễn cưỡng bình tĩnh lại, hắn cầm chặt hai tay Tần Vận nói: - Yên tâm đi, việc này giao cho ta xử lý.

Tần Vận lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi: - Người đừng làm việc gì ngốc nghếch đấy, cùng lắm thì ta không làm công việc này nữa tìm một việc khác làm là được. Trong lòng ta người mới là quan trọng nhất, những cái khác không sao nhưng nếu người xảy ra chuyện ta thật sự sống không nổi!

Vu Đồng mỉm cười nói: - Nghĩ bậy cái gì vậy? Chỉ là một tên trợ lý chủ tịch mà đáng để ta làm chuyện ngu xuẩn sao? Yên tâm đi, trước kia ta từng giúp Trịnh Phong một việc lớn giờ quan hệ giữa hai chúng ta cũng không tệ lắm, tìm tưởng hắn sẽ cho ta một câu trả lời hợp lý!

- Người quen biết Trịnh tổng? – Tần Vận lắp bắp hỏi: - Chuyện này là khi nào? Sao ta chưa bao giờ nghe người nói qua?

Vu Đồng cười nói: - Việc này đã xảy ra nhiều năm trước, hôm đó lúc ta đến trường đã vô tình cứu hắn một lần.

Tần Vận nhớ lại được mọi người đãi ngộ hết sức chu đáo ở công ty thì tất cả những khó hiểu trong nháy mắt đều rõ ràng, thì ra là vì quan hệ của con trai, cười nói: - Người rõ ràng là quen biết Trịnh tổng tại sao lại không nói cho ta biết?

Vu Đồng không để ý nói: - Chẳng phải ta chỉ quen biết một tên Trịnh Phong thôi sao, cũng không phải nhân vật gì lớn, ta còn không để Trịnh Phong vào mắt.

Tần Vận có chút buồn cười nhìn Vu Đồng nói: - Tuổi còn nhỏ không ngờ khẩu khí cũng lớn lắm.

Vu Đồng ngạo nghễ nói: - Đương nhiên, sau này thành tựu của ta chắc chắn hơn xa hắn, ta muốn cho người có cuộc sống tốt nhất thế giới, trở thành người hạnh phúc nhất thế giới!

Mặc dù biết con trai nói mạnh miệng nhưng nàng vẫn bị hắn làm cho cảm động, ôm chặt hắn ngược mặt lên hôn lên đôi môi của hắn.

Sau đó, Vu Đồng nói lại chuyện này với Thiên Nhất một chút, Thiên Nhất đầu tiên là sững sờ sau đó liền giận dữ. Đầu tiên là tên Lý Phong sau đó là đến một tên trợ lý của mình để chọc Tần Vận. Mặc dù thiếu chủ cũng không vì chút việc nhỏ này mà trách mình nhưng hắn cảm thấy rất mất mặt, nếu để các huynh đệ biết chuyện mình gây rắc rối cho thiếu chủ thì mặt mũi của mình biết để chỗ nào nữa.

Đêm đó, tên trợ lý đó bị Thiên Nhất trừ đi, từ ngày mai về sau không còn có ai gặp qua hắn nữa. Chuyện này Vu Đồng không ra mặt, Thiên Nhất sau khi giết chết tên kia tự mình mang hắn đến âm phủ. Dù đã cách hơn mười năm, Diêm Vương đối với sự khùng bỏ của Vu Đồng vẫn còn rất mới mẻ, đối mặt với tên khùng bỏ dị thường này hắn vẫn ghi nhớ Địa Tạng Vương nhắc nhở, phải thỏa mãn tất cả yêu cầu của hắn. Vì vậy, hơn mười năm sau dưới mười tám tầng địa ngục lại đón nhận thêm một vị khách.

Vốn tưởng rằng việc này đã xong, không ngờ, tin đồn đối với Tần Vận trong công ty lại bị đồn nhiều lên. Tần Vận chính tai nghe được những người đó nói những lời khó nghe đối với nàng. Vu Đồng cũng là một ngày đi đến công ty tìm Tần Vận phát hiện ánh mắt mọi người không bình thường mới có hoài nghi, dùng tần thông của mình hắn nghe được những lời đồn kia liền nói trận lôi đình.

Vu Đồng tức giận một hồi liền đau đầu đứng lên, việc này phải giải quyết như thế nào đây? Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tần Vận dù lạnh nhạt cũng sẽ vì việc này mà buồn rầu, hắn cũng không thể giết sạch những người nói lung tung này được.

Roi vào đường cùng, Vu Đồng tìm Thiên Nhất thương lượng đối sách, Thiên Nhất nhủ mảy một lát, nói: - Hiện tại vấn đề căn bản ở chỗ, bọn họ chỉ đang suy đoán vẫn chưa xác định được ta và chủ mẫu có quan hệ gì, nhưng nếu chúng ta đem suy đoán của họ biến thành sự thật? vậy thì bọn họ khẳng định không dám nói gì nữa!

- Biến thành sự thật? – Vu Đồng nhướng mày, chẳng lẽ Thiên Nhất đối với Tần Vận có ý gì đó?

Thấy thiếu chủ hình như hiểu lầm, Thiên Nhất vội nói: - Ý ta là biến cái bọn họ đang nghĩ thành sự thật, ta nghĩ rằng, không bằng đem cổ phần công ty chuyển đến một ít lên danh nghĩa của chủ mẫu. Vì như vậy, chủ mẫu cũng là một người quan trọng của công ty, hơn nữa ta là cô đồng lớn nhất chắc chắn những người khác không dám nói gì.

Vu Đồng suy nghĩ một chút, trước mắt dường như chỉ còn một biện pháp như vậy liền gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế lực thật sự

Ngày một tháng mười, hôm nay là ngày nghỉ lễ quốc khánh đầu tiên, Vu Đông sáng sớm đã ra ngoài đến trưa mới về nhà. Ăn cơm xong, hắn cầm một xấp giấy tờ tới trước mặt Tần Vận nói: - Mẹ kí tên lên những giấy tờ này đi!

Tần Vận không biết hắn muốn mình ký giấy gì cầm lên nhìn thử không khỏi kinh hô một tiếng, thư chuyển nhượng một phần cổ phần của công ty, nếu như mình ký sẽ có được mười lăm phần trăm cổ phần tập đoàn Vĩnh Hằng, tài sản của tập đoàn Vĩnh Hằng đã hơn vạn ức, đừng nói là mười lăm phần trăm cho dù chỉ là một phần trăm cũng đủ cho người ta sống một cuộc sống xa hoa cả đời.

- Cái này là có chuyện gì đang xảy ra vậy? – Tần Vận cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Vu Đông mỉm cười nói: - Đây là Trịnh Phong đưa cho ta, hắn đã chuẩn bị xong từ sớm chỉ là chưa có dịp đưa cho ta, mấy hôm trước sau khi xảy ra sự kiện kia hắn mới có dịp đưa cho ta cái này. Mẹ nhanh ký vào đi, cái này chưa là gì đâu, sau này người sẽ còn được ký những cái còn lớn hơn nữa.

Tài sản trị giá hơn ngàn ức, thế mà con trai lại không để vào mắt, giống như có chút tự đại nhưng Tần Vận lại không nghi ngờ chút nào. Nàng tin tưởng đứa con này sẽ làm được nhiều chuyện thần kỳ. Hắn thật sự đã lớn rồi, chẳng những cơ thể lớn mà cả tâm lý cũng thành thục hơn, nhiều khi, mình cũng sẽ cảm thấy giống như một cô gái nhỏ bé được che chở dưới bóng lưng của hắn.

Tần Vận mỉm cười cầm bút ký tên mình lên hợp đồng, Vu Đông cười nói: - Thế này là tốt rồi, sau này người muốn đến công ty thì đến, không muốn thì có thể ở nhà, như vậy người có thể có nhiều thời gian hơn ở cạnh ta rồi.

Tần Vận cười nói: - Tốt! Từ nay về sau ta sẽ dành nhiều thời gian hơn để ở cạnh người, làm bà chủ của cái nhà này cũng được. – Sau khi nói xong, nàng mới ý thức lời nói vừa rồi của mình có ý nghĩa khác liền đỏ mặt lên, có chút bối rối nói: - Ta... Ta đi rửa chén đây!

- Làm bà chủ của nhà ta?

Trở lại phòng mình, Vu Đông nằm xuống, trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt xinh đẹp như Thiên Tiên cùng với dáng người cực chuẩn của Tần Vận, lần đầu tiên trong đầu hắn dâng lên một khát vọng mãnh liệt đối với cơ thể nàng. Phía dưới của hắn đã trương lên khó chịu, hắn nhanh chóng cởi sạch quần áo để cho cái vật dài dài dựng thẳng kia giải phóng ra ngoài, để cho nó thoải mái hơn sau đó liền tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Vận làm xong bữa sáng nhưng Vu Đông vẫn chưa rời giường. Tần Vận đi đến trước cửa phòng của Vu Đông, nàng vừa định gõ cửa nhưng ngừng lại cười nghịch ngợm, dùng ngón tay vẩy về đuôi tóc của mình, nghĩ thầm làm cho tên này hất xì chơi! Nàng nhẹ nhàng mở cửa bước nhẹ vào phòng, mắt nàng vừa nhìn trên giường thoáng sợ ngây người, chỉ thấy Vu Đông không mảnh vải che thân đang nằm dạng hai chân trên giường, dưới bụng hắn một vật vừa dài vừa to đang chỉ thẳng tắp lên trời còn đột nhiên hạ xuống như đang chào chào nàng. (Của ta nó không dựng thẳng lên trời được, lúc nắm nó hướng tạo với chiều ngang một góc bốn lăm độ mà...)

Dương vật của hắn thật lớn! Không biết tính sao, trong lòng Tần Vận chợt xuất hiện một câu nói mà lúc trước đứng trước chồng nàng thì nàng cũng không có ý nói ra. “Dương vật” xưng hô như vậy có hơi thô tục nhưng mà làm cho nàng cảm thấy rất kích thích. Nàng nhìn không được đi đến trước giường giờ bàn tay nhỏ nhắn cầm nó, thật sự rất lớn, tay của nàng rõ ràng cầm không hết nàng phải dùng cả tay kia cùng cầm thì mới miễn cưỡng cầm hết. Không những lớn còn vô cùng nóng bỏng, Tần Vận cảm thấy nhiệt lượng kia như đang truyền vào tay nàng rồi truyền vào trong tim làm cho cơ thể nàng có chút nóng rực khó chịu.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nâng lên hạ xuống vài cái bỗng đầu lông mày Vu Đông giật giật giống như muốn tỉnh dậy, Tần Vận hoảng sợ vội vàng chạy nhanh ra ngoài. Ngồi trong phòng khách, nàng lấy bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ bộ ngực của mình, hô hấp dồn dập, cảm giác như tím đều muốn rơi ra ngoài.

Một lát sau, Vu Đông như còn đang buồn ngủ trực tiếp đi vào nhà vệ sinh, Tần Vận vô ý nhìn dưới bụng hắn thì phát hiện chỗ đó phình ra một khối lớn, liền nghĩ thầm, hắn làm gì đó? Không phải là tự làm cái kia chứ?

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng xả nước làm Tần Vận đang suy nghĩ miên man giật mình tỉnh lại, Vu Đông sáng khoái đi ra phía dưới ở chỗ kia cũng đã trở lại bình thường, hắn sẽ không phải đứng là đi làm cái kia chứ? Tần Vận suy nghĩ một chút lập tức bỏ qua mỉm cười hỏi: - Ngày nghỉ còn lại sáu ngày nữa, người muốn đi chơi nơi nào?

Vu Đông kẹp trứng trên mâm nhét hết vào miệng vừa nhai vừa nói: - Bây giờ là thời gian du lịch nhiều, đi đâu cũng toàn người là người không bằng ở nhà.

Tần Vận tưởng tượng sau ngày này phải như thế nào? Hai người cũng không thể lúc nào cũng ở nhà?

Đến khi ăn sáng xong, Tần Vận nói với Vu Đông: - Người đi mua giúp ta mấy khối lụa đến đây, càng lớn càng tốt, đã lâu rồi ta không thêu sản phẩm này để ta thêu ra ba của người để người biết ba mình trông như thế nào!

Mua đầy đủ mọi thứ xong, tâm trạng Vu Đông có chút không tốt nói với Tần Vận một tiếng xong ra ngoài chơi. Hắn không có bạn bằng tuổi, hắn hoàn toàn không có hứng thú với bọn chúng. Đột nhiên hắn xuất hiện một ý nghĩ, kiếp trước hắn xem qua không ít tiểu thuyết ảo tưởng, không biết bọn người Thiên Nhất có làm ra được như vậy hay không.

Hiện tại, ba mươi sáu thần thị đã sắp xếp đầu vào đây nên bọn họ cũng tương đối rảnh rỗi. Vu Đông truyền ý niệm triệu tập đến bọn hắn, ba mươi sáu thần thị lập tức chạy về tụ tập trong nhà Thiên Nhất.

Vu Đông lần đầu tiên đến nhà Thiên Nhất, nhìn ngôi nhà so với những ngôi nhà trong phim còn xa hoa hơn, Vu Đông thở dài: - Người cũng quá rảnh rồi

rồi, một người mà ở một nơi lớn như vậy!

Thiên Nhất cười nói: - Nếu thiếu chủ muốn mấy ngày nữa ta sẽ xây cho ngài một cái

Vu Đông lắc đầu nói: - Vậy thì không cần, nhà ta ở hiện tại đang rất tốt, ngôi nhà nhỏ hai người ở cảm giác rất ấm áp. Lại nói tiếp, các người đều đang độc thân, các người có nghĩ đến muốn lập gia đình không?

Mọi người đều lắc đầu, Thiên Nhị cười nói: - Trước kia, đại đế cũng từng nói với chúng ta về việc này nhưng cho tới bây giờ chúng ta chưa từng có ý nghĩ đó. Nhưng mà ta có thành lập một gia tộc thu không ít cô nhi làm nghĩ tử, bọn chúng đang trưởng thành rất nhanh đến lúc đó ta chính là có con cháu đầy đàn, mạnh hơn so với bọn người này nhiều.

Thiên Tam làm trong tổ chức lính đánh thuê, hơn mười năm qua đi nên nói chuyện cũng hơi thô lỗ: - Nghĩa tử là cái chó má gì, lão tử có hơn mười vạn lính đánh thuê tinh anh làm thù hạ, tùy tiện một đội nhỏ là có thể diệt được cái gia tộc kia của người. Đúng rồi, thiếu chủ người đừng chỉ nói đến chúng ta, đại đế trước kia chính là một đêm làm đến hai ba lần đấy, người kế thừa công pháp của đại đế chắc cũng giống vậy, bây giờ người có bao nhiêu người con gái bên cạnh rồi?

Vu Đông cười nói: - Một người ta cũng không có, ta cũng còn nhỏ chưa vội!

Thiên Tam nói: - Tại sao không vội, loại công pháp mà người tu luyện nếu trọng thời gian dài không được điều phối cùng khí âm thì sẽ từ từ lùi bước đấy. Lần trước, thiếu chủ dùng thần niệm tìm tòi trong vũ trụ đã làm nguyên khí bị tổn thương lớn, bây giờ người còn đánh không lại chúng ta, sau này sợ còn đánh không lại đám phân thân kia. Đúng rồi, người hàng ngày cùng với mẹ người cùng chung một chỗ sao người còn không nắm bắt?

Vu Đông thờ dài: - Nhưng mà đó là mẹ của ta!

Thiên Nhất cười nói: - thiếu chủ, ta cũng sớm muốn nói chuyện này với người rồi, người rất yêu nàng đúng không? Vậy thì đừng có do dự, đại đế năm đó có hơn một ngàn ái phi, mẹ con thậm chí cháu cùng phục vụ ngài cùng không ít, chúng ta là ai? Cần phải để ý đến những chuyện thế tục kia sao?

Vu Đông thờ dài nói: - Người nói cũng đúng, nhưng mà ta đến giờ vẫn không rõ ý nghĩ của nàng, chuyện này sau này nói tiếp đi!

Thiên Nhất nói: - Vậy sau này nói, nhưng mà thiếu chủ không thể cứ thế này tiếp tục được, hay là để chúng ta tìm cho người ít mỹ nữ?

Vu Đông nói: - không được, việc này là phải cần có tình cảm, ta cả đời này chỉ cần mình nàng và cũng chỉ yêu mình nàng mà thôi!

Thiên Nhất sợ hãi nói: - Thiếu chủ ngàn vạn lần không được làm vậy, người nếu làm vậy không phải là yêu nàng mà là hại nàng, đại đế là ví dụ tốt nhất.

Vu Đông cũng không muốn dây dưa chuyện này nữa, hỏi: - Ta nhớ trước kia xem tiểu thuyết ảo tưởng có kỹ thuật giả thuyết hình như gọi là “Du Hĩ”, các người có biết về loại kỹ thuật này không?

Thiên Ngũ nói: - Trước khi đám đại năng bắt đầu chiến tranh, khi đó trình độ khoa học kỹ thuật của con người đã rất phát triển rồi, loại kỹ thuật mà người nói cũng rất bình thường. Nhưng dù trình độ phát triển hiện tại, muốn làm được sợ là có chút khó khăn, nhưng mà thiếu chủ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm được.

Vu Đông nói: - Ta chỉ hỏi chút thôi chưa cần phải gấp, từ từ làm ra là được rồi. Tốt lắm, các người hãy nói một chút chuyện hiện tại đang phát triển thế nào cho ta biết.

Sau khi nghe lần lượt từng người nói xong, Vu Đông âm thầm tắc lưỡi. Trước kia hắn chỉ biết là bọn họ nắm giữ hơn sáu mươi phần trăm quyền lực toàn cầu, hắn vẫn chưa hình dung ra được bao nhiêu nhưng bây giờ nghe bọn họ nói xong thì hắn mới cảm nhận được, mình nếu muốn làm chủ nhân của thế giới sợ là chỉ cần một câu nói. Hiện tại bọn hắn biểu hiện ra bên ngoài là các lực lượng độc lập, nên không ai liên hệ bọn họ lại với nhau nếu không sẽ làm cho thế giới một đợt khủng hoảng chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tâm tình của Tần Vận

Hai năm sau, Vu Đồng vừa thi xong liền kích động chạy nhanh về nhà bởi vì Tần Vận nói hôm nay sẽ cho hắn xem bức thêu người đàn ông của nàng. Bây giờ Vu Đồng đã là một thiếu niên mười lăm tuổi, hắn cao một mét bảy, dáng người khá chuẩn không mập không gầy cộng thêm khuôn mặt đẹp trai, những điều này làm cho sức hấp dẫn của hắn cao vượt bậc. Vu Đồng thấy hắn so với lúc mười lăm tuổi ở kiếp trước khác nhau nhiều lắm, nhưng hắn không rõ là vì sao.

Lớn lên như thế này mang cho hắn không ít phiền toái, ở trường học, hắn được xưng là hot boy số một trường, rất nhiều học sinh nữ yêu thích hắn.

Giữa trưa, Vu Đồng vừa đi ra khỏi nhà, Tần Vận rơi vào trầm tư. Con trai thật sự đã lớn rồi, vấn đề làm nàng băng khoảng bao lâu nay là tuổi tác của

hắn bây giờ đã không còn nữa, tháng sau là hắn đã tròn mười lăm tuổi nếu mà tính luôn tuổi mẹ đẻ nữa là đã mười sáu tuổi rồi, mình có nên giao mình cho hắn không đây? Mấy năm này, cùng với con trai càng ngày càng lớn ở chung một chỗ như một cặp vợ chồng làm cho một người con gái thành thực như nàng làm sao có thể không có cảm giác gì, nàng bị dày vò nhiều như thế nào.

Cầm kim khâu trên tay, nàng bắt đầu khâu tiếp bức tranh còn dang dở. Nàng sao có thể không biết tâm tư của con trai, hắn bao lâu này không làm gì mình chỉ là sợ mình bị tổn thương, nếu như bây giờ mình đồng ý hắn nhất định sẽ rất vui. Nhưng mà làm như vậy có được không? Nàng từ nhỏ đã được tiếp nhận lễ giáo làm cho trong lòng nàng do dự rất nhiều, bọn họ kết hợp mọi người sẽ chấp nhận sao? Nàng không lo lắng cho mình, vì con trai nàng có thể chấp nhận mọi thứ nhưng còn hắn? Cuối sống sau này của hắn còn quá dài, hắn có lý tưởng cùng tiền đồ rộng lớn, nếu mà làm vậy chỉ sợ bị lời đồn đãi làm hỏng?

Tần Vận trầm tư, nhưng tay nàng vẫn cứ vô ý thức tiếp tục khâu đến khi nàng tỉnh táo lại thì phát hiện bức tranh khâu đó đã được hoàn thành. Người này đang mỉm cười nhàn nhạt, nhìn kĩ lại bức ảnh trên ngực Tần Vận, đó không phải Vu Đồng thì còn là ai nữa?

- Ta đã về rồi! – Tần Vận vừa đem bức tranh khâu treo lên tường đã nghe thấy giọng Vu Đồng từ ngoài cửa truyền vào. Tần Vận vội vàng từ trong phòng đi ra, nhìn con trai người đầy mồ hôi, gất giọng nói: - Đi về thì cũng từ từ mà đi, nhìn người người toàn mồ hôi kia!

Tần Vận đang mặc một bộ đồ ở nhà bình thường nhưng nàng cũng không kèm phần hấp dẫn. Trong mấy năm nay, nàng ở cùng Vu Đồng lại được hắn bí mật thay đổi thể chất nên dù giờ nàng đã ba mươi sáu tuổi nhưng nhìn qua tuyệt đối không cao hơn hai mươi lăm tuổi. Nụ cười của nàng làm người ta điện đảo, nhìn bộ đồ ở nhà hơi mỏng làm hiện lên hình bóng vật ở trước ngực nhô cao lên, không có chút nào rũ xuống, xuống một chút là chiếc eo thon cùng với cặp mông đầy đặn, lại thêm cặp đùi dài thẳng tắp gắn với đôi chân như ngọc, chỉ bốn chữ có thể hình dung nàng bây giờ đó là “Tuyệt sắc giai nhân”.

Vu Đồng âm thầm nuốt nước miếng, cười hắc hắc nói: - Không phải cũng vì ta vội vã muốn biết đáp án hay sao? Một lòng suy nghĩ chuyện này nên ta đã vội vã chạy về.

Tần Vận nói: - Còn nói nữa? Hôm nay người làm bài kiểm tra thế nào? Nếu thi không tốt xem ta giáo huấn người như thế nào! Nhanh đi tắm đi rồi ra ăn cơm.

Vu Đồng vội vàng vọt lên muốn chạy vào phòng nàng, hắn cũng chẳng quan tâm bàn thức ăn, vội vàng nói: - Có thể cho ta biết trước được không?

Tần Vận chỉ bàn thức ăn: - Ăn cơm xong rồi hãy nói!

Vu Đồng bất đắc dĩ, đành phải ăn cơm xong sau đó hai mắt sáng quắc nhìn Tần Vận, Tần Vận bỏ bát đĩa xuống, cũng nhìn Vu Đồng, hỏi: - Người hy vọng người trong bức ảnh sẽ là ai?

Vu Đồng nói: - Đương nhiên hy vọng là ta! Mau nói cho ta biết có phải là ta hay không?

Tần Vận thờ dãi: - Cái này có quan trọng sao? Chẳng qua cũng chỉ là một bức tranh thôi mà?

Vu Đồng nhìn nàng nói: - Với ta mà nói nó thật sự rất quan trọng!

Còn lại lời nói Vu Đồng cũng không nói ra nhưng Tần Vận đã hiểu, khuôn mặt nàng đỏ lên nói: - Ta đã chuẩn bị xong cả rồi, giờ đang ở trong phòng ta, người tự đi vào xem đi!

Mặt dù đã hạ quyết tâm nhưng nàng vẫn có chút thẹn thùng làm cho Vu Đồng giật mình.

Đợi thật lâu không thấy Vu Đồng đi ra, Tần Vận cảm thấy kì lạ liền đi về phía phòng mình, nhìn thấy Vu Đồng đang ngơ ngác nhìn bức tranh khâu, không nhúc nhích chút nào, Tần Vận nhẹ nhàng lại bên cạnh hắn đẩy nhẹ một cái hỏi: - Người làm sao vậy?

- Thật tốt quá! – Vu Đồng quay người lại ôm cổ Tần Vận, thì thào nói: - Thật tốt quá! Thật là ta! Ta còn tưởng là bố ta chứ!

Tần Vận đỏ mặt dấm nhẹ vào ngực hắn một cái: - Ta còn tưởng rằng người đã đoán ra từ trước rồi, nếu như là hắn, ta tại sao còn phải khâu một bức chứ? Đền chết đi được!

Vu Đồng cười ngây ngô, liên tục gật đầu, Tần Vận thờ dãi: - Ta đã nói rồi, người là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, ta không khâu người còn có thể khâu ai? Nếu sau này người dám không hiếu thuận ta thì xe ta trừng phạt người thế nào!

Lúc này Tần Vận lại nói: - Bây giờ người ở phòng ta chơi, ta mở máy tính của ta cho người chơi!

Vu Đồng sững sờ nói: - Phòng ta cũng có máy tính, chơi ở chỗ nào không giống nhau?

Tần Vận đột nhiên gất lên: - Bảo người ở đây chơi thì ở đây chơi đi, nói nhiều lời vô ích như thế làm gì!

Nói xong, nàng vội vàng đi ra ngoài để lại Vu Đồng một mình dùng máy tính của nàng. Nàng làm như vậy đúng là có ý định riêng, mặc dù nàng rất rõ ràng tâm tư của Vu Đồng nhưng Vu Đồng giống như đối với tâm tư của nàng không dám khẳng định, nhưng bây giờ để nàng trực tiếp nói cho hắn biết thì nàng không làm được nên liền giả vờ làm như vậy.

Vu Đồng buồn bực ngồi ở trước bàn máy tính, muốn tìm cái gì đó chơi bỗng hắn liếc mắt thấy trên bàn có một cuốn sách tên là “Nhật ký Vận Nhi”.

Tiền tay mở ra, hần vừa nhìn thoáng qua liền ngăn cả người.

Nhật ký bắt đầu từ năm bản thân mười hai tuổi, khi đó hai người đi chơi Hoàng Sơn, nàng ghi chép cẩn thận từng ly từng tí, một một ngày thì nhân vật chính đều là Vu Đồng. Hần chỉ nhìn một nửa đã hiểu được tâm tư của Tần Vận, hần không thể tưởng tượng được rằng bản thân mình từ cái lúc ngắm mặt trời mọc đã hoàn toàn bắt được trái tim nàng, cũng là từ đó về sau nàng đã không xem mình là con trai nữa mà là người yêu của nàng! Hần cũng hiểu rõ tại sao Tần Vận muốn hần chơi ở đây, căn bản là nàng muốn hần hiểu tâm tư của nàng!

Nhưng mà nhật ký chỉ ghi đến khi hần mười ba tuổi, Vu Đồng tò mò lật mấy trang phía sau rất nhanh đã tìm được.

Phần sau của cuốn nhật ký, Vu Đồng cũng hiểu rõ tại sao Tần Vận lại viết tận ở phía sau. So với đằng trước ghi lại những cảm xúc chân thành của nàng thì đằng sau nhật ký này cực kỳ nóng nảy, đó là những cảnh mà Tần Vận tưởng tượng mình cùng Vu Đồng hoan ái, hơn nữa nàng dùng từ ngữ cũng có chút thô tục, nào là “Đương vật” “Đâm huyết” “Xo*c ta”, Vu Đồng không thể tưởng được Tần Vận bình thường tao nhã lại có một mặt khác như thế này nhưng hần chẳng những không thấy phản cảm ngược lại cảm thấy vô cùng thích thú!

Vu Đồng đóng cuốn nhật ký lại, lột sạch quần áo nằm ở trên giường chờ Tần Vận trở về, chỉ cần đợi đến tối này là có thể? Nghĩ như vậy làm cho trong lòng hần dâng lên mọi cảm giác nóng nảy!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quà sinh nhật đặc biệt

Chờ đợi một lúc lâu, Tần Vận miuws quần một cái khăn tắm đi đến cửa, thấy Vu Đồng đang ở trong nàng không biết nên làm gì cho phải. Nàng tắm rửa xong cũng chưa mặc cái gì chỉ dùng khăn tắm quấn quanh người rồi đi vào định vào phòng sẽ thay quần áo, ai nghĩ rằng hần sẽ nằm đợi ở đây!

Thấy Tần Vận đứng ở cửa mà không chịu vào, Vu Đồng kêu lên: - Mẹ còn làm gì đó? Sao còn không chịu vào?

Tần Vận bất đắc dĩ, đành phải lên giường, nàng vẫn không cởi khăn tắm ra đưa tay kéo một đầu chăn đắp lên người. Vu Đồng lấy tay cầm khăn tắm, cười nói: - Còn giữ nó làm gì, không thấy khó chịu sao?

Nói xong dùng sức kéo một cái làm cả khăn tắm cùng với chăn giật ra.

Tần Vận kinh hãi kêu một tiếng lấy hai tay ôm ngực, Vu Đồng lần đầu tiên nhìn thấy chính diện cơ thể của Tần Vận liền nuốt một ngụm nước miếng, Tần Vận khuôn mặt đỏ bừng, gắt giọng nói: - Tiểu bại hoại nhìn cái gì đấy?

Vì khăn tắm và cái chăn lúc trước đã bị Vu Đồng ném xuống đất nên trong tình thế khẩn cấp nàng đành vội vàng chui vào trong chăn của Vu Đồng đang đắp.

Lúc này, Vu Đồng cũng không có mặc quần áo, khi da thịt hai người trực tiếp chạm vào nhau đều đồng thời kích động. Tần Vận vội vàng xoay người đưa lưng về phía Vu Đồng. Vu Đồng dùng hai tay ôm lấy nàng làm cho lưng nàng cùng ngực mình dính sát cùng một chỗ, ở phía dưới cái vật kia sớm đã thẳng tắp lên chạm vào cặp mông căng tròn của nàng, tay hần hướng lên đặt trên bộ ngực vĩ đại của nàng.

Vu Đồng dùng tay xoa bóp nhẹ cặp vú của Tần Vận, đồng thời nói nhỏ bên tai nàng: - Bầu vú của ngươi thật lớn, một tay của ta cũng không cầm hết!

- Ahhh... Tiểu bại hoại nhà ngươi! – Tần Vận bị hần làm cho rên rỉ một tiếng, không cam lòng yếu thế đem bàn tay đưa ra sau cầm được cái đồ vật lớn đang chọc vào mông nàng, cười nói: - Của ngươi cũng không nhỏ ha!

- Ngươi đang nói đến dương vật lớn của ta sao? – Vu Đồng cười xấu xa nhẹ nhàng liến bên vành tai nàng, làm cho nàng khẽ rung rẩy: - Nó to lên thật là làm cho người ta thật khó chịu!

Tần Vận khẽ cười một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên vuốt xuống, Vu Đồng một tay vuốt ve phía trước bộ ngực của nàng, tay còn lại thì lần mò xuống dưới chạm vào giữa hai chân nàng đến một chỗ trơn ướt, nói: - Nơi này của mẹ thật ướt, ta muốn...

Tần Vận vội vàng giữ cái tay đang tác quái kia lại: - Không được, người còn quá nhỏ chúng ta không thể làm như vậy!

Vu Đồng đầy thâm ý cười nói: - Không nhỏ nha, không phải ngươi vừa mới nói nó lớn hay sao?

Tần Vận nổi giận nắm thật mạnh một cái: - Nói gì sai, ta đang nói tuổi của ngươi còn quá nhỏ, bây giờ ta giúp ngươi một lần, từ nay về sau ngươi không thể đến phòng ta ngủ, có biết chưa? Nếu không nghe ta sẽ không để ý đến ngươi nữa!

- Haizz! Vu Đồng buồn bã gật đầu.

Tần Vận có chút không đành lòng, nói khẽ: - Yên tâm đi, ta sớm muộn gì cũng là của ngươi không cần gấp gáp nhất thời, sắp đến sinh nhật ngươi rồi,

đến lúc đó ta sẽ tặng người một món quà sinh nhật đặc biệt! Bây giờ ta sẽ giúp người thoải mái một chút. – Nói xong bàn tay nàng bắt đầu vuốt nhanh hơn, cầm chặt hơn.

Vu Đồng cũng không nhàn rồi, hần đưa bàn tay xuống dưới tiếp tục vuốt ve cái khe ẩm ướt của nàng. Đột nhiên, cơ thể Tần Vận run rẩy thật nhiều chất lỏng tuôn ra đều dính trên tay Vu Đồng, Vu Đồng giơ tay mình lên là lưỡi liếm chất lỏng dính trên đó, cười nói: - Nước của người mùi vị cũng không tệ!

Tần Vận vừa then vừa giận, bàn tay nhỏ của nàng lại tăng tốc độ nhanh hơn nữa, Vu Đồng cũng đưa tay xuống dưới hàng nàng nhẹ nhàng vờ về chỗ đó, nói bên tai nàng: - Người làm cho dương vật của ta thật thích, nói cho ta biết chỗ đó của người có thấy sướng không?

Tần Vận không để ý đến hần, chỉ càng tăng thêm tốc độ, thấy vậy Vu Đồng cũng vuốt ve nhanh hơn.

Sau khi Tần Vận đã lên đỉnh ba lần thì Vu Đồng vận gắng gượng như cũ, Tần Vận có chút nôn nóng. Nàng đem cơ thể mình quay ngược lại, đầu tựa vào dưới hàng của hần, mở chiếc miệng nhỏ nhắn của mình ra ngậm lấy đầu quy to lớn hần, đáng tiếc miệng của nàng quá nhỏ chỉ có thể ngậm nửa đầu quy, nàng cũng cứ như vậy vừa mút vừa liếm, bàn tay nhỏ bé vận không chậm lại chút nào.

Thật lâu sau, hai tay Tần Vận cùng với cái miệng nhỏ đã mỏi lừ thì Vu Đồng mới gầm nhẹ một tiếng, thật nhiều tinh dịch bắn mạnh ra, Tần Vận không kịp đề phòng nên thật nhiều tinh dịch đã phun vào miệng nàng, nàng nhanh chóng ngậm miệng lại làm cho phần tinh dịch còn lại đều dính trên mặt nàng.

Vu Đồng thấy như vậy hơi hoảng sợ nói: - Thật xin lỗi, ta... Người nhanh nhỏ ra đi!

Tần Vận kiều mỵ liếc hần, cái miệng nhỏ nhấp máy “ừng ực” một tiếng, nàng đem tích dịch trong miệng nuốt xuống, sau đó dùng bàn tay đem tinh dịch đang dính trên mặt đều cho vào miệng.

Vu Đồng ngẩn ngơ, hỏi: - Tại sao người không nhỏ ra?

Tần Vận cười nói: - Tại sao phải nhỏ ra? Không phải vừa rồi người cũng nuốt của ta hay sao?

Giống như người yêu ta, ta cũng yêu người, ta không ghét bất kì vật gì của người!

Thấy Vu Đồng bộ dáng hiểu rõ rồi, nàng cười nói: - Hơn nữa ta nghe nói, tinh dịch của đồng tử chính là mỹ phẩm dưỡng da tốt nhất, ta còn kiếm được lời rồi!

Vu Đồng nhìn bộ dáng kiều mỵ của nàng, bên dưới của hần lại cứng lên, ôm nàng nói: - Chúng ta tiếp tục một lần nữa được không?

Mặc dù là người của hai thế giới nhưng đây là lần đầu tiên của hần, mặc dù không có trực tiếp đâm vào mà chỉ là dùng tay, dùng miệng nhưng cái cảm giác này làm cho Vu Đồng rất yêu thích.

Tần Vận hoảng sợ, dung tay đẩy hần ra: - Ta không cần, mới vừa rồi đã làm ta mệt muốn chết, người nhanh ngủ đi! Nghe lời, lúc đó ta ban thưởng!

Vu Đồng bắt đắc dĩ gạt đầu, ôm nàng ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Vận làm đúng như lời nói không cho Vu Đồng vào phòng nàng nữa bước, mặc kệ Vu Đồng nói như thế nào đều vô dụng. Nàng sợ Vu Đồng còn quá nhỏ, làm chuyện này nhiều sẽ có hại cho sức khỏe, mặc dù nàng cũng rất muốn nhưng con trai mới là quan trọng nhất!

Rất nhanh đã tới ngày bảy tháng một, Vu Đồng lại một lần nữa không được Tần Vận cho vào phòng liền quay về phòng mình, nằm xuống đối với ngày mai càng mong chờ, nàng nói có phần quả đặc biệt cho mình, không biết là cái gì nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Lần đầu của vu đồng

Vu Đồng nằm mơ thấy Tần Vận đi phòng mình, nàng nhẹ nhàng cúi người xuống, dùng cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng ngậm lấy cái của mình XX, không ngừng mút vào liếm láp. Vu Đồng đang cảm thấy sáng khoái thì đột nhiên Tần Vận dừng lại.

Vu Đồng lập tức tỉnh táo lại, len lén mở hí mắt nhìn xem thì thấy Tần Vận đang sững sờ nhìn dương vật của mình, trên mặt hiện ra một nét kích động sau một lúc lại chuyển thành sợ hãi. Tính trẻ con của Vu Đồng chợt xuất hiện, hần nằm im đó không động đậy để xem nàng định làm gì tiếp theo. Tần Vận do dự một lúc lâu sau đó như đã làm ra quyết định gì liền nhẹ nhàng bò lên người Vu Đồng, tay nàng cầm dương vật của hần chậm rãi hướng lại giữa hai chân nàng nơi mà đã sớm bị ướt, nhẹ nhàng cọ xát thờ dài, lẩm bầm nói: - Tiểu oan gia, ta bây giờ nếu mà ngồi xuống thì hai người chúng ta đã có thể vận kiếp bất phục rồi. Vận nhi không sợ cái gì chỉ sợ lỡ như người khác biết được có thể ảnh hưởng đến tương lai của người sau này.

Vu Đồng rất cảm động, nhìn thấy Tần Vận đang có ý định đứng dậy rồi đi, hần đã không giả vờ ngủ nữa mà nhẹ nhàng nhấc mông lên làm cho cả quy đầu hay trứng gà cũng đều dính vào chỗ âm đạo trơn ướt vô cùng của Tần Vận. Lúc này, Tần Vận cảm thấy dưới bụng có một cái gì vừa tiến vào trong

cơ thể mình, mặc dù đau đớn nhưng kèm theo đó là sự thoải mái không thể nói thành lời. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy con trai đã mở hai mắt ra, hân hoan như cười mà không phải cười đang nhìn mình làm nàng vừa thẹn vừa giận. Toàn thân nàng đã không còn một chút sức lực nào, hai chân mềm nhũn ngồi mạnh xuống chỉ nghe “Xoạc” một tiếng, dương vật dài hai mươi xen-ti-met của Vu Đồng đã đâm sâu vào trong âm đạo của nàng.

- Ahhh! – Tần Vận đau đến khuôn mặt trắng bệch lại cộng thêm trong lòng cảm thấy chính mình đã làm hại con trai, đau đớn tăng thêm áy náy làm nàng nhẹ nhàng khóc thút thít. Vu Đồng không ngờ trò đùa dai của mình mà làm Tần Vận bị tổn thương lớn như thế, hân hoan thấy trong mắt nàng sự ụy khuất cùng áy náy làm hân không rõ bất giờ nàng đang nghĩ gì. Vì vậy, hân liền lật nàng nằm xuống giường để lưng nàng nằm trong ngực hân, hai người ôm nhau mà nằm, bên dưới dương vật của hân vẫn chưa rút ra khỏi người nàng không dám cử động một chút nào.

Vu Đồng chồm lên hôn lên má Tần Vận, sau đó hôn mắt, hôn mũi, hôn môi, trong miệng nói: - Thật xin lỗi, Tiểu Vận Nhi của ta, có phải chồng ngươi làm ngươi đau hay không, nhưng mà ngươi đừng sợ, chồng ngươi nhất định sẽ đền bù thật tốt tổn thất của ngươi, một lát nữa ta sẽ làm ngươi sướng dục tử dục tiên. Quả sinh nhật của ngươi làm ta rất yêu thích.

Tần Vận không nói gì, nàng kinh ngạc nhìn con trai trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

Vu Đồng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nói: - Ta nói rồi đấy, từ nay về sau bên ngoài nàng là mẹ ta còn về nhà thì trở thành vợ của ta. Hôn nữa, một ngày nào đó ta sẽ làm cho cả thế giới đều biết, ngươi, Tần Vận chính là người vợ mà Vu Đồng ta yêu thương nhất. Hôn nữa, ta cam đoan cả thế giới không ai dám phản đối!

Cũng đã sống hơn ba mươi năm vậy mà Tần Vận không chút do dự tin tưởng con trai giống như “mò trắng dưới nước” nói mạnh mẽ như vậy. Trong mắt nàng không còn vẻ lo lắng nữa mà thay vào đó chỉ còn lại hưng phấn cùng thỏa mãn, trong miệng lại nói: - Hừ!! Ngươi còn muốn có lần sau nữa à? Ngươi cái tên bại hoại này, ngươi rõ ràng là không thương tiếc ta, cái đó của ngươi lớn như vậy ngươi dứt mạnh vào người ta như vậy sao không quan tâm ta có chịu được hay không.

Vu Đồng nghe nàng làm nũng như vậy biết rõ lo lắng của nàng đã không còn nữa, vô cùng vui sướng, hân nhẹ nhàng đem dương vật lớn của mình rút ra, mặc dù hân đã cố gắng làm nhẹ hết sức nhưng vẫn để cho Tần Vận đau đến nhũn mỳ. Đến khi rút toàn bộ ra, Tần Vận rên lên một tiếng, nàng lúc này có phần thoải mái nhưng nhiều hơn là thất vọng thờ dãi.

Vu Đồng còn tưởng rằng nàng rất là đau, vội vàng hỏi: - Vận Nhi, có phải là rất đau hay không?

Tần Vận nói: - Có một ít nhưng mà không có việc gì, ngươi vào lại đi!

Vu Đồng yêu thương nàng, nói ra: - Cũng không gấp gáp nhất thời ngày tháng sau này còn dài, để ta giúp ngươi chữa thương nha.

Thấy Tần Vận gật đầu đáp ứng, hân liền lấy đầu mình vùi xuống dưới háng nàng, xung quanh âm đạo của nàng rậm rạp toàn là lông ướt đẫm, cái khe màu hồng của nàng không ngờ chảy ra vài tia máu. Vu Đồng rất là thương tiếc, hân lễ lười nhẹ nhàng liếm chỗ máu chảy ra đó, sau đó há to mồm ngậm toàn bộ âm đạo màu hồng của nàng vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào, đồng thời hân còn âm thầm sử dụng lực lượng thần thánh của mình thông qua đầu lưỡi đang không ngừng liếm láp chưa thương cho nàng. Vu Đồng được Hoan Hi Đại Đế truyền lại chính là công pháp song tu, mặc dù hân bây giờ nắm giữ toàn bộ công lực cả đời của đại đế nên không cần phải song tu luyện công nhưng lúc hân cùng con gái quan hệ lại có thể vô cùng hưởng thụ.

Vân vận chỉ cảm thấy lúc con trai dùng lưỡi liếm thì có từng tia cảm giác nóng nẩy chảy vào trong âm đạo của mình, cảm giác đau đớn lúc trước lập tức biến mất, sau đó là cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Hôn nữa, đầu lưỡi của hân còn đảo qua đảo lại quanh hòn kê của mình, nàng biết rõ con trai đang chữa thương cho mình mặc dù nàng không hiểu tại sao hân có thể làm được như vậy nhưng cũng không có ý định hỏi rõ ràng. Nàng chỉ cần biết được hân là người đàn ông của mình, sẽ che chở cho mình cả đời, như vậy là đủ rồi.

Tần Vận dục niệm lại nổi lên làm cho nước dâm từ trong âm đạo của nàng theo Vu Đồng hôn môi chảy ra không ngừng, toàn bộ đều bị Vu Đồng nuốt vào bụng. Tần Vận cũng đã sáng khoái đến không biết trời đất nam bắc gì nữa, Vu Đồng dùng hàm răng của mình cắn nhẹ làm Tần Vận rên thật lớn lên, lần đầu tiên nàng lên đỉnh trong đêm nay, phun ra một lượng lớn nước dâm, Vu Đồng ngậm hết chúng vào trong miệng đứng dậy hôn lên chiếc miệng nhỏ của nàng, đem nước dâm toàn bộ đưa vào miệng nàng. Tần vận kiều mỹ liếc nhìn Vu Đồng “Ứng ực” một tiếng nuốt hết vào trong bụng.

Vu Đồng cười hắc hắc, nói: - Tiểu Vận nhi có thấy thoải mái không? Kỹ năng dùng lưỡi của chồng nàng như thế nào?

- Đồ xấu xa, ngươi nói thật cho ta nghe, ngươi ở bên ngoài đã làm thế này với bao nhiêu người con gái khác rồi? – Tần Vận kiều mỹ nói.

- Một người cũng không có, Tiểu Vận nhi là người con gái đầu tiên ta tiếp xúc thân mật như này. – Vu Đồng tranh thủ thời gian nói.

- Ta không tin. – Tần Vận lườm mắt nhìn hân, nói: - Ngươi liếm chuyên nghiệp như vậy chắc chắn không phải là lần đầu tiên rồi.

Thấy Vu Đồng vô tội nhìn mình bộ mặt gấp gáp đỏ mồm hỏi to như hạt đậu, Tần Vận cười nói: - Hi hi, ta trêu chọc ngươi thôi, con của mình có phải xử nam hay không ta còn nhìn mà không biết hay sao?

- Được lắm, dám trêu chọc chồng mình, xem ta từ nay về sau sẽ trừng phạt ngươi như thế nào! Vu Đồng ôm Tần Vận, nằm đối mặt với nàng hôn lên chiếc miệng nhỏ của nàng một cái, lại nói: - Nhanh ngủ đi!

Tần Vận lại duỗi tay nắm chặt dương vật đang còn căng cứng của hân, nàng hướng tới chỗ âm đạo của mình, dịu dàng nói: - Được rồi, người nhanh cầm vào đi! Ta cảm thấy ngứa ngáy khó chịu lắm!

Vu Đồng dừng sờ: - Không phải vừa nói ngày sau hãy nói sao, sao bây giờ lại?

Hắn đối với phương diện này hoàn toàn không có kinh nghiệm, lại thêm đau lòng đối với Tần Vận, hắn còn tưởng rằng nàng bị thương cũng giống như bị thương bình thường cần phải vài ngày mới khôi phục được.

Tần Vận cười nói: - Đúng là sau này hãy nói nhưng mà ngươi rõ ràng là không có ngày nào nữa nha, còn nói thế nào nữa?

Vu Đồng giờ mới hiểu được nàng cố ý xuyên tạc câu nói của mình những vẫn chần chờ nói ra: - Không được, lỡ ta làm đau nàng thì sao bây giờ?

Lúc này, Tần Vận đã “Dục hóa công tâm” rồi gấp đến nỗi không chịu được, cái mông lớn của nàng nhấc lên muốn đem dương vật của Vu Đồng nuốt vào nhưng vẫn không thể như nguyện, lo lắng nói: - Không phải ngươi vừa mới nói muốn trừng phạt ta hay sao? Vậy thì bây giờ liền tới đi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Thánh Đồ Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.